

CHÁNH TỬ DUY

TẬP II

Sách tặng, không bán.
(Lưu hành nội bộ)

Ngày giảng: 13/03/2006

Người nghe: Tu sinh nữ

Thời lượng: [50:35]

Số lượng: 20 băng

*Tên cũ: CTD01A(Nu)-TNXQuánThânTrênThân-
ChánhTD(13-03-2006)*

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

CHÁNH TỬ DUY

TẬP II

PL: 2550 - DL: 2006

MỤC LỤC

11- Cách tu tập tâm xả	7
1- Thầy động viên tu sinh trước những khó khăn, sóng gió	7
2- Cách tổ chức khu trung tâm an dưỡng	13
3- Cách thức tu tâm xả của đạo phật	19
4- Trên thân quán thân	23
5- Buồn ngủ khi tu tập	27
6- Tập cho thuần thục một oai nghi	29
7- Phương pháp tu tâm xả	31
8- Trung tâm an dưỡng cho các tu sĩ ở xa	38
9- Pháp quán xả ái kiết sử	39
10- Trở về tu xả tâm vô lượng	41
12- Vấn đáp quán thân tứ niệm xứ	48
1- Chọn thầy giới luật	48
2- Tập quán oai nghi đi trước	50
3- Tập cảm nhận toàn thân	56
4- Ái kiết sử	63
13- Tu tâm xả cũng trở về tứ niệm xứ	81
1- Kế hoạch xây dựng trung tâm an dưỡng	81
2- Nhân duyên mở các lớp học	86
3- Tu tâm xả không bị ức chế	89
4- Độc cư - độc bộ - độc hành	96
5- Còn niệm còn phải tu xả tâm	102
6- Thế nào là quán thân	104
7- Cách xả trạng thái tứ niệm xứ	111

8- Luật nhân quả	115
14- Giáo trình tu tập từng lớp của đạo phật	123
1- Chọn một hơi thở để an trú tâm	123
2- Ban quản trị trung tâm an dưỡng	127
3- Dựng lại nền đạo đức cho con người	130
4- Chuyện ngài ca điếp ôm bình bát chờ trao ngài di lặc không thật	137
5- Nhập định tương có tự tại tịnh chỉ hơi thở?	141
6- Hiểu về bất tịnh để từ bỏ tâm tham	147
7- Bảy lớp học gạn lọc tâm	154
8- Kinh phật gốc cũng bị thêm thắt	162
15- Đường lối của đạo phật là	167
ly dục ly ác pháp	
1- Tổ chức ban điều hành lớp học	167
2- Kết tập kinh điển của phật giáo	173
4- Chờ đợi người tu chứng nối gót thầy dựng lại nền đạo đức phật giáo	189
5- Câu chuyện chú bé người ấn độ	192
6- Những lớp học căn bản	195
7- Oai nghi tế hạnh của một tu sĩ	198
8- Vấn đáp riêng với tu sinh	201
16- Bí quyết thành công của	212
sự tu tập là độc cư	
1- Thành lập các ban chuyên trách	212
2- Nhân quả của phá hạnh độc cư	223
3- Lịch sử được ghi lại	234
17- Duyên nhân quả chánh pháp	247

1- Duyên nhân quả	247
2- Tập quán thân trên thân	260
3- Vượt qua nhân quả	266
18- Thầy kể chuyện Hòn Sơn	279
1- Oai nghi tế hạnh	279
2- Hòn sơn- ma thiên lãnh	283
3- Hành trình tu học của thầy	291
4- Dạy đạo đức cho mọi người	298
19- Trang bị các Pháp xả	304
1- Các pháp xả tâm	304
2- Cách thức tu tập chánh niệm tinh thức	316
3- Trạng thái trên thân quán thân	321
4- Trưởng lão sách tấn tu sinh tu tập	324
20- Phước tốt nhất là phước giải thoát	326
1- Hạnh độc cư mang lại bình an rất lớn	326
2- Tâm vô lậu chấm dứt tái sanh luân hồi	330
3- Xả tâm rồi sẽ tự trở về tứ niệm xứ	337

11- CÁCH TU TẬP TÂM XẢ

1- THẦY ĐỘNG VIÊN TU SINH TRƯỚC NHỮNG KHÓ KHĂN, SÓNG GIÓ

(0:00) Khi đó có trung tâm, thì bây giờ chúng ta có chỗ mà chúng ta về an ổn mà tu tập. Cho nên bây giờ mấy con cũng yên tâm, hiện bây giờ ai có dịp thì về quê thăm. Sau một thời gian, mấy con trở lại, mấy con có nhiều chỗ ở. Tu viện Chơn Như sóng gió rồi nó cũng sẽ bình an. Rồi người nào hợp ở chỗ nào thì Thầy đưa về chỗ nấy mà tu tập yên ổn không có gì đâu mà lo!

Cho nên, Thầy báo cho mấy con biết là tại vì có giấy phép rồi thì mình mới yên, là vì Đại thừa không phá mình được. Còn nếu không có giấy phép thì Đại thừa kết hợp thì mình ở không yên đâu. Bởi vì đối với Nhà nước thì phải có luật đảng hoàng, phải xin phép, phải này kia. Dù là cái lớp học Hạ 3 tháng thôi, nhưng mà phải xin phép, mà xin phép thì phải qua giáo hội hoặc là phải qua Ban Tuyên giáo Mặt trận, nhiều cái cấp của nó. Cho nên, mình đây

bây giờ mình đứng ra xin phép chắc không được đâu.

(01:13) Cho nên, hôm nay thì mình thấy có cái duyên là Phật tử Thành phố họ cũng tích cực, họ cũng xin phép được và họ cũng cúng dường mình một cái khu đất cũng rộng rãi lắm. Thầy sẽ chia làm hai khu, một khu nữ và một khu nam. Xây dựng, thì ở bên khu nữ, khu đất như thế này mà xung quanh là đường, cho nên nó có một cửa cổng vô khu nữ, thì bên nam nó cũng có cửa cổng vô. Thầy có đến thăm khu đất đó rồi. Nhưng mà Thầy sẽ vẽ đồ án, rồi theo đồ án đó mà xây dựng cái Trung tâm An dưỡng đó.

Ở đây, thì coi như là Giáo hội của Đồng Nai đó, chính cái cô này cô đi xin đó, thì cô đưa những băng mà Thầy giảng cái lớp Chánh Kiến đó cho Giáo hội. Khi ở giáo hội Đồng Nai nghe tên Thầy thì cũng biết Thầy rồi, và đồng thời khi nghe những băng Thầy thì họ chấp nhận cho nên vì vậy mà Nhà nước đồng ý, là vì Giáo hội đã chấp nhận. Chứ nếu mà Giáo hội mà không chấp nhận thì chắc cũng không có, nhưng mà cái khéo léo của người xin phép. Cho nên đây cũng là cái nhân duyên.

(02:30) Còn về cái phần ở Hà Nội, thì chú Tuấn cũng đang lo, nhưng không biết có được hay không?

Còn về phần ở Phước Hải thì chú Chơn Tâm, chú cũng đang lo, xin được. Thì Thầy thấy Phước Hải xa, nhưng mà nó liền biển. Còn ở thành phố thì, Long Thành, Bà Rịa thì đây nó gần. Đây, thành phố xuống đó thì cũng chừng khoảng bốn năm chục cây số chứ không có nhiều, nó gần hơn là từ thành phố lên Trảng Bàng.

(03:00) Cho nên nếu mà đủ duyên nó được nhiều nơi như vậy thì mình khắc phục nó dễ. Và đồng thời thì mấy con thấy rằng cái lớp học này thì nó chỉ có sáu mươi mấy người thôi, nhưng mà qua cái khóa thứ hai thì nó nhiều hơn, nhiều hơn thì phải có nhiều cơ sở. Vì vậy mà hiện giờ chúng ta cố gắng vượt qua những khó khăn.

Hôm nay, thì mấy con có đủ duyên, mấy con về quê thăm gia đình vài hôm, rồi có cái duyên thì mấy con trở lại thì dưới sự hướng dẫn của Thầy, Thầy tin rằng lần lượt mấy con sẽ tu tập đúng hết không có sai, mà đúng thì nó sẽ đi đến được. Bằng chứng là Thầy hướng dẫn cho mấy con những cái sai Thầy lần lượt là Thầy vạch ra hết.

Cho nên từ cái nghiệp tâm, từ cái tu tập của mấy con đó, tự tu chung chung đó. Nhưng mà lần lượt hướng dẫn rồi thì mấy con thấy cái sai của mấy con lần lượt mấy con vén lên mấy con thấy rõ, thấy rõ những cái sai của mình. Cho nên sự tu tập chúng

ta không còn khó nữa. Và nếu mà được mở tám lớp này, thì chúng ta thấy mình sẽ có một số người thành tựu trên con đường để xác chứng rằng con đường của đạo Phật có người tu chứng chứ không phải là không.

(04:14) Thầy nói bây giờ nội trong chúng của chúng ta thôi, chỉ một người tu chứng thôi, chỉ một người ở trong huynh đệ chúng ta tu chứng thôi, cũng đủ làm tiếng vang rất lớn chứ chưa nói gì mà năm, ba người. Các con hiểu điều đó, cho nên đó là cái giá trị rất lớn của những cái lớp đào tạo này!

Mà nếu mà chỉ có một người tuyên bố rằng: “tôi đã chứng, tôi đã làm chủ được sống chết tôi như vậy, cũng không thua gì Thầy Thông Lạc!” thì người ta sẽ theo con đường Nguyên Thủy này người ta tu nhiều lắm mấy con. Bởi vì đời khổ quá! Bốn cái sự đau khổ, mà còn tranh chấp hơn thua nữa, còn vì danh vì lợi mà chà đạp lên nhau, mặc dù là hệ phái này, hệ phái kia, chùa này đến chùa kia đều có sự tranh chấp nhau trong đó, chứ chưa phải là sự đoàn kết nhau hết.

Nhưng mà khi đã có cái ánh đuốc tu chứng, người ta buông xuống hết mấy con, danh lợi để làm gì? Nhưng bây giờ không có chỗ mà tu để chứng đó, thì không danh lợi làm sao người ta sống. Vì vậy mà người ta còn bám đó thôi, chứ còn sự thật mình đã tu

chúng là một ngọn đuốc sáng soi đường cho người ta đi, thì sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu mấy con.

(05:21) Hôm nay, mấy con gặp Thầy thì có hỏi những điều gì để mà đồng nghe sự báo cáo của Thầy. Mặc dù Thầy biết còn nhiều khó khăn chứ không phải là nói như vậy là nó được êm luôn đâu, nhưng mà cái khó khăn chúng ta sẽ vượt qua mà. Từng ngày, từng giờ, từng phút chúng ta đều vượt qua những khó khăn, để bảo vệ sự tu tập của mấy con trong mấy tháng nay, thì mấy con đủ biết rằng Thầy phải vượt qua biết bao nhiêu sự khó khăn, chứ đâu phải là bình an được như một lớp học của Nhà nước, người ta tổ chức bây giờ mình vô cái lớp học, cái trường học nó bình an được đâu. Nó không phải, ở đây nó khác mấy con, nó không bình an như vậy.

(06:04) Do sự bảo vệ rất là tận tình của Thầy thì mấy con mới yên tâm tu. Nhưng mà nhiều khi Thầy thấy tâm hồn của mấy con cũng bị dao động nhiều chứ không phải không dao động đâu. Thầy muốn làm sao mấy con được bình an rất là bình an, nó không có một sự việc gì nó xảy ra, để cho mấy con yên ổn mà tu tập nó mới nhanh. Còn khi mình đang tu yên ổn chút nó chao động, bị cái sự việc gì đó nó làm mình chao động, mà nó chao động mấy con biết rằng để lấy lại sự bình thường nó cũng là mất một thời gian chứ không phải là dễ đâu!

Cho nên Thầy mong rằng, những lớp học chúng ta sau này nó sẽ được bình an như những cái lớp học của Nhà nước tổ chức, thì con đường tu chúng ta sẽ càng lúc nó càng dễ dàng hơn. Chứ cứ ít bữa chao động, ít bữa chao động, ít bữa có điều này, ít bữa có điều khác thì cái sự tu tập của chúng ta rất khó mấy con! Thầy biết con đường đó là khó. Cho nên vì vậy mà ngày xưa, người ta phải vào trong rừng, trong núi người ta ẩn, người ta tu, chứ còn không khéo ở ngoài nó bị động người ta tu sâu không được.

(07:01) Còn hôm nay, chúng ta tổ chức lại, chúng ta phải tạo làm sao cho cái hoàn cảnh thuận tiện để cho cái người tu sĩ đó, cái người tu sinh không bị động chút nào hết để người ta lần lượt, người ta đi sâu vô được. Còn mình cứ bữa nay động, mai động, một động thì không làm sao Thầy dẫn dắt mấy con tới nơi!

Hai mươi mấy năm trời nay là lúc nào nó cũng có sự bị động, cho nên cuối cùng thì không có người nào như vậy. Chứ nếu mà tạo được hoàn cảnh thuận tiện, êm ấm luôn, không có gì hết thì chắc chắn chúng ta sẽ có người, chứ sao không có người.

Nhưng vì luôn luôn bị động, đến giờ phút này mấy con tham dự cái lớp này mấy con vẫn thấy bị động phải không, rõ ràng là chứng minh trong sự

nghe thấy hiểu biết của mấy con, làm sao như gốc cây, cục đá được? Mấy con là con người mà, tai phải nghe, mắt phải thấy mà, nhưng tai nghe, mắt thấy tâm mấy con làm sao yên? Mấy con bị động.

Thì Thầy mong rằng chúng ta tai nghe, mắt thấy nhưng mà lúc nào cũng được bình an thì sự tu tập của chúng ta sẽ được tiến bộ.

Cho nên mấy con bền chí. Người nào về để thăm gia đình của mình này kia nọ, để chờ Thầy xây dựng được những cơ sở tốt hơn để chúng ta yên ổn tu, còn người nào yên ổn ở đây thì mấy con cứ yên. Còn người nào có hoàn cảnh khó khăn thì, bị vì về chùa mình cũng được, thì thôi tạm thời mình ở đây. Còn người nào có điều kiện thì chúng ta cứ về nhà mình sống năm ba ngày, 10 ngày, 1 tháng, nửa tháng, 3 tháng, 2 tháng rồi nó có những cái cơ sở mới phù hợp thì chúng ta sẽ, bây giờ chúng ta tu tập tốt hơn, có gì đâu.

2- CÁCH TỔ CHỨC KHU TRUNG TÂM AN DƯỠNG

(8:40) Thầy cố gắng Thầy bảo vệ mấy con cho tận cùng, để cho mấy con có cái nơi yên ổn tu tập. Thầy mong rằng, Phật tử họ sẽ sẵn sàng giúp đỡ những trung tâm. Họ lo lắng hết, Thầy chỉ đến giảng, mấy con đến ở tu, rồi họ lo lắng cho đời sống. Bị vì hầu hết Thầy thấy một số Phật tử, họ đang tổ

chức những ban bộ để bảo vệ trung tâm an dưỡng, để nó được tốt đẹp hơn. Chúng ta chỉ có biết tu, còn Thầy chỉ biết dạy, còn cái vấn đề lo lắng đời sống chúng ta về tinh thần cũng như về vật chất, bệnh đau thì người cư sĩ, những ban bộ người ta, người ta lo cho mình.

Bởi vì cái gì cũng phải có tổ chức mấy con. bởi vì nó rộng lớn mà. Nó không phải là năm người mười người nữa, mà nó cả trăm, cả ngàn người thì các con nghĩ cả trăm, cả ngàn người thì phải có sự tổ chức chứ. Rồi có ban, cái ban làm cái gì? Cái ban này là ban gì, cái ban kia là ban gì? Cái ban kế hoạch là phải có những kế hoạch để mà chỉ đạo cho các ban phải làm. Như vậy rõ ràng chúng ta sẽ được bình an hơn.

Chứ còn bây giờ mà đứng trong vị trí một người nào mà điều khiển thì chúng ta sẽ không được bình an. Bởi vì nó khó, cho nên vì vậy mấy con thấy cả một cái đất nước thì người ta phải có các bộ: Nào là bộ Công an, nào là bộ Kinh tế, bộ Tài chính, bộ đủ thứ, người ta mới điều khiển cả nước. Còn mình thành lập một cái Trung tâm An dưỡng thì mình cũng phải có những cái ban, để họ điều khiển cái trung tâm chứ, một người làm sao điều khiển?

(10:16) Thí dụ Ban Giáo dục đào tạo thì ban đó chỉ lo về vấn đề như là in kinh sách, hay hoặc là

xin phép, xin tắc. Cái ban đó nó lo mà, Thầy nằm trong cái ban đó là Thầy chỉ có giáo dục thôi. Còn những phần khác của Giáo dục thì họ phải lo cái phần khác.

Chứ bây giờ, Thầy vừa lo phải là: thu băng, rồi đĩa, rồi viết sách, rồi in ấn có một mình Thầy, ban gì mà có một người vậy? Đây là chắc ban bằng!

Cho nên vì vậy mà Thầy thấy rằng phải có tổ chức mấy con. Cho nên một cái ban đó nó có nhiều người làm những cái việc ở trong đó. Đó là Thầy nói vấn đề mà ví dụ như giáo dục, thì nó phải có những người làm công việc khác, còn Thầy ở trong ban đó thì Thầy chỉ có phần giáo dục mà thôi. Nó thì như vậy nó mới tiện lợi, nó mới có nhiều thì giờ làm công việc nó mới chạy, nó mới tốt đẹp hơn.

Còn những cái ban mà lo về đời sống, thì phải lo về ăn uống, nhà ở, tất cả mọi cái đều là đời sống. Chứ bây giờ cái ban Giáo dục mà nhảy qua lo cái ban này, trời đất! Làm gì mà đủ thứ vậy? Các con hiểu?

Cho nên tất cả những cái này đều là phải có tổ chức mấy con. Nó phải rõ ràng, nghĩa là mình nhìn vào bản đồ của các ban thì mình thấy từ cái ban nào, từ chỉ đạo cấp trên tới dưới, từ dưới đi lên như thế nào nó rõ ràng, cái sự tổ chức của chúng ta, phải

có tổ chức đảng hoàng. Bởi vì chúng ta thấy không phải là còn cái Tu viện 5, 10 người nữa, hay hoặc là 20 người nữa. Mà là cả ngàn người thì chúng ta phải tổ chức như vậy.

(11:54) Cho nên hôm nay, lần lượt thì cố gắng mà khắc phục, nhưng mà cái duyên chúng ta cũng thấy chúng sanh cũng có phước, là vì có một số Phật tử người ta lo. Cho nên hôm nay Thầy báo cáo tình hình như vậy để cho mấy con yên tâm. Khi mà về quê thăm nhà, thăm gia đình của mình, anh chị em để mà yên tâm rồi lần lượt mình sẽ được vào cái vị trí tu tập tốt hơn.

Đó như vậy là bây giờ mấy con yên tâm sắp xếp để rồi những cái khóa tới, nó có những cái khóa học tới thì nó lại càng tốt hơn. Nhớ chưa?

Cho nên bây giờ thì mấy con người nào về thăm nhà được thì về, đi hôm đó tới nay ba bốn tháng trời rồi. Về thăm chút có sao đâu, cũng như là về tâm tình gia đình của mình một chút, xin một ít kinh sách về biếu tặng, những cái quà tặng trong mấy tháng có gì đâu. Nó lại càng thâm tình thêm chứ có gì.

Tu đâu phải là một ngày, hai ngày mà chúng đạo, đâu phải bảy ngày chúng, nó còn lâu kia mà, không lẽ bữa nay rồi ngày mai mình chết sao?! Phải

không? Chưa đâu, mình chưa chết đâu, còn sống mà, còn đi được mà, chứ phải nằm liệt sao mà sợ chết! Cho nên đừng vội vàng.

Phước mình có, duyên mình đủ thì nó sẵn sàng. Cũng như vừa rồi, thì Thầy đã nghe được tin, và được hiểu biết thì chúng ta sẽ sắp bị động, cho nên Thầy cho mấy con về. Thì hôm nay lại được tin có người lo cho mình được giấy tờ, thì đúng là phước mình đến rồi chứ gì. Họa nó sắp tới mà mình chuẩn bị để họa nó không đến, có phải không? Nghĩa là mình là người biết trước chứ phải là người biết sau sao. Đợi họa rồi tới chừng đó, nhân quả mà, có quả rồi mới nhảy thì khổ quá. Tốt hơn quả nó chưa có mà nhân đã thấy rồi thì mình chuyển biến nó chứ đâu có ai mà dại gì để, phải không? Cho nên đâu có ai ngu như ông Mục Kiên Liên mà để cho người ta đập chết, Thầy đâu có ngu đâu để! Cho nên khi mà người ta tới đập thì người ta đập cục đá chứ đâu có đập được mình đâu, cho nên cuối cùng thì mình thoát ra rồi.

(13:56) Nhưng mà không ngờ cái phước mình lại có, cho nên có người họ lo cho mình được rồi, vì vậy mình có giấy phép, thì do đó thì mình yên ổn mình tu. Và sách vở, kinh sách Thầy viết có giấy phép Nhà nước, mình dạy đúng. Nghĩa là băng đĩa của Thầy được giảng thì sẽ xin phép Ban tôn giáo,

Nhà xuất bản Tôn giáo, ban Tôn giáo Chính phủ, người ta chấp nhận. Lúc bây giờ người ta nghe băng đĩa của mình dạy đúng là Đạo Đức có gì đâu, các con thấy người ta chấp nhận. Trong lúc đó thì những băng đĩa của mình phổ biến một cách rất đàng hoàng, chính thức Nhà nước chấp nhận. Cho nên vì vậy tất cả không ai làm gì mình được hết. Các con thấy chưa? Vấn đề này thì mình sẽ làm, mình chấp hành.

Và cái Bộ sách Đạo Đức của Thầy, hai tập cũng được Nhà xuất bản tôn giáo và Ban Chính phủ Trung ương Nhà nước cũng cho phép mình rồi. Thì ít hôm thì sách sẽ đưa về Tu viện, mình sẽ chõng tiền cho người ta thì sách của mình thì nó chính thức rồi. Thì trên con đường mà hướng dẫn đạo đức thì sách Đạo Đức mình có rồi, Nhà nước chấp nhận rồi thì mình mặc sức mình dạy, có ai rầy mình? Bây giờ, không có ai mà đến nói ở bây giờ sai được, cho nên mình rất là bình an, thì mình yên ổn mình tu tập, không còn lo ai nữa hết.

(15:25) Rồi lần lượt đây Giáo hội họ sẽ thấy hay quá, họ cũng về học Đạo Đức với mình, thì lần lượt Giáo hội Đại thừa này kia bắt đầu đi vào Nguyên Thủy hết, nó có gì đâu. Tại vì mình làm tốt thì xã hội sẽ tốt thôi. Thầy nói, thì mình phấn khởi ít ít thôi chứ phấn khởi nhiều thì không được. Bởi vì sóng gió nó còn chứ chưa phải hết. Có phải không

mấy con? Mình phải cẩn thận, dè dặt, kỹ!

Tuy vậy chứ nó cũng có những cái vui, cũng có những cái buồn, nhưng có điều kiện là mình mong sao cho cái lớp học của mình nó luôn luôn nó được bình an để mình tiến tu, bởi vì cái trận chiến nội tâm của mình rất khó mấy con, chứ không phải dễ! Đức Phật từng đã nói: *“Thắng trăm trận không bằng thắng chính mình một trận”* mà mấy con. Ghê lắm! Cho nên vì vậy mà mong cho được có cái điều kiện thuận tiện để chúng ta tu tập cho nó được an ổn tới nơi tới chốn, mà không phí cái cuộc đời của con người chúng ta khi được sanh ra làm người.

3- CÁCH THỨC TU TẬP TÂM XẢ CỦA ĐẠO PHẬT

(16:20) Hôm nay thì mấy con đã hiểu rồi vậy thì yên tâm, người nào cứ về quê thăm ba mẹ này kia cho nó thỏa mãn cái tình thương nhớ đi, rồi sẽ vào tu nó sẽ yên ổn hơn. Tất cả các ái kiết sử của mình nó sẽ cởi mở đi. Cũng như khi Thầy tu hành mà Thầy nhớ mẹ Thầy, Thầy về Thầy ở gần bên mẹ Thầy, lầy gì Thầy nhớ nữa?! Chứ còn ở Hòn Sơn nó phải nhớ chứ sao, xa quá nó phải nhớ. Cho nên Thầy khôn hơn, Thầy về núp dưới cánh mẹ, cũng như gà con núp dưới cánh mẹ làm sao nó nhớ mẹ được?! Cho nên cuối cùng Thầy tu tới nơi tới chốn. Đâu còn nhớ nữa, phải không? Mình ở gần quá đâu còn nhớ nữa, cho nên cuối cùng mình sẽ được thành công.

Chớ mình đừng có nói: “*Bây giờ tui tu như vậy tui không có được thương nữa, không được, bỏ, cắt đứt đi! Không được thương nữa!*”. Mình nói được không? Mình nói nó nghe không? Hay gọi là mình ngồi đó mà nó cứ thỉnh thoảng nó nhớ bà già: “*Không biết bây giờ bà ra làm sao đây? Không biết bây giờ bà đói khổ, hay bà bệnh đau gì đây? Mà mình ở đây mình không biết. Mà sao nghe nó nóng ruột quá đây?*”. Đó thì mấy con ngồi tu mà cứ trong ruột như vậy thì mấy con tu làm sao? Thôi chạy về thăm cái cho rồi. Mà thăm cái nó hết, về thấy bà mạnh khỏe đàng hoàng, thì nó đâu còn nữa phải không mấy con? Cái này phải xả mau không?

Còn cái kia cứ tác ý: “*Xả đi! Ái kiết sử, buông đi! Nhân quả, buông đi!*”, rồi nó buông được không? Con người chứ đâu phải đá, cây sao mà buông dễ dàng lắm sao!? Cho nên cuối cùng thì chúng ta thành công là chúng ta chỉ có mấy ngàn bạc, về cái xả liền. Các con thấy cái nào dễ?

(17:52) Cũng như bây giờ mấy con ngồi mấy con tê chân, mà mấy con cứ cố gắng ngồi, tác ý: “*Bảo hết, bảo hết!*”, tốt hơn đứng một cái nó hết chứ gì! Cái nào mau, mà cái nào sưng? Cái nào khôn, mà cái nào dại? Phải không, mấy con thấy người tu là phải trí tuệ chứ, đâu có ngu gì mà ngồi đây tê chân mà cứ ráng ngồi?!

Có đúng không? Chỉ cần đứng dậy, đi cái là hết liền rồi, vậy mà ngồi đó mà tác ý chi cho nó lâu?! Dù mấy con có tác ý cho hết đi nữa nó cũng mất thì giờ của mấy con hơn là Thầy đứng dậy, rồi Thầy cũng nhiếp tâm, cũng tu tập, cũng vẫn tốt như thường. Có phải hạnh phúc không? Đó là cách thức tu theo đạo Phật mà, làm chủ chứ ai mà cố chấp cái gì đâu để cho nó khổ.

Cho nên nhớ mẹ mình chạy về, thấy mẹ cái rồi thì hết nhớ, thì bắt đầu lo tu, có phải yên ổn không? Khi mà tu được thì tự nó, các con thấy bài pháp Tứ Niệm Xứ không? *“Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu”*. Nếu mấy con quán được, mấy con tỉnh thức được, mấy con định tỉnh được trên đó rồi, thì nó nhiếp phục tham ưu bây giờ nó còn có nhớ mẹ được không? Bị nó nhiếp phục rồi. Có phải không?

Còn bây giờ mình chưa nhiếp phục được, nó nhớ mẹ thì phải cho nó nhớ chứ sao lại không cho?! Pháp người ta nó có pháp chứ. Khi mà mình nhiếp phục được, mình quán được thân mình thì tự cái nhiếp đó nó sẽ nhiếp phục. Còn bây giờ nó chưa có nhiếp phục, mình chưa có tỉnh thức, còn lúc thấy cái đầu, thấy cái ngực, có lúc thấy cái chân, mà lúc chưa thấy toàn diện cho nên quán chưa được, đang tập quán, mà bây giờ nó nhớ thì cứ để cho nhớ, ai biểu mà nhắc làm chi cho nó khổ! Có phải không?

Các con hiểu cái chỗ mà Thầy nói, từ cái chỗ tu sai mà mình vạch ra được cái đường lối mình thấy rằng mình sai chỗ nào và mình biết đúng chỗ nào. Cho nên ở đây đâu cần diệt cái đó mấy con. Mình thương cha thương mẹ là tốt chứ, là hiếu hạnh chứ tại sao bảo đừng thương? Như vậy bộ mình điên sao? Cha mẹ mình sinh ra nuôi mình cực khổ, thế mà bây giờ nhớ cha mẹ một chút cũng không được nữa à? Hỡi ông Phật coi: ông nghĩ sao mà tôi nhớ cha mẹ tôi một chút cũng không được, bảo xả đi, quên đi, sao được?!

(20:04) Chùng nào mà tôi tu tới pháp Tứ Niệm Xứ, tự cái pháp đó nó tự nó nhiếp phục những tham ưu đó, thì nó tự hết chứ. Còn bây giờ, tôi còn biết như thế này, tôi còn nhớ được ba tôi, mẹ tôi mà ông bảo rằng đừng có cho nhớ thì sao được? Tôi là con người mà, ai sinh tôi ra, tôi biết đi, biết đứng, biết nghĩ, biết này, nhờ ai mà tôi biết? Tại sao ông nói không nhớ, không thương. Không thương sao ông tu chứng đạo rồi ông cũng về ông thăm? Thôi, ông ở nước khác đi, về làm chi?

Đó, thì mấy con thấy như vậy nó rõ ràng là con đường tu chúng ta hoàn toàn từ đầu chí cuối hiếu hạnh vẫn hiếu hạnh. Nhưng mà cái pháp nó nhiếp phục để mà chúng ta đi vào trong một cái trạng thái Bất Động cuối cùng để mà chúng ta có đủ Tứ Thần

Túc, chứ đâu phải diệt con người chúng ta trở thành cây đá mà không thương cha mẹ. Các con hiểu?

Bởi vậy mình tu đúng thì mình là con người vẫn là con người chứ, vẫn là biết thương cha mẹ hẳn hoi. Nhưng mà lúc mình tu chưa xong, mình thương cha mẹ mình nó có sự bi lụy, nó làm cho mình khổ. Nhưng mà lúc mà mình tu xong rồi, mình thương cha mẹ mình, mình giúp cha mẹ mình nó có cái khác, các con thấy chưa? Nó thay đổi liền, nhưng mà nó đâu mất tình thương cha mẹ đâu. Nó đâu phải là người vong ân, không biết ơn nghĩa của cha mẹ.

4- TRÊN THÂN QUÁN THÂN

(21:39) Phật tử viết thư hỏi: Con xin trình sự tu tập của con. Ba ngày qua, cảm giác toàn thân trên bước đi con có cảm nhận, từ khi chân nhấc lên đặt gót xuống, đặt bàn chân các ngón hơi mạnh một chút để dễ cảm nhận. Cái mát ở bàn chân, độ rền cả người và trọng lực của người dồn nghiêng bên chân bước. Các ngón bàn chân, cổ chân gồng chịu. Người đưa tới và cảm nhận tiếp hai cảm giác trên.

Con đi trong cốc hai vòng thì một phút, mắt nhìn phía trước nhưng tâm quay vô cảm nhận sự rung động của thân. Lúc nào có ồn náo hay buồn ngủ thì con nhíp các ngón chân hơi mạnh cho nó gây sự chú ý nhắc tâm quay vô, cảm nhận liên tục không

phân tán có được không?

(22:40) **Trưởng lão:** Được, đó là cái thiện xảo của con thôi. Còn cái sự tu tập cảm nhận ở chỗ, nó có cái chỗ này để Thầy nhắc lại:

Cái mát của bàn chân mình đặt nó xuống nền gạch thì mình cảm giác “*cái mát*” đó được. “*Độ rên của người và trọng lực của người dồn nghiêng bên chân bước*”, đó là sự rung động của toàn thân, cái đó là quan trọng lắm đó. Tức là mình bước, mình nghiêng qua nghiêng lại cả thân của mình nó đều bị dao động đó, thì mình chú ý vào cái sự dao động đó để gọi là quán thân đó, thì cái đó là cái cần thiết.

Còn tất cả những cái kia thì đều là nó có cảm nhận như vậy nhưng mà nó không quan trọng bằng cái độ rung động của cái thân của chúng ta, đưa tới, nghiêng qua, nghiêng lại theo cái bước đi của mình. Cái thân của mình nó toàn diện, mình cứ nhận thấy nó nghiêng tới nè, nó nghiêng qua, nó nghiêng lại theo cái bước đi của mình nó nghiêng tới, nghiêng qua thì cái đó đúng.

Ráng cố gắng mà tập tu. Bây giờ, thì cái sức tỉnh của mấy con nó chưa có tỉnh thức ở đó đâu, nhưng nó đang tập quán, tập cho mình nhận ra được cái sự nghiêng qua, nghiêng lại, nghiêng tới, nghiêng lui đi, đó là tập quán. Cho nên trong khi tập

thì cố gắng để mà xem xét cái sự rung động của thân của mình sau khi bước đi. Cũng như hít thở, sự rung động của cơ thể như đức Phật đã dạy: “*Cảm giác toàn thân, tôi biết tôi hít vô; cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra*” hay là “*Cảm giác thân hành, tôi biết tôi bước đi*”, nghĩa là tôi bước đi thì thân tôi rung động như thế nào thì tôi biết như thế nấy. Đó thì mấy con tập, đó là tập quán chứ chưa tỉnh thức.

Một thời gian sau nó thuần thục rồi thì nó mới gọi là tỉnh thức. Một thời gian tỉnh thức được rồi thì bắt đầu nó mới định tĩnh. Nó có thời gian, cho nên vì vậy Thầy bảo mấy con tu một cái oai nghi thôi, mà cái oai nghi đó cho đạt được hết rồi thì mình mới tới oai nghi khác.

(24:43) Thì các con nghe đức Phật dạy bốn oai nghi: Thì đi, trước phải không? Rồi đứng, rồi nằm, rồi ngồi, chứ đâu có ngồi trước, ngồi là sau cùng. Bởi vì ngồi là lúc bấy giờ chúng ta định tĩnh rồi, có phải không? Định tĩnh mới ngồi chứ, mà đi mà chưa có tỉnh thức thì làm sao gọi là định tĩnh được? Đi để tập quán, cho cái thân nó rung động nó dễ cảm nhận được toàn thân.

Sau khi đi một thời gian thì nó mới tỉnh thức được trên thân của nó. Mà khi mà nó tỉnh thức rồi thì nó mới có định tĩnh, tập một thời gian sau nữa định tĩnh tức là nó bám chặt trên thân nó. Sau đó,

chúng ta thay đổi cái oai nghi khác. Thì lúc bấy giờ, đi được rồi thì bắt đầu thay vô cái oai nghi đứng thì nó cũng dễ dàng vô cùng. Rồi bắt đầu nằm thì chúng ta cũng thấy dễ dàng. Bắt đầu ngồi thì các con vô định, nhập định rồi. Có phải không? Tới ngồi là mình nhập định rồi.

Cho nên *đi, đứng, nằm, ngồi*, cái ngồi là cái oai nghi cuối cùng. Cho nên oai nghi cuối cùng bây giờ nhập định mình ngồi đâu có sao đâu mà sợ. Đó thì mấy con phải theo những cái thứ tự sắp xếp của nó.

Còn đặng này, chúng ta không có theo thứ tự, mà chúng ta lại tu theo ý của mình, cho nên vì vậy mà vào cái là lo ngồi. Thay vì cái ngồi nó phải sau cùng, thế mà hầu hết là chúng ta ngồi rồi chúng ta mới đi, rồi chúng ta mới đứng, nằm. Thì chúng ta làm lộn xộn, không đúng!

(26:24) Phật tử viết thư hỏi: Bốn phút nghỉ, ba mươi phút nghỉ và thời gian còn lại con dành cho việc xả từng tâm niệm. Sau mỗi lần đuổi, xử lý một niệm con nhắc tâm luôn thanh thản, an lạc, vô sự, không được phóng dật nữa. Hầu như niệm nào cũng được con kiểm duyệt và xử lý, niệm cũng lưa thưa thôi.

Trưởng lão: Thì được rồi, khi mà cái thời gian

ngủ đó thì mình dùng cái tâm xả mình ngồi chơi, nhắc tâm thanh thân - an lạc - vô sự, rồi mình ngồi chơi. Do đó, khi mà ngồi chơi có cái chướng ngại, có cái niệm gì đó thì mình dùng các cái pháp mình xả nó. Con tu như vậy đúng chứ không sai.

5- BUỒN NGỦ KHI TU TẬP

(27:04) Phật tử: Tập bước đi thấy ngày đầu con tỉnh lắm, tới mười giờ đi ngủ mà cứ tỉnh tới mười hai giờ. Đến ngày thứ ba, nó như đòi ngủ bù, con cố gắng trị để không phải bị trạo hồi. Giấc buồn ngủ này sao khủng khiếp quá! Nên bốn phút nghỉ mà giờ nghỉ con cũng đi tới đi lui chứ ngồi ghế nó cũng ngủ nữa.

(27:47) Trưởng lão: Đúng vậy, trong vấn đề tu tập, nếu mình giữ được giờ giấc nào thì mình phải chiến thắng, đừng có để cho nó ngủ. Sau một thời gian sau thì nó quen, nó mới thắng được cái ngủ. Còn nếu mà mình thấy cái sức của mình mà chưa đủ thắng nó thì mình lui bớt giờ lại, chứ đừng có, chờ chừng nào mình tu tập cho cái sức tỉnh nó được, mình mới tăng lên thời gian.

Chứ nếu mà mình cố giữ thời gian cho nhiều mà cái sức mình không nổi, thì mình sẽ bị cái hôn trầm, thùy miên nó đánh mình gục tới, gục lui rồi nó mất thì giờ của mình. Nó không có tu tập được

tỉnh thức một cách cụ thể, rõ ràng. Cho nên trong sự tu tập phải sáng suốt, phải linh động, khéo léo, phải thiện xảo thì mình mới tu tập được.

(28:28) Phật tử: Con không dám làm mất thì giờ của Thầy nhưng lại sợ không cảm nhận bước đi đúng. Hay con phải tập thêm cái gì nữa cho hết buồn ngủ?

Trưởng lão: Sự thật ra thì nó có cái pháp Thân Hành Niệm. Khi mà bị buồn ngủ thì con ôm pháp Thân Hành Niệm mà con tập thì nó sẽ tỉnh ra, nó sẽ hết buồn ngủ, chứ không có gì. Hoặc là trước khi bị buồn ngủ đó, thì mình nên tập một cái để khi mình ngồi mà mình cũng vẫn được tỉnh thức, thì mình nên tập đề mục thứ mười bảy: *“Với tâm định tỉnh, tôi biết tôi hít vô; với tâm định tỉnh, tôi biết tôi thở ra”*, để cho tâm mình nó tác ý câu đó để cho nó định tỉnh, nó không còn bị hôn trầm, thùy miên nữa. Là lúc bây giờ mình không bị thì mình thường mình tập đề mục đó, để khi mà mình bị mình tác ý thì nó sẽ hết liền.

Còn không, mà muốn cho không bị hôn trầm thùy miên thì con nên tập cái pháp Thân Hành Niệm nhiều một chút. Nghĩa là nhờ cái pháp đó mà nó làm cho mình tỉnh hơn, cái hôn trầm thùy miên nó sẽ không có tác động được mình nữa.

6- TẬP CHO THUẦN THỰC MỘT OAI NGHI

(29:32) Câu một con hỏi Thầy thì về 1 phút mà quán thân trên thân để cho nó thuần thực trong 1 phút, thì tập 1 phút thì rất dễ dàng, không có khó khăn. Còn tập nhiều quá thì nó rất khó. Lần lượt rồi, mình tập được 1 phút rồi tăng lên 5 phút. Năm phút đó tập oai nghi cho nó thuần thực rồi, thì mới chuyển qua oai nghi khác trong năm phút. Cứ mỗi oai nghi vậy thì mình tập, nhưng mà phải tập cái oai nghi đi cho nó quán cho được cái thân, rồi mới tập những oai nghi khác.

Còn bây giờ, nó quán thân chưa có ổn, đi chưa ổn mà lại lo tập 1 phút ngồi, hay hoặc là tập 1 phút đứng, tập 1 phút nằm thì nó chưa, bởi vì mình tập chuyên vào một oai nghi cho ổn thật ổn.

Như bây giờ, mình mới tập quán ở trên cái đi, mà mình đi mình quán còn có lúc trật, lúc quên nữa chứ chưa phải là mình nhớ hết trên thời gian mình tu. Do đó mình tu 1 phút rồi mình xả ra, thấy 1 phút này đạt chất lượng, tới kế đó mình tu 1 phút nữa. Và ở trên cái đi mà mình tu quán thân như vậy cho đến khi mà nó thuần thực thì mình mới thay đổi qua một cái oai nghi khác, còn nó chưa thuần thực thì chưa có thay đổi.

(30:48) Thí dụ, chẳng hạn bây giờ con quán

thân con, con đi, con tu 1 phút. Rồi 1 phút con thấy nó tỉnh thức hoàn toàn, nó chủ động hoàn toàn rồi thì con tăng lên 2 phút, 3 phút, 5 phút. Sau khi được 5 phút hoàn toàn rồi thì con mới chuyển qua oai nghi khác, là vì sức định tĩnh của nó có, cái sức định tĩnh của cái đi trên thân con, quán thân trên thân con nó có rồi thì con mới chuyển qua.

Bởi vì mình tu tập chuyên, mình không tập lộn xộn. Còn bây giờ, con vừa tập đi 1 phút, rồi tập ngồi 1 phút, rồi tập đứng 1 phút thì nó phân tâm con, bởi vì cái oai nghi này nó khác với oai nghi khác cho nên nó không còn chuyên, nó không còn thuần thực dễ dàng. Còn con tập nội đi không nó thuần thực, mà nó thuần thực được cái đó rồi con chuyển qua cái kia nó dễ dàng, bởi vì nó có sức tỉnh thức, và cái sức định tĩnh cho nên khi con chuyển qua hành động khác, mặc dù hơi thở con thở nhỏ nhiệm mà nó vẫn nghe sự rung động nó cụ thể, bởi vì nó tỉnh thức, nó định tĩnh trên đó mà. Một cái gì nhỏ, một mạch máu ở trong thân con mà nó nhảy con cũng cảm nhận được mà.

Đó, những điều cần thiết phải tập cho rất là thuần thực, rất là tinh xảo thì mới chuyển qua cái khác, chứ đừng vội chuyển từ oai nghi này đến oai nghi khác thì không đúng.

7- PHƯƠNG PHÁP TU TÂM XẢ

(32:14) Cho nên trong cái sự tu tập của mấy con thì phải nhớ tập cho nó thuần thục một cái oai nghi, nếu mà tu Tứ Niệm Xứ. Còn nếu mà tu tâm xả, thì các con nên nhớ rằng cái tâm xả của mấy con thì lúc nào chúng ta cũng xả được hết. Thí dụ bây giờ chúng ta nghĩ là chúng ta xả. Có cái niệm gì mà khởi trên tâm hay hoặc trên thân chúng ta có cái gì mà chướng ngại, thì lúc bấy giờ chúng ta có pháp xả, chúng ta xả.

Cho nên có nhiều người người ta rất sợ tu Tứ Niệm Xứ. Bởi vì Tứ Niệm Xứ là phải tập trung quán trên thân, nó có cái sự tập trung, có sự gò bó. Mà cái tâm xả mà chúng ta xả chưa hết, nó còn niệm, chúng ta ngồi chúng ta còn bị hôn trầm, còn bị thù miên mà chúng ta vội chúng ta quán ở trên thân để tập trung thì chúng ta sẽ bị ức chế tâm. Thế nào cũng bị ức chế.

Cho nên khi mà chúng ta xả hết rồi thì tự tâm chúng ta quay lại. Thí dụ Thầy nhắc lại cho mấy con nghe, như Mật Hạnh nó được sống gần bên Thầy nhưng mà nó không muốn tu cao, nó không muốn tu Tứ Niệm Xứ cao, mà nó muốn tu cái dễ. Nghĩa là bây giờ con tu tâm xả thôi, nhiều khi hôn trầm thù miên nó đánh con, khuya con thức dậy còn muốn không nổi nữa mà. Cho nên vì vậy con chưa xả nổi

nó mà làm sao con dám con tu Tứ Niệm Xứ?!

Mà nếu mà xả chưa nổi hôn trầm, thù miên của mình mà ôm Tứ Niệm Xứ là bị ức chế rồi, bởi vì mình ráng mình tập trung để mình quán cái thân của mình, mình cứ chú ý cái thân của mình. Nhưng bị ức chế bởi vì hôn trầm, thù miên mình nó còn, cho nên mình ráng mình nhìn nó để mà nhiếp phục những cái này, nhưng mà sự thật ra là mình ức chế nó chứ không phải là nó nhiếp phục, bởi vì mình phải tập trung. Cho nên cái khó khăn là mấy con sẽ sau này khi mà tu Tứ Niệm Xứ thì nó sẽ bị ức chế. Còn bây giờ nó...

(34:15) Con trình bày lại cho Thầy nghe, có niệm gì con xả hết. Nhưng mà tâm con nó đâu phải là lúc nào nó cũng niệm không đâu, nó phải có lúc bình yên chứ. Thì lúc bình yên thì con thấy rõ ràng là cái tâm con nó thấy hơi thở, mà nó thấy hơi thở con đâu có trụ hơi thở, cho nên nó phải thấy thân con. Do đó nó vừa thấy thân con mà vừa biết hơi thở. Mặc nó, nó biết biết con không cần tu cái đó đâu.

Nó ở đó nó thanh thản, thanh thản vậy đó, có lúc thì nó thấy rõ hơi thở, nhưng mà có lúc nó thấy rất rõ thân nó đang rung động, nó cũng hiểu biết hết. Nhưng, bắt đầu nó có niệm gì thì con đuổi, mà không có thì con ngồi chơi, nó muốn thấy chỗ nào nó thấy,

nhưng mà con cho nó thấy cái thân con thôi, mà con không tập trung trong thân con. Cho nên cuối cùng thì con tu tâm xả tới đâu hay tới đó, con không cầu mong mau. Đó là cách thức của Mật Hạnh nói trình lại cho Thầy. Thầy nói: ráng mà nỗ lực tu tâm xả, nó cũng sẽ đi tới nơi tới chốn chứ không phải.

Nhưng mà nói, trình bày cho Thầy thấy cái trạng thái mà nó thanh thản, an lạc, vô sự, nó không có chướng ngại trên thân, thì tự cái tâm nó quay vào trong thân nó, tự nó quán, con không có quán. Còn nếu mà con có ý con quán nó là con bị ức chế, cho nên con không dám, bởi vì con biết mình, nó còn những cái niệm lăng xăng, nó còn có cái niệm này kia.

Ví dụ như bây giờ con ở gần gia đình con, mà anh em con hay hoặc là ba có gì, thì tâm con làm sao mà nó yên. Cho nên vì vậy chỉ còn có nước mà xả thôi. Còn con nói: “Kệ! Nhân quả này kia, con buông hết xuống đi!” thì con buông xuống, thì buông xuống là ức chế, làm cho con bị ức chế đi. Cho nên theo con thiết nghĩ Thầy dạy con tu tâm xả là con thấy thích hơn hết, con cứ xả, cho nên con không bị ức chế.

Còn nếu mà mấy con nhiếp tâm vô cái trên thân quán thân, mà mây con thấy rằng tu tập từng phút từng giây mà thấy nó không có một hiện tượng

gì xảy ra trên thân con, thì đó là con quán thân được; còn có những hiện tượng gì trên thân thì quán không được. Nhớ kỹ những điều Thầy nói!

Nhưng mà khi mình tập quán thì mình tập quán cái đi trước, lần lượt cho thuần thục, cho tinh thức rồi định tinh được một oai nghi đó rồi thì mình mới tới những oai nghi khác. Thì như vậy nó bảo đảm cho sự tu tập chúng ta trên thân quán thân rất là tốt!

(36:48) Đúng rồi, trong cái Định Niệm Hơi Thở nếu mà nó thiếu căn bản thì mình trở về, thí dụ như bây giờ trở về căn bản của Định Niệm Hơi Thở, thì “*Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra*”, thì con hít vô, con thở ra, con cảm nhận thân con. Bởi vì nó không căn bản cho nên bây giờ ôm Tứ Niệm Xứ có lúc thấy chỗ này, có lúc thấy ở chỗ kia, nó không hoàn toàn một cách cụ thể.

Do tu tập thiếu căn bản cho nên bây giờ bước qua lớp Tứ Niệm Xứ để quán thân thì coi như là mình bị chói với liền tức khắc, mình không đi sâu. Còn thay vì có căn bản trên đề mục này rồi thì mấy con quán thân ngay đó, mình có tập rồi, do đó: “*Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân...*”. Mình thấy cái tâm mình quay vô, nó dựa trên hơi thở mà biết thân rung động nhẹ nhàng,

nhẹ nhàng. Thi bắt đầu bây giờ 5 phút quá dễ dàng thì 10 phút. Do đó mình thay đổi từ oai nghi này đến oai nghi khác, trong bốn oai nghi. Nếu có căn bản thì mấy con nối tiếp thời gian trong bốn oai nghi đó, thì coi như là một thời gian 7 ngày, 7 tháng, 7 năm thì mấy con trong 7 ngày thì nó đã thành tựu rồi. Nếu mà căn bản thì tu nhanh lắm, còn sợ nó không căn bản mà thôi.

(38:01) Hải Tâm: Con còn làm việc buổi sáng, con còn tiếp duyên. Vậy con có thể tu Tứ Niệm Xứ được không, thưa Thầy?

Trưởng lão: Sự thật ra mà còn tiếp duyên, còn này kia thì con tu tâm xả là tốt nhất con. Bởi vì mình tiếp duyên mình cũng xả. Ai làm gì chướng, không được thì mình xả hết, cho nên con nên tu tâm xả là tốt nhất. Bởi vì xả Vô Lượng Tâm, mà mình còn làm việc buổi sáng nè, mình còn tiếp duyên nè, thì đó là tâm xả. Nhưng mà xả rồi thì cái tâm con nó ở đâu? Nó ở trên Tứ Niệm Xứ con, nó cũng quay vô, nó thấy Tứ Niệm Xứ đó là đúng rồi.

Được, cái tu tập con lấy tâm xả mà làm cái chuẩn để mà xả, luôn lúc nào cũng xả. Và khi mà nó thanh thản, an ổn thì con thấy cái tâm con quay vô, nó thấy hơi thở ra vô, nó nghe cảm nhận được. Tức là con trình cho Thầy thấy là, ở trong hai oai nghi mà con nhận được trong Tứ Niệm Xứ, con có

tập thứ Tứ Niệm Xứ và có thể cảm nhận được hơi thở chỉ hai oai nghi: Đi và ngồi. Đó là con có thể nương vào hơi thở mà con thấy độ rung động của cơ thể con. Như vậy là tốt rồi. Nó có cái thể của nó là khi mình xả hết rồi, cái tâm của mình nó cũng tự nó cảm nhận được cái oai nghi, nếu mình ngồi, còn nếu mà mình đi, thì cái oai nghi đi của mình thì nó cũng nhận ra được trong cái hơi thở hay hoặc bước đi của nó thì nó cảm nhận được toàn thân, thì cái đó tốt rồi con.

Con trình bày như vậy là con tu về cái tâm xả. Và đồng thời thì khi mà bình an, thanh thản thì cái tâm con nó sẽ trở về với hai oai nghi: Đi và ngồi, nhưng chỉ trong thời gian nào đó thôi, chứ còn chưa phải lúc mà con tu tập ở trên Tứ Niệm Xứ đâu, mà đây là tâm con để cho nó tự quay vào Tứ Niệm Xứ.

Còn nếu mà con tu tập Tứ Niệm Xứ như trong thư con gửi Thầy con nói, thì như vậy theo Thầy thấy tốt hơn là để tự nó hơn là con tự tập. Con tự tập tức là có cái sự bắt buộc nó, có sự bắt buộc nó để nó quán ở trên thân nó, mà công việc của mình còn làm, còn tiếp duyên cho nên coi chừng nó bị ức chế. Cho nên mình để tự nhiên nó. Mà khi nó trở lại, nó quay lại trên thân, nó quán thân nó thì mình biết rằng tâm mình nó đang quán thân của mình, mình biết rất rõ. Và đồng thời cái thời gian đó yên ổn thì

mình cứ giữ nó, để cho nó quán thân nó, nó được bao nhiêu hay bao nhiêu chứ mình không bắt buộc là phải tu 1 phút hay hoặc là 5 phút, mình không bắt buộc. Mà để cho tự động nó quay trở lại, nhưng mà quay trở lại trên thân của mình thì mình cũng cảm nhận y như cái người tu Tứ Niệm Xứ vậy. Đó là đúng pháp.

(40:35) Còn riêng Liễu Ngọc sẽ gặp Thầy sau, gặp Thầy để trình những điều cần thiết riêng biệt.

Được rồi, con sẽ về gia đình con giải quyết những cái gì cho nó ổn hết. Con, Mỹ Châu đó, khi có điều kiện con trở lại, hoặc là có những cơ sở an dưỡng, thì mấy con cũng sẽ được vào tu tập tốt hơn, và được yên ổn hơn để mà tiến tới sự giải thoát hoàn toàn, làm chủ bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết mấy con, để hết khổ chứ còn không khéo thì kéo dài hoài nó khổ lắm!

Chỉ chúng ta làm chủ bốn sự đau khổ là chúng ta hạnh phúc nhất rồi, không còn lo lắng gì được nữa hết. Nghĩa là muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào thì sống; có bệnh thì đẩy lui, không sợ nó nữa; không có đầu hàng giặc sanh tử nữa. Lúc bây giờ chúng ta sống trong vũ trụ mà chúng ta đã không bị quy luật của vũ trụ tác động chúng ta, thời tiết, nắng, mưa, gió, bão không làm gì chúng ta được hết.

Thầy đã trả lời mấy con như vậy là đã xong hết rồi mấy con. Bây giờ còn ai hỏi gì Thầy nữa không?

8- TRUNG TÂM AN DƯỠNG CHO CÁC TU SĨ Ở XA

(41:54) Tu sinh 1: Theo chương trình này thì chúng con về đến khi mà xong cái Trung tâm An dưỡng, thưa Thầy, những người ở gần thì có khi là tiếp xúc nó dễ, nhưng chúng con ở xa thì làm sao?

Trưởng lão: Thầy sẽ báo cho mấy con biết. Nếu Trung tâm An dưỡng ở Hà Nội thành lập xong rồi thì mấy con lại gần nữa. Nếu mà chú Tuấn lo giấy tờ đồ xong, Thầy ra đó sẽ cho hoạt động, Thầy sẽ xây dựng ở ngoài đó, Thầy sẽ thành lập một cái cơ sở cho nó gần gũi mấy con, thì lúc bấy giờ mấy con ở đó, đến đó mấy con gần.

Còn ở trong miền Nam thì nó có cái cơ sở ở Thành phố thì những người Nam chúng ta sẽ vào cơ sở đó. Ở miền Trung thì chưa có, nếu mà có miền Trung thì mấy con ở miền Trung mấy con về đó gần. Khi nào có nhớ mẹ, cái mình chạy về cái rồi mình chạy vô tu, dễ dàng. Còn ở xa quá chạy không kịp, chạy ba bốn ngày mệt quá. Phải không? Cho nên vì vậy mà Thầy mong rằng ở miền Trung cũng sẽ có. Ở Thành phố của mình có, ở Hà Nội có thì miền Trung mình có, cuối cùng thì mỗi tỉnh đều có thì càng tiện

hơn. Điều kiện là phải như vậy thôi mấy con. Bởi vì chúng ta tổ chức có Ban đảng hoàng mà. Nghĩa là mỗi ban bộ chúng ta đều là nó điều khiển cả bao nhiêu cái chi nhánh của Trung tâm chứ không phải riêng một chỗ đâu. Về kinh tế, tài chính. Con yên tâm con, nếu mà không có, ở ngoài đó chú Tuấn làm chưa xong thì Thầy cũng cho báo cho biết rằng con sẽ vào trong miền Nam tu có chỗ đảng hoàng. Chúng ta có nhiều chỗ mà, không có một chỗ nữa đâu.

(43:35) Tu sinh 1: Trong thời gian qua con có xin gặp Thầy mà con chưa được gặp. Con xin gặp Thầy mấy phút, rồi sau đó con xin phép Thầy con về luôn.

Trưởng lão: Được rồi, Liễu Ngọc lát nữa thì con cũng sẽ gặp Thầy.

Rồi, còn con con. Con cứ đứng nói.

9- PHÁP QUÁN XẢ ÁI KIẾT SỬ

(44:00) Tu sinh 2: Bạch Thầy, chuyện ái kiết sử đó Thầy, ví dụ như con còn đang tu tâm xả mà có ái kiết sử khởi lên mà con không có quán nhân quả để xả ly thì con phải làm sao?

(44:15) Trưởng lão: Con không có quán nhân quả đó, thì về Thất kiết sử thì thường là phải quán

nhân quả để mà xả.

Còn con không có quán nhân quả thì con quán các pháp đều vô thường: “*Mặc dù là hôm nay là như vậy, ngày mai vô thường nó đến rồi làm sao? Trước khi mình muốn báo hiếu cha mẹ thì mình phải tu tập cho xong. Mà mình thương nhớ cha mẹ, vì vậy ái kiết sử của mình, mình thương nhớ cha mẹ của mình, thì mình phải nỗ lực mình tu để đền đáp công ơn của người. Mình tu được rồi mình về giúp đỡ cho cha mẹ của mình biết cách tu*”. Thì đó là mình nhắc nhở cái tâm mình nó thương nhớ cha mẹ thì nó sẽ xả ra con, mình không nói về nhân quả nữa, mà mình nói về sự tu tập của mình, mình nhắc các pháp vô thường. Nếu mà bây giờ mình không nỗ lực tu, mai một vô thường thì mình đền đáp ơn cha mẹ chỗ nào đâu? Cho nên con nhớ, con quán như vậy là con cũng sẽ xả ra được.

(45:11) Tu sinh 2: Mới đầu con cũng quán mà nó cứ khởi đi, khởi lại miết, cái xong con quán nhân quả thì nó hết.

Trưởng lão: Vậy hả? Quán Nhân Quả được thì cứ lấy nhân quả quán con.

Tu sinh 2: Con sợ, mình không có nỗ lực dứt tình thương.

Trưởng lão: Đâu có con, mình quán nhân quả

để thấy được cái chùm nhân quả, để cho mình an tâm mình tu, chứ không phải là diệt hết cái lòng thương của mình đối với cha mẹ đâu.

Chính Thầy bây giờ, nói chung là Thầy bây giờ bình thường vậy, mà nhắc đến mẹ Thầy, Thầy cũng nhớ công ơn của mẹ Thầy. Thầy thấy rằng mình tu tập rồi nhớ lại trong những giờ phút mà Thầy tu tập đó, rồi Thầy lại viết cho mẹ Thầy một tập kinh để rồi Thầy vừa ở trong thất tu, mẹ Thầy cũng đang tu. Thầy thấy một người con mà giúp cho mẹ mình tu hành như vậy là mình thấy hạnh phúc quá!

Sau khi chứng rồi, nhờ công đức mà mình tu tập đó, mẹ mình được an ổn trong khi ra đi, Thầy thấy đó là hạnh phúc quá lớn rồi. Đó là công ơn mà Thầy đền đáp cha mẹ. Con hiểu không?

Cho nên Thầy mong mấy con cứ nghĩ: Thầy còn đền đáp được cha mẹ mình vậy thì mình cũng ráng, tự nhiên cái ái kiết sử, cái tình cảm bi lụy nó sẽ dừng lại con, để cho mình nỗ lực tu.

10- TRỞ VỀ TU XẢ TÂM VÔ LƯỢNG

(46:31) **Tu sĩ:** Dạ, kính bạch Thầy! Khi con tu Tứ Niệm Xứ thì mới đầu con đi thì con thấy cái chân nặng lắm, toàn thân con rất là nặng, nó nặng khi con bước đi, thì cái trọng lượng thì nó rất nặng. Sau con tập thuần thực được ngày thứ ba thì con thấy nhẹ, nó

nhẹ bằng con cảm giác là hai cái chân con đặt hai cái bán kính mà toàn thân con nó là một cái hình tròn. Thế rồi cái vòng tròn đấy thì con thấy rằng là giữa cái bước chân đi nó lại không có cái khoảng cách, cảm giác cái hình tròn không gian đó trên một mặt phẳng, con thưa Thầy đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai là trước khi bao giờ con tu cũng mất ra mười lăm hai mươi phút con chữa bệnh, thì không biết là có một cái bước hai là Thầy dạy chúng con kéo mai tôi tu sai nữa mà... Rồi khi con bị trắc trở thì chúng con khó là cái thứ ba. Thế thì cái thứ tư nữa thì con thấy là sau khi con quán thì con thấy cái đi thì đầu tiên con không quán hơi thở nhưng mà rồi đến hai, thứ ba thì con thấy quán được hơi thở rất là rõ ràng, kể cả đi thì con thấy là con cũng đã mới tập có ba ngày thôi con cảm thấy rất là yên tâm.

Như vậy là cái tâm con thì nó hăng còn yếu quá thế nên là lúc thì nó lại xen vô cái niệm này, lúc thì xen vô cái niệm kia, nhưng mà con thì con cũng đuổi được, nhưng mà đuổi được thì lúc đấy con lại quên mất cái động tác con đang đi.

Thí dụ như là con đứng chẳng hạn, thì con lại không đứng yên, mà nó cứ xoay tròn theo bán kính hình tròn. Con cố gắng tu làm sao cho đứng không xoay, con chỉ theo dõi hơi thở, chỉ được một lúc bắt đầu nó lại xoay tròn. Xin Thầy dạy cho con cách nào

để hết xoay tròn, giữ được hơi thở.

(48:24) Trưởng lão: Thật sự ra sự xoay tròn là qua cảm nhận của con chứ không phải là cái người con nó đang xoay tròn, con hiểu không? Cái cảm nhận, tức là bị tướng. Con chỉ cảm nhận sự rung động thân con thôi, mà tốt hơn con còn bị niệm, còn có niệm đó. Cho nên vì vậy Thầy thiết nghĩ con nên tu tâm xả một thời gian nữa, chứ đừng có quán ở trên thân, để tự nhiên nó trở về với thân con thôi, chứ đừng có quán, quán nó thì nó sẽ xảy ra những cái trạng thái tướng, và đồng thời con cũng cảm nhận qua hơi thở này kia thì nó dễ sinh ra cái trạng thái tướng lắm.

Tốt hơn là khi mình quán thân trên thân để nhiếp phục tham ưu, nó không có niệm, nó không hôn trầm, thùy miên mới đúng cái pháp của nó. Còn bây giờ, nó còn có niệm xẹt ra, xẹt vô dù là một niệm hoặc là dù một trạng thái tướng nào mà xảy ra đều là mình trở về với pháp xả hơn. Vì pháp xả nó dễ, vì nó không có đối tượng tập trung. Còn cái này quán thân nó có cái đối tượng thân để quán, nó có cái sự rung động của thân, nó có cái sự đối tượng.

Cho nên theo Thầy thiết nghĩ thì con trở về tâm xả tu là tốt nhất, khoan vội đã. Nó dễ, là vì cái gì mình cũng xả hết, đem lại sự bình an cho mình rồi. Và khi mà bình an tận cùng đó, thì nó lại thanh thản,

an lạc, vô sự thì tâm con nó sẽ quay vô, nó ở trên Tứ Niệm Xứ chứ tâm bất động. Nó dễ dàng hơn!

(49:46) Và lúc mà xa Thầy, thì mấy con tu tâm xả thì dễ. Còn mà tu Tứ Niệm Xứ thì nó khó mấy con, nó không dễ đâu. Lỡ mà nó có ức chế cái thân của mình, tức là mình dùng thân để quán đó, cho nên nó có sức tập trung, mà tập trung thì nó dễ sanh ra những cái tưởng.

Do đó những cái tưởng đó, nhiều khi mình thấy tưởng là mình tu đúng nhưng mà nó cũng bị tưởng luôn, nó không có đúng. Cho nên phải được gần để mà xác nghiệm được là mình quán ở trên thân mình.

Cho nên ở trong lớp tu học của chúng ta, chỉ được có một, hai người được theo Thầy tu Tứ Niệm Xứ thôi, chứ hoàn toàn thì chưa được đâu mấy con, cho nên mấy con đừng có vội tu Tứ Niệm Xứ, mà nên tu tâm xả Vô Lượng Tâm thôi.

Nhớ cái xả nó dễ lắm mấy con! Xả rồi cuối cùng mấy con cũng trở về Tứ Niệm Xứ. Mà khi nó trở về Tứ Niệm Xứ rồi thì bắt đầu bây giờ mấy con mới quán Tứ Niệm Xứ đó nữa. Mấy con hiểu chưa?

Cho nên quán Tứ Niệm Xứ ở trong cái lớp thứ bảy lận mấy con, Chánh Niệm mà, cho nên cái lớp thứ bảy mà. Mà ở đây, Thầy muốn thu ngắn cái

thời gian để chọn lấy một, hai người để người ta có thể trong một năm, hai năm người ta tu cho xong. Để làm gì? Để cho mình có tiếng nói rằng cái lớp học của mình có người tu chứng đẳng hoàng mà, để tạo cái thế rất là vững mạnh cho những cái lớp tu của chúng ta sẽ hưng thịnh lên, cái nền đạo đức của chúng ta nó sẽ phổ biến rộng ra, tại vì có người tu thật sự người ta làm chủ được mà.

Cho nên Thầy chỉ mong để mà có cái nòng cốt đó, để nền Đạo Đức của Phật giáo, sống không làm khổ mình, khổ người nó sẽ phổ biến rộng rãi, dễ dàng hơn. Còn nếu mà không có người tu chứng thì người ta bán tin, bán nghi, tội cho họ. Cho nên vì vậy mà muốn cho người ta phải có niềm tin, cho nên cuối cùng Thầy đưa ra ngay cái lớp thứ bảy để cho mấy con thấy người nào rớt là rớt, người nào đậu là đậu. Nhưng mà phần nhiều là mấy con phải rớt thôi chứ làm sao đậu được. Mấy con đừng nghĩ rằng mấy con buồn là mấy con rớt, không phải. Tại vì cái trình độ, cái sức của mình nó chỉ bao nhiêu đó thôi, mình ở tu thì mình cũng lần lên chứ đâu có gì đâu, nó đâu có gì mà khó.

(51:49) Còn một hai người mà người ta đã tu lâu rồi thì người ta thấy mình đã quán ở trên thân người ta được. Những người đó đó thì được theo Thầy để hướng dẫn cho họ tận cùng, cho nó nhanh.

Chứ bây giờ để cứ người nào cũng chung chung thì những người đó không chăm sóc họ kỹ thì nó lại kéo dài thời gian lâu nữa, thì cái niềm tin đối với mọi người lại mất cái thời gian dài cũng tội, tội cho người khác.

Để khi mà chúng ta, tới cái lớp mà thứ hai, chúng ta mở cái lớp Chánh Kiến tháng mười tới. Tháng mười tới mà được, ở đây có người tu chứng thì người ta như là người ta ở trên trời người ta rớt xuống, các con hiểu không? Nghe được cái tin đó là người ta quá mừng rồi. Cho nên mọi người người ta không có còn cái nghi ngờ gì nữa hết, mà người ta sẵn sàng khăn gói người ta đi đến cái lớp học. Thầy chỉ mong như vậy để làm gì mấy con biết? Để nó được phổ biến rộng hơn, cứu vớt biết bao nhiêu người đang đau khổ.

Cho nên vì vậy mà con nhớ con về con tu tâm xả con, bởi vì qua cái trình bày của con đó thì biết rất rõ. Khi mấy con học lớp của Thầy rồi, thì mấy con nghe Thầy nói rồi, thì mấy con nhận qua mình, biết mình đang ở trên thân quán thân được chưa? Và mình đang ở lớp nào tu, mình cũng biết nữa. Rồi cái trạng thái của mình nói ra, cái trạng thái mình nhận qua cái Tứ Niệm Xứ của mình, mình quán ở trên thân mình, mình biết cái đó là mình quán ở mức nó tỉnh thức chưa, nó định tỉnh chưa, mình cũng biết

nữ con.

Khi mà Thầy dạy rồi, thì cái người nào mà lanh trí một chút là nhận ra được liền. Cái người khác, con nghe người đó nói tu Tứ Niệm Xứ hay hoặc là nói tu gì, người ta trình bày cái trạng thái ra mấy con biết là mấy người này còn đang ở chỗ nào, mấy con biết liền. Bởi vì Thầy dạy nó cặn kẽ, nó cụ thể lắm mấy con, cho nên không còn ai gạt mình được, rất là rõ ràng.

Cho nên hiện mà học với Thầy rồi thì mấy con đi các trường thiền khác mấy con tu, mà người ta dạy Tứ Niệm Xứ thì mấy con thấy rằng mấy con không có chấp nhận được. Bởi vì họ nói, mà mấy con thấy rằng cái nói của mấy người này là nó không tu tới đâu hết.

Chẳng hạn bây giờ, một cái người đó dạy mấy con tu thiền, mà cái người này còn ăn phi thời, thấy còn thua mình rồi, mình còn ăn ngày 1 bữa, còn cái ông này dạy mình tu thiền, ông nói trên trời mà ông còn ăn phi thời vậy biết là ông chưa có ly dục, mình làm sao mình phục ông, mình tu theo ông mấy con?!

12- VẤN ĐÁP QUÁN THÂN TỨ NIỆM XỨ

1- CHỌN THẦY GIỚI LUẬT

(00:00) **Trưởng lão:** Các con thấy nội cái giới luật không à, mình thấy rằng mình còn không phục ông ta, làm sao mà ông ta dạy mình được cái gì? Nói thí dụ mấy con đến cái trường thiền nào đó, vị thầy đứng ra dạy thiền mà cái vị thầy đó giới luật còn phạm. “*Mấy ông còn thua tôi rồi mà làm sao... Giới luật của Phật hẳn hoi đồ kia mà mấy ông giữ không trọn, mà mấy ông dạy tôi thiền. Chắc chắn là mấy ông dẫn cho tôi đi tâm bậy rồi. Chính cái đời sống của mấy ông, mấy ông sống không có đức hạnh rồi, mấy ông sống không phạm hạnh rồi. Mấy ông ăn uống phi thời này, mấy ông ca hát này, mấy ông nhậu nhẹt này, mấy ông sống như ngoài đời, mấy ông dạy tôi thiền là thiền gì đây*”? Thậm chí như Thầy nói tới cái ở thôi, vào cái nhà ở nào là đồ tiện nghi của thế gian này, người giàu có làm sao, mấy ông thầy đó có. Mà ông dạy mình tu để buông

xả, để giải thoát thì mình có tin được không?

(00:48) Các con thấy từ cái chỗ mà học với Thầy, mấy con đến chỗ khác thì mấy con làm sao mấy con phục họ mà mấy con tu. Trừ ra mấy con đừng có đến chỗ Thầy thì mấy con còn có: *“Ông thầy này có phước quá. Ông có phước đức thiệt, nhà cửa đẹp sang, cái phòng ông như là cái dinh của tổng thống”*, thì mấy con thấy ông này có phước. Do cái phước như vậy đó, mấy con nói mình tu theo người ta thì chắc mình cũng có phước như vậy. Tức là cái phước đó là phước hữu lậu, cho nên vì vậy đó là chạy theo cái dục chứ có gì đâu khác. Cho nên khi mà học với Thầy rồi thì mấy con rõ quá, cho nên họ không còn lừa đảo mấy con được. Rồi mấy con còn hỏi điều gì nữa không con?

(01:23) **Tu sinh Huệ Ân:** Mô Phật, kính bạch Thầy, con tu Tứ Niệm Xứ về tâm xả. Trước giờ tu con tịnh chỉ hơi thở được mười phút. Cầu xin Thầy chỉ con đó là có thể con tiếp tục như vậy hay là con nên tăng giờ?

Trưởng lão: Được rồi, con chỉ tiếp tục như vậy thôi, đừng có tăng giờ gì hết. Con cứ tu đều đều, đều đều vậy thì nó sẽ làm chủ được sự sống chết và đau khổ của con. Con khỏi cần tăng lên nhiều nữa con. Bởi vì sức của con chỉ giữ được như vậy là tốt rồi con. Cứ cho nó thuần thục, nó định tĩnh được ở

trên cái khoảng thời gian tu thôi là tốt nhất. Con nhớ tu tâm xả, rồi thân tâm nó bình an thì con giữ thanh thản, an lạc, vô sự. Đủ rồi, nhớ tu vậy đi con.

(02:14) Có ai hỏi gì nữa không con? Hết rồi phải không?

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con về, rồi chuẩn bị chào tạm biệt đi. Sắp sửa về thăm nhà, chứ không có gì đâu. Người nào cũng có gia đình chứ, mình cũng về thăm chút chứ. Tui tu cũng bốn tháng rồi, tui về tui thăm một chút coi. Về mình trình bày tui tu bốn tháng, tui có nhiều kết quả ghê gớm lắm, hôm nay mấy người chửi tui coi, tui có giận không? Rồi người ta chửi mình nước coi, thấy mình không giận, được rồi. Tại vì tui biểu mấy người chửi mà, cho nên tui chuẩn bị sẵn trong bụng tui rồi. Cho nên chửi tui thì chửi, tui đâu có giận. Chứ phải dục không, mấy người chửi tui coi, tui đâu có, tui ăn thua với mấy người đủ, tui chửi.

Cái gì con? Có cái giấy của con hả?

2- TẬP QUÁN OAI NGHI ĐI TRƯỚC

(02:56) **Tu sinh:** Con xin Thầy dạy cho chúng con thêm về cái cách quán Tứ Niệm Xứ rồi cách ngồi như thế nào để cho đúng pháp ạ.

Trưởng lão: Quán Tứ Niệm Xứ hả con? Quán

Tứ Niệm Xứ thì khi nào con thuần thực được ở trên cái bước đi của con rồi, thì nó có đủ cái sức tỉnh thức. Rồi nó có đủ cái sức định tĩnh, thì bắt đầu mà con quán cái ngòì nó rất dễ. Còn bây giờ Thầy nói chắc con chưa hiểu nổi. Bây giờ mà ngòì cảm nhận toàn thân của con: ***“Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”***, đó là đầu tiên để chúng ta biết: ***“Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”***.

Về rồi con ngòì, rồi con cảm nhận làm sao mà cái sự rung động từ ở trên đầu tới dưới chân con. Mặc dù con ngòì xếp bằng, con vẫn thấy nó sẽ rung động nó tới cái bàn chân của con. Rồi từ đó con thở ra, con sẽ thấy nó từ cái bàn chân con nó đi lên trên đầu, nó có sự rung động nhẹ. Cái cảm giác toàn thân của con được vậy là con sẽ ngòì tu là tốt nhất. Bởi vì ngòì, con ngòì thấy hai cái chân của con nó yên lặng, chứ nó không có rung đâu. Nhưng mà khi mình hít vô thì mình thấy nó rung tới dưới ngón chân của mình. Mà mình thở ra thì mình cũng thấy rằng nó sẽ từ ngón chân đó nó sẽ đi dần, nó rung động dần lên tới trên đầu nó ra, y như cái hơi thở.

(04:12) Nhưng mà điều kiện con phải có đủ sức tỉnh giác, tỉnh thức đó. Và đồng thời nếu mà có định tĩnh nữa thì cái rung động đó nó dễ dàng, ngòì nó dễ dàng cảm nhận lắm. Còn bây giờ thì cái sức

tĩnh thức con chưa có, con mới tập quán thôi. Quán mà đi ngã tới, ngã lui vậy mới thấy, chứ cỡ mà đi không ngã tới, ngã lui, chắc cũng không thấy.

Đi mà như Từ Quang đi bữa đó thì chắc khó thấy. Nhưng mà đi theo kiểu Thầy nghiêng qua, nghiêng lại, ngã tới, ngã lui, ôi thật thấy rõ ràng cái thân mình nó xiên xẹo, qua lại đủ thứ. Cái đó nó dễ, đây là mình tập quán mà chứ chưa ... Rồi sau đó nó định tĩnh rồi đó, mình mới đi nhẹ nhàng trở lại, thì mình thấy cái thân của mình nó có rung động. Rồi bắt đầu đó mình đi chậm nhẹ nữa thì mình thấy rung động. Đó là sức tĩnh thức nó lần nó cao lên đó mấy con. Các con hiểu chưa?

Mình tập là nó lần lượt nó cao lên mình thấy rõ mà. Đó là cách thức tập. Thì Thầy nói như vậy là mấy con hiểu rồi phải không? Cho nên mấy con cứ tập dần đi rồi mấy con sẽ thấy khi định tĩnh, khi mà tâm nó định tĩnh rồi, con ngồi coi, con sẽ thấy rõ lắm chứ.

Còn bây giờ mà con ngồi đó con thấy, ránh thấy, không thấy thì ránh tưởng. Mà tưởng thì phải chạy, thì chạy nó phải trật. Rồi bây giờ nó chạy từ trên đầu tới dưới chân mình, thì coi như hơi thở chạy mà, do đó thì mấy con coi chừng bị tưởng mất. Cho nên ránh tu cái đi cái đã, rồi từ từ. Không lẽ đầu chừng tháng, nửa tháng cái bắt đầu đi ngồi được

sao? Các con tu sáu tháng sau quán cũng chưa chắc đã ngồi được nữa, chứ ở đó.

Tu sinh: Thưa Thầy, vậy bây giờ con xin nói về cái pháp tu tâm xả, để Thầy nghe xem liệu có đúng không, bởi Tứ Niệm Xứ con tu không được, con sang tâm xả Thầy ạ. Thế thì con đã có cái hướng vậy Tứ Niệm Xứ con không tu được thì con tu tâm xả. Thì thưa Thầy, khi mà con ngồi chờ, ngồi chơi thì con, đầu tiên ngồi con thấy hơi thở, đến khi gặp niệm thì con xả niệm, sau đó con xả niệm rồi thì tâm quay về hơi thở phải không Thầy? Vậy về hơi thở nhưng mà theo như Thầy dạy quay về hơi thở nhưng mà không trụ hơi thở. Vậy thì lại quán ở trên thân, quán trên thân thì nó giống quán Tứ Niệm Xứ phải không?

(06:12) Trưởng lão: Đâu có gì, bây giờ nó trở về hơi thở, thì nó thấy hơi thở nó. Mà nó thấy được cái thân nó thì cũng tốt, mà nó không thấy được thân nó, nó cứ ở hơi thở con. Nhưng mà mình không trụ hơi thở thôi. Tức là mình xả được thì khi nó thanh thản, an lạc, vô sự, thì nó sẽ biết hơi thở nó đầu tiên, vì nó biết cái rung động của hơi thở. Rồi bắt đầu bây giờ nó có thấy được cái thân nó thì trông cũng tốt, mà nó không thấy cũng tốt, nó chỉ thấy hơi thở là đủ rồi.

Nhưng mà nó, bởi vì như Mật Hạnh nó nói

nó thấy hơi thở mà nó thấy thân nó, là tại vì lúc bấy giờ nó tỉnh thức, con hiểu không? Còn nó chưa tỉnh thức thì nó cứ bám hơi thở nó thấy. Mà nếu mà đừng cho nó bám, nó chặt vô thì nó bị nhiếp trong hơi thở. Cho nên vì vậy mình để tự nhiên thôi, lần lượt cái tự nhiên đó nó tỉnh cao lên thì nó thấy được cái thân nó. Tức là bây giờ tự nó quán, chứ còn mình không có quán gì hết, con hiểu chỗ đó chưa?

Cho nên tu thì con tu vậy là đúng, nhưng mà lưu ý. Chứ không khéo, rồi cứ mình trụ trong hơi thở không thì nó không đúng. Nhưng mà đầu tiên, mới đầu nó chưa tỉnh thức, nó thấy hơi thở không à, nó không có thấy cái thân con đâu, con hiểu chưa? Nó thấy hơi thở một thời gian sau là nó tỉnh thức, nó tăng lên, bắt đầu nó thấy. Mình xả thời gian sau cái mình thấy được cái thân liền. Chứ mới xả rồi thấy có hơi thở thôi, xả rồi yên cái thấy hơi thở. Rồi mấy con còn hỏi Thầy gì không con?

Vừa rồi thì cô Diệu Minh có gọi Thầy một cái sổ danh sách con, Thầy có làm những cái điệp phái để gọi cho con. Rồi bây giờ cái tập sách này ai còn thiếu, mấy con, thì Thầy sẽ cho mấy con, bởi vì đây rất căn bản trên cái sự tu tập.

Tu sinh: Thưa Thầy! Con muốn xin Thầy mỗi cuốn thêm.

Trưởng lão: Ồ! Thêm hả? Đây con. Rồi, Thầy sẽ gọi cho mấy con thêm.

Tu sinh 1: Thưa Thầy! Cho con xin cuốn Tứ Niệm Xứ.

Trưởng lão: Tứ Niệm Xứ hả con? Đây Tứ Niệm Xứ đây.

Tu sinh 2: Thầy cho con xin số 8 ạ.

(08:10) Trưởng lão: Số 8, khoan con, rồi từ từ, rồi con nè. Tứ Niệm Xứ có rồi hả con? Nè. Phát như phát quân lương con.

Nguyên Thanh: Cho con xin gặp Thầy.

Trưởng lão: Rồi con, được con.

Trưởng lão: Như vậy còn cái phần này là phần của Thầy. Thầy cũng phải tu chứ, cũng phải đọc tu, chứ không lẽ không tu. Cho nên còn sót là (của) Thầy.

Tu sinh 3: Bạch Thầy, con xin Thầy cho cái tổ Nam Định chúng con có một bản.

Trưởng lão: Cho hai cái cuốn này phải không? Thôi vậy thì Thầy nhường, thôi Thầy nghỉ tu. Thôi rồi hén mấy con. Còn gì nữa không? Còn người nào hỏi riêng Thầy thì ở lại để hỏi. Rồi mấy con về. Thầy mong mấy con về thăm gia đình, được gặp may mắn

hơn, khoẻ mạnh hơn. Rồi ít hôm, rồi có dịp trở lại tu tập tốt. Người nào kỳ này mà trở lại, là người nào cũng A La Hán hết, chứ mà không A La Hán thì dở lắm à nhe. Rồi, bây giờ mấy con về mấy con.

Tu sinh: Xin Thầy con còn thiếu hai câu hỏi. Thưa Thầy, Thầy dạy là chưa đuổi, chỉ khi nào tỉnh thức mới tác ý đuổi bệnh. Với lại ví dụ như bây giờ thì con phát hiện có bệnh ...

Trưởng lão: Đuổi chứ con. Đó là cái chướng ngại của con rồi cho nên tu tâm xả là phải đuổi, đuổi tật bệnh. Nó còn bệnh thì mình cứ đuổi. Tứ Niệm Xứ thì khoan đã. Bây giờ nó còn cái chướng ngại của con là cái bệnh, là con phải tu tâm xả để mà xả cho hết bệnh. Chừng nào mà xả hết rồi thì nó bình an, thì nó vô Tứ Niệm Xứ rồi, rồi cái gì nó cũng xả.

Tu sinh: Thưa Thầy thì cứ tác ý xả nên là nó... là được.

Trưởng lão: Tác ý xả, nó xả. Cứ hễ chướng ngại chỗ nào là mình tác ý, mình xả thôi. Có vậy thôi, không gì.

Rồi con còn gì không con?

3- TẬP CẢM NHẬN TOÀN THÂN

(09:55) **Tu sinh:** Con xin bạch Thầy là lúc tập con để hai cánh tay lên, rồi con đi, rồi con ngồi thờ,

thì thưa Thầy là con mới cảm nhận là con... Cho nên Thầy nói rất đúng là, thì con thấy con tập xong như thế thì con tập con đứng, con nằm thì thưa Thầy là khi con đứng thì con cảm nhận là đúng là con cảm thấy cái chân con nó chạy đến đầu, đi đến đầu tức là người của mình cảm nhận được cái phần... Con thở ra thì con cảm giác từ cái đầu con lại chạy xuống (...) vì cái cảm giác của thân nó đi lên.

Trưởng lão: Nó đi ngược đó.

Tu sinh: Vâng, nó cứ đi lên đi xuống như là cái pít tông nó cứ đi lên xuống Thầy. Cho Thầy nói là đúng cho như thế, chứ còn cứ...

Trưởng lão: Nó cảm nhận mà, nhưng mà điều kiện là hít vô.

Tu sinh: Dạ, khi con nằm ấy thì là, khi con hít vào thì cái chiều hướng con hẫng từ chân, tức là mình đứng thì nó đi thẳng lên, mà mình nằm từ chân lên, mình cảm giác nhưng mà nó lại theo chiều đứng của như vô người mình này, nó cũng lên, cũng xuống, cũng ngang. Thầy, con cảm nhận như thế thì con bạch Thầy là cái oai nghi đứng này, cái oai nghi đi cũng như ngồi, thì con bạch Thầy thế thì con cảm giác là như thế thì bây giờ con mới qua quá trình con tu thì con mới thấy như thế là đẹp. Trước, thí dụ như con bị hôn trầm mà con đi tỉnh thức, đi tỉnh giác,

con tác ý thì nó vẫn cứ hôn trầm.

(11:12) Nhưng mà khi con đi cái Tứ Niệm Xứ này xong thì, con bạch Thầy, con chẳng phải tác ý, mà tự nhiên cái hôn trầm nó mất. Thế là con cứ chú ý vào cái đi kia thì, bây giờ cái hôn trầm của con là hoàn toàn, tỉnh thức hoàn toàn. Mà con thấy cái tỉnh thức này nó khác như là, như là khi mà nói là nằm là nó buồn ngủ nhưng con thấy lúc này là nó sáng tức là cái mắt con nó quang. Trước kia con cứ cảm giác như có một cái hòn đá nó cứ dí vào đây, nó cứ bung, muốn kéo cái mi mắt xuống đó Thầy, nhưng bây giờ cái mắt này nó quang đặng.

Thứ hai nữa cái đầu con, trước kia con hay bị hôn trầm lắm, thì con cảm giác như trong đầu con nó có một cái cục bùn hoặc là cái cục bã đậu, nặng nặng cái đầu lúc nào nó cảm giác nó nặng nặng. Nhưng bây giờ nó tỉnh thức thì con thấy cái đầu con nó rất là nhẹ nhàng, cái thân con cũng thế. Thế thưa Thầy là đây là khi con tu Tứ Niệm Xứ. Cái thứ hai nữa là bây giờ mà con không đi tức là con không tập, con không tập trong cái tu Tứ Niệm Xứ, mà thí dụ con đi lấy cơm này hoặc là con đi đâu, bữa nay cái tâm của con nó cũng cảm giác là cái đấy.

Dạ, cái ảnh hưởng của cái... Tức là cái mình quyết tâm thì bây giờ mình đi mạnh thì cảm giác nó mạnh, đi nhanh cảm giác nhanh, mà đi chậm nó cảm

giác nó mạnh, con cảm nhận được cái đấy. Thì thưa Thầy là con hiểu đấy là con đã tỉnh thức.

Trưởng lão: Được con, cái đó được, ý thức của mình mà. Được rồi, đúng rồi, cảm nhận được rồi.

Tu sinh: Thì tức là mình không chú ý đến mà nó vẫn cứ biết, tức là trong cái hành động mà ngồi cũng vậy.

Trưởng lão: Tức là nó quay vô, nó cảm nhận cho được cái thân của nó tức là tâm không phóng dật.

Tu sinh: Thứ hai nữa con bạch Thầy là trước nay con hay có cái niệm là, thì con vẫn trình lên Thầy là cái tai con làm sao nó cứ quay ra, con cứ nghe nó, thì bây giờ tự nhiên xem nó thành ra này con thấy bây giờ ví dụ như này. Mặc dù con vẫn nghe như trước, con nghe, con cứ hay phóng dật rồi lại còn phân tích. Nhưng bây giờ con nghe con tự nhiên con chẳng có để ý gì đến, mặc dù con vẫn nghe nhưng con không biết là họ...

(12:49) **Trưởng lão:** Tức là nó quay vô, nó quay vô, nó không có lưu ý bên ngoài.

Tu sinh: Vâng, nghe tiếng động nhưng mà không biết là họ nói cái gì, mình không để ý hoặc

là mình không có cái sự phân tích. Đây, con thấy đây là cái tâm con nó lại định tĩnh nhưng mà con bạch Thầy là bây giờ ví dụ như con tập độ khoảng được năm phút thì nó bình thường. Nhưng mà con tập khoảng hai mươi năm phút, ba mươi phút thì bắt đầu con cảm giác cái thọ. Tức là lúc đây cái thọ là bắt đầu thì mình thấy là cái niệm thọ đến rồi. Thì theo Thầy, con mới xin Thầy là bây giờ con chỉ tu trong mười phút một thôi. Mọi khi xa Thầy thì tu mười phút.

Cái thứ hai nữa là con kết hợp với oai nghi thì con trình Thầy như thế, các cái oai nghi thì con trình Thầy này xem có đúng? Bây giờ ví dụ con đang đứng, con đi thẳng, đứng thì con chậm chậm, đứng là nó dễ. Nhưng khi con, tự con đứng, con ngồi xuống thì con bạch Thầy là khi con ngồi con cảm giác toàn thân con nó nhẹ nhẹ đi xuống. Thế sau khi con ngồi thì, con bây giờ trình Thầy thế này này, bây giờ ví dụ con ngồi xuống thì cái chân con đưa ra thế này, con cảm giác như là nó đưa ra đây, con gác cái chân lên đây rồi con lại đưa ra. Nó cứ đu đưa thế này, từng cái chân một hoặc như con xả ra con vẫn cảm nhận được thân hành đây.

Trưởng lão: Tức là mình cảm nhận được cái thân của mình, tức là tu Tứ Niệm Xứ.

Tu sinh: Như thế là đúng chứ ạ?

Trưởng lão: Ủ, đúng con. Rồi bắt đầu mình về, bây giờ con kết hợp bốn oai nghi của con tu tập. Thì như vậy trong cái khoảng thời gian ngắn hay nhiều con lấy mười phút, là mười phút một oai nghi, rồi thay đổi thì nó không bị cảm thọ. Cho nên nó mới kéo dài được cái thời gian thanh thân, bất động để quán trên thân con thì nó dễ dàng, nó sẽ tiến tới, nó không có khó đâu. Rồi, tu vậy được rồi con.

Tu sinh: Con trình Thầy thêm là chỗ này, tức là con, mỗi một thời của con là bây giờ bốn tiếng. Tại con tu bốn tiếng hay ba tiếng, ví dụ như là cái buổi chiều là từ hai giờ cho đến sáu giờ tối. Thế mà còn buổi tối thì bảy giờ cho đến mười một giờ, đến buổi khuya là con tu từ một giờ cho đến năm giờ sáng, thế là mỗi một thời của con là bây giờ là bốn tiếng. Thế thì bốn tiếng thì con chia thế này Thầy xem con tu có được không, bây giờ con về nhà con mới chia chứ bây giờ con ở đây với Thầy.

Con cứ tu là cứ mười phút một là con lại nghỉ hai mươi phút thì con bắt đầu con xả ra đấy, trong cái xả đấy thì bây giờ con xin Thầy là khi con về, con xa Thầy. Mà thứ hai là cái môi trường nó không được yên ổn như thế này, thì cái bốn thời đó thì con xin Thầy con tập tu hai tiếng là Tứ Niệm Xứ còn hai tiếng là con ngồi chơi, xả, xả tâm.

(15:03) Trưởng lão: Cũng được con, được,

đâu có gì đâu.

Tu sinh: Con tập như thế được không ạ?

Trưởng lão: Được chứ, không có gì đâu. Nó tiện lợi, nó không bị quá phí sức nhiều. Vì xả, nó ngồi chơi, nó coi như nó phục hồi lại.

Tu sinh: Dạ, con cứ hai tiếng tu Tứ Niệm Xứ, còn hai tiếng nữa con xả.

Trưởng lão: Được rồi, không có gì, tu biết thiện xảo như vậy là tốt, không có gì hết.

Tu sinh: Thế cái thứ hai nữa là con mới xin Thầy như thế này, bây giờ con về là con muốn trình Thầy là bây giờ cái pháp của Thầy ở đây là rõ, rất rõ ràng rồi. Và con trình Thầy nữa như thế con cứ thế con ôm Pháp, con trình Thầy trước nay thì Thầy nói thế là cứ độ vài hôm mà vì con vẫn còn kính nề nang, cho nên là con cứ hay, cứ tìm được các cái này khác thì nó bị động.

Bây giờ con xuống làng thì con muốn trình Thầy là con về chùa con không có tiếp xúc với ai. Thế thì con muốn xin Thầy là nếu như mà ở Hà Nội chưa có cái trung tâm mà trong này có trung tâm sớm, thì con xin Thầy thì trên cái bảng là đăng ký là con có cái điện thoại của con đấy rồi. Con xin Thầy là Thầy lưu ý, Thầy có thì Thầy cho con biết,

còn nếu con ở nhà con chẳng biết tình hình gì. Con không...

Trưởng lão: Đúng rồi. Được rồi.

Tu sinh: Thì con sợ là cái...

Trưởng lão: Có, phải có số điện thoại, Thầy gọi cho, không có gì đâu.

4- ÁI KIẾT SỬ

(16:07) **Tu sinh:** Dạ vâng. Thì trong cái bảng đăng ký thì con chỉ xin phép Thầy như thế. Cái thứ hai nữa là con muốn hỏi Thầy cái chỗ mà cắt ái kiết sử ấy thì con quan niệm như thế là con, theo con cái của con thì con thấy thế này Thầy nói như thế có đúng không? Bởi vì trước kia con chưa tu, thì bây giờ ví dụ như con có một thằng con. Con nghe nó tai nạn là tự nhiên người con là, tim con là nó dồn dập, con hoảng hốt, con sợ nó chết mà con cảm giác như là nó chết thì mình cũng chết theo được.

Nhưng dù sao nữa thời gian con tu, thì con thấy nó lại, con thấy bây giờ nó là nhân quả này nó lạc vào đây. Bây giờ mình không giải quyết được nó, thì mình có buồn có khóc cũng không giải quyết được. Cho nên cái lúc đấy tự nhiên cái tâm con rất bình tĩnh. Mặc dù thế nhưng mà mình bình tĩnh, thì khi cái bình tĩnh cái tâm mình rất sáng suốt để giải

quyết vấn đề, mà mình không có vội vàng, không hấp tấp.

Thế lại, giờ nó bảo sao cái bà này bà lại thế nọ, thế kia. Thế nhưng con cảm thấy đây là con đã có một cái ly, tức là thật sự ly, chứ cái sự ly mà con không phải là con cắt hẳn. Nhưng mà mình vẫn thương, mình vẫn biết, nhưng mình không nhớ hoặc là mình không động, thì xin Thầy đây là cái... Chứ không phải là bảo...

Trưởng lão: Như vậy được rồi, đó cái đó đúng rồi. Bởi vì tự mình hiểu biết về nhân quả thì tự nó xả ly cho nên nó làm cho tâm mình nó bình thường. Mà bình thường thì nó là giải thoát có gì đâu. Chứ không phải nói là mình không thương. Mình thương nhưng mình không bị mê mờ, không bị vô minh. Sáng suốt, không bị phiền lụy, tức là không bị cái ác pháp đó.

Do đó cái thương của mình thương, chứ không phải con mình không thương. Nhưng mà điều kiện là mình không có bị những cái mê mờ đó mà làm cho mình rối, làm cho mình khổ đau. Con hiểu không? Cái đó là đúng rồi, bởi vậy học Phật pháp được vậy là tốt rồi.

Tu sinh: Chứ không phải là bây giờ tao trông thấy mày tao không muốn gặp mày, cắt. Con chả lẽ

xem không đúng. Như thế là mình cắt phải không Thầy?

Trưởng lão: Không phải. Con mình, mình gặp mình thương cũng đang hoảng mình chứ.

Tu sinh: Mình có tình thương của mình, mình lại còn tình người nữa.

Trưởng lão: Bây giờ người khác cũng vậy, hướng hồ là con mình. Cho nên gặp, mẹ con rồi cũng đều nói chuyện vui vẻ hết, nhưng mà nó không có bị làm cho mình khổ đau. Cái tình thương đó không bị khổ đau, còn cái kia nó bị khổ đau, nó khác. Còn ở đây nó bình thường.

Tu sinh: Con muốn bạch Thầy, từ khi mà con đi tu thế này, trước thì các con con nó đến chơi, rồi các cháu con nó đến chơi, nó cứ hỏi mẹ đâu, bà đâu, thế thì ông mới bảo kia, thì nó cứ lên nó thăm.

Nhưng bây giờ đến hỏi mẹ đâu thì ông bảo mẹ mà đang ngồi tỉnh giác, thế là cháu nó đến chơi, chơi xong nó về là về chứ không có cần để ý, con cũng không bị động nữa, tức là bây giờ nó đã hiểu, con nghĩ như thế, có thể nó đã hiểu con là, nó để cho con tu như thế là, đây là mình có cái sự là cảm hóa.

Trưởng lão: Vậy là đúng rồi con. Rồi đúng rồi.

Tu sinh: Tức là mình đã cảm hoá được người ta, phải không Thầy?

(18:32) Trưởng lão: Từ cái chỗ tu, người ta thấy rằng bây giờ để giữ yên cho con tu. Mà con thì con không phải vì thương cháu này kia phải đến thấy mặt, vuốt đầu hay hoặc ẵm nó cái, thì cái chuyện đó nó còn phạm phũ. Còn này mình thấy cũng thương nó, chứ đâu có ghét. Đâu có gì đâu. Nhưng mà mình thấy rằng cái trách nhiệm, cái bổn phận của mình nó không phải là cái chỗ mà rờ rẫm hay hoặc này kia gọi là thương.

Tu sinh: Con bảo thế nên kính bạch Thầy, con bảo cái này đúng. Xin sám hối Thầy là hôm qua con muốn xin đến gặp Thầy lúc chiều, nhưng mà cô Út, cô ấy không muốn, cô không muốn mở cổng cho nên con cũng không muốn phiền, cho nên chiều con không được vào.

Trưởng lão: Thôi bây giờ hỏi Thầy vậy được rồi. Xong rồi.

Tu sinh: Vâng cảm ơn Thầy. Kính chúc Thầy, Thầy cố gắng giữ gìn cái thân xác xem là ở đây chúng con còn được nhờ. Thứ hai nữa là con cũng muốn trình bày với Thầy là cái hoàn cảnh con, nếu mà vài hôm nữa Thầy cho con biết, chứ không có con bạch, lịch đi con chẳng biết bây giờ con, con

không biết thì con bị kẹt quá, con...

Trưởng lão: Coi như là Thầy hướng dẫn cho mấy con đủ hết rồi, biết cách xử lý rồi, không có đến nỗi đâu. Cứ nỗ lực mà tu thôi.

Tu sinh: Con xin bạch Thầy, khi ngày mai hoặc ngày kia mà con có gặp xe...

Trưởng lão: Cứ hễ có xe là mấy con cứ về, không có sao hết.

Tu sinh: Dạ vâng. Cảm ơn Thầy.

Trưởng lão: Thầy đi lấy...

Tu sinh 2: Bạch Thầy, con...

Trưởng lão: Sao con, chờ Thầy chút con.

Tu sinh Nguyên Thanh: Thầy lấy chi hả Thầy?

Trưởng lão: Thầy lấy cho con hai cái đĩa.

Tu sinh Nguyên Thanh: Dạ đúng rồi. Con sang cho Thầy xem, máy Thầy có cái hệ thống của video Thầy?

(19:57) Trưởng lão: Có chứ. Để chờ Thầy chút xíu con. Thầy lấy cái đĩa. Con hỏi gì con?

Tu sinh 2: Dạ con muốn hỏi, trong đó giờ còn

son, con muốn son cái tượng Phật nằm ở đằng trước đó, rồi mời Thầy luôn.

Trưởng lão: Được rồi, rồi rồi con cứ son. Cũng được.

Tu sinh 2: Còn cái vấn đề hai vợ chồng con có cho ở hay là về Thầy?

Trưởng lão: Từ từ con cứ son đi, rồi từ từ rồi sau này yên ổn rồi ở, không có gì đâu con. Thầy sẽ cho.

Tu sinh 2: Dạ Thầy cho. Con bây giờ không có nhà, Thầy.

Trưởng lão: Được rồi, con không có nhà thì giờ con ở lại đây đi, không có sao.

Tu sinh 2: Hai vợ chồng không có nhà. Tụi con bây giờ cũng đang xin đi nước ngoài, Mỹ đang cứu xét, hôm qua điện thoại tới.

Trưởng lão: Thôi kệ, nếu xét được xét, không được cũng... Bây giờ con ở lại đây đi chứ không sao đâu. Chứ giờ không nhà làm sao.

Tu sinh 2: Dạ. Hồi hôm qua vợ hỏi, bà vừa hỏi: “Giờ hai vợ chồng mình làm sao?”.

Trưởng lão: Thôi không có sao đâu. Rồi rồi rồi.

Tu sinh 2: Mô Phật. Cảm ơn Thầy.

Trưởng lão: Được rồi con, rồi.

Tu sinh 5: Có con.

Trưởng lão: Thôi con cứ ở lại đây đi.

Tu sinh 5: Con bạch Thầy, vậy là con cũng có về bạch cho Cô Út không?

Trưởng lão: Bạch cho cô Út chứ con. Rồi được rồi. Nói vì hoàn cảnh của con khó đó. Rồi mấy tháng nữa rồi Thầy cố gắng mở con. Chứ bây giờ chắc chưa, bây giờ nó còn phải, thí dụ có giấy phép rồi thì còn phải xây dựng. Đất thì mệnh mông vậy chứ, mà nó không có nhà cửa thì mình còn phải xây dựng. Bây giờ ít ra, nhanh nhất thì nó cũng phải đôi ba tháng. Cho nên nó...

Tu sinh 6: Thưa Thầy như vậy còn mẹ con đó, thì bây giờ có nhà để mà con đi, con cũng (...) nói là bạn con là cũng không biết là có thuê được nhà cho bố con không. Nếu mà được, nếu không (...) Nếu như con ra đó nữa thì con sợ con quay trở lại con không có tu tiếp. Hễ mà bây giờ mà không ra thì cũng kẹt mà không biết bố con ở đó... Ý định là con muốn là bây giờ nếu mà trong này mở cái lớp học bây giờ, thì bố con ở cái nhà đó cũng được. Thì tháng mười này, thì Thầy có mở lớp thì con xin

Thầy thì cho mẹ con vô đây học cái lớp đó, nếu không được chính thức thì dự thính cũng được.

Trưởng lão: Thì tới chừng đó mở con. Thầy mở lớp.

Tu sinh 6: Mô Phật, thế nhưng mà không biết là bây giờ cái chuyện gia đình mình còn cái gì. Thưa Thầy là như vậy con thấy là...

(22:22) **Trưởng lão:** Theo Thầy thấy thì con phải về mà giải quyết cái chuyện gia đình cho nó ổn đầu ra đó hết rồi, nó mới yên tâm. Chứ còn ráng mình tu mà cứ: *“Không biết rồi ba mình giờ ở đâu, có được hay không được?”* thấy lo lắng.

Tu sinh 6: Không, bố con thì ở trên đó, mà giờ bố con muốn là về dưới này ở nhưng mà lên hình, lên nhà thì đắt lắm.

Trưởng lão: Thì thôi, đắt quá thì làm sao, mình có cái nhà mình ở đỡ chứ không có gì.

Tu sinh 6: Dạ, mà mẹ con, thì con muốn là có tụi con đi ra thì bây giờ vô trở lại thì không tịnh...

Trưởng lão: Thì bây giờ thì theo Thầy thấy con trong cái hoàn cảnh nào đó thì nói cô Út. Chứ sự thật ra Thầy không có, Thầy mắc đi lo công chuyện. Thầy đi ra Hà Nội, Thầy giải quyết ở ngoài Hà Nội, rồi Thầy phải lo giải quyết Long Thành của Thầy.

Về ở đây chốc lát, chứ còn đi công chuyện nhiều quá, phải lo các cái cơ sở khác rồi. Chứ Thầy không có, bởi vì nó cái duyên này coi như mấy con về, để mà lo tất cả những cơ sở khác, rồi sau đó mới có cái chỗ ở của mấy con mới vĩnh viễn. Con hiểu không?

Nó mới có chỗ yên ổn, là có giấy phép tắc đảng hoàng. Còn bây giờ nó không có giấy phép tắc đảng hoàng. Mà bên Đại thừa thì họ, ở tỉnh hội này họ để ý bên nhà nước, để mà chụp mình, để làm cho mình đừng có tổ chức, nó tan rã hết. Nó khó lắm. Bởi vậy nó có nhiều cái khó lắm. Cho nên mấy khi, mà mấy cô mà hoàn cảnh này kia mà xin ở lại đó thì nó còn lại, năm mươi người được, nhưng mà đông khó lắm.

Bởi vì nó đông thì nó khó lắm, nhưng mà cứ hỏi Thầy, khó lắm, thôi có thể hôm sau, chứ còn... Nó bây giờ còn khoảng độ mười người, mười lăm người thì nó còn yên ổn, nó đến cái, cái Tu viện thì có số lượng người vậy thôi. Còn hơn cái số đó mà mình tổ chức cái lớp học gì đó thì phải có phép tắc, không có phép tắc thì không được, vậy nó khó.

(24:18) Nhưng mà điều kiện là, cái gì rồi mình cũng sẽ giải quyết được hết, không có gì đâu con. Mình chuẩn bị cho nó được yên, nó được yên, nó không có bị động. Chứ tới chừng nó bị động rồi nó khó giải quyết lắm. Mà hôm nay thì mình giải quyết

nghĩa là đúng y. Nghĩa là nó tới đây, nó có tới đây thì coi như là hoàn toàn mình đã xong hết rồi. Có bao nhiêu, còn mà rằm rộ, còn số lượng người đông mình không đếm. Bây giờ hôm qua đi mớ rồi, bữa nay đây chắc có lẽ mấy bữa cũng đi mớ.

Cứ lần lượt từ đây cho đến cuối tháng. Mà cuối tháng thì nếu mà mình còn ít rồi, thì cuối tháng họ đến, mình không có gì hết. Mà nhiều khi nói cuối tháng con, mà dò trước nó thấy mình không có ai hết, cái bắt đầu thôi. Nó nói Tu viện không còn người nào, nên nó không có tới muốn phá mình, thành ra mình được yên luôn. Rồi những cái trung tâm khác nó thành hình ra đời có giấy phép thì Thầy lo việc xây dựng. Chừng đó Thầy đưa mấy con về. Có chỗ ở, chỗ ngay.

Rồi cái Tu viện này mình có thể ở thêm chừng khoảng độ chừng hai mươi người hay là ba chục người thôi. Cỡ hai mươi mấy người được. Bởi vì thường thường hồi nào tới giờ Tu viện mình nó hai mươi mấy người thôi. Hơn cái giá đó thì nó có chuyện. Thôi yên tâm đi, không có gì đâu. Con nói với cô Tập đi con. Rồi, con có gì đó? Nói đi con.

(25:51) Sắp sửa về phải không, về thăm nhà ít bữa, nhớ nhà rồi.

Tu sinh: (...) “Cái tâm hãy theo dõi từng hơi

thở!” Khắc trong, không tịnh nó đi, thì con thực hiện được thì con có cảm nhận là, ý là nó nghĩ ra nó không thật (...) con thì mới đầu con tập được năm phút không được. Nhưng sau, hai ngày hôm nay là nó tự nhiên (...) Cô mới nói... Tìm người thân để trao đổi xả hết, thì con mới... Mà khó quá Thầy ơi, nghĩa là nó không có cái sự nghiêng ngã, ngã và tức là nghiêng người gọi là nghiêng, rung chuyển. Đầu tiên con tập, năm phút con không đứng nổi, thế thì con trình Thầy cái mừng, nhưng không phải đã là phải là thích đâu mà mới chỉ có một cái cảm nhận, nếu mà tạm hôm nay thì con dậy đầu tiên con đi, con bạch thưa Thầy là bởi vì... con đi thì con đi nửa tiếng, con đi hơn nửa ấy, đi nửa tiếng mà không thấy mỏi mệt, không có niệm xen vào là được phải không Thầy?

(28:02) Trưởng lão: Tu vậy được rồi con, cứ về tu đi. Không có trật đâu mà sợ, Thầy đã viết sách rồi, rõ ràng rồi, dạy cũng rõ ràng rồi, còn gì trật nữa. Hết rồi.

Tu sinh: (...) thì con muốn... nếu mà cô không được là mỗi người một phòng, rồi có một người hộ cơm cho. Thế nhưng con nghĩ là xa quá lại phải đi hai lần...

Trưởng lão: Thôi cực quá. Kỳ này mình tu ở chỗ động đi, rồi đó mình quán trên Tứ Niệm Xứ nó

sẽ nhiếp phục hết, không có sao đâu.

Tu sinh: (...) niệm khác, thì riêng cái tuần nay. Thì bây giờ trên này và...

Trưởng lão: Nếu không mai một đi về chỗ chú Tuấn, đi lên cái chỗ xây dựng cái khu trung tâm rồi. Mặc sức mà tu.

Tu sinh: Dạ, nhưng mà con muốn là... Không nhà thì (...) thì con về, con sẽ bảo ...

Trưởng lão: Thôi coi cái gốc cây nào đó mình giăng cái mùng, giăng cái bạt được rồi cần gì tới nhà cửa. Minh là du Tăng Khất sĩ.

Tu sinh: (...) như Thầy bảo sống được có mấy năm nữa... Con ước mơ mười hai tiếng con không phóng dật.

Trưởng lão: Đủ rồi, mười hai tiếng.

Tu sinh: Mười hai tiếng đầy thừa Thầy là (...)

Trọng lão: Rồi. Để mấy người kia chờ, tội lắm.

Tu sinh: Mười hai tiếng đồng hồ nhé, thì sẽ thực hành thì cái Thân Hành Niệm này và thực hành bốn oai nghi. Thì đến cái lúc đi thì con có thể đi chặt Tứ Niệm Xứ, đi Thân Hành Niệm được không ạ?

Trưởng lão: Được.

Tu sinh: Đấy và đến cái đấy thì, còn đến mười năm phút là con lên...

Trưởng lão: Rồi cứ về tu đi, rồi còn gặp Thầy, chứ không lẽ mà hết gặp nữa sao.

Tu sinh: Thí dụ gặp Thầy thì có thể gọi điện theo số điện thoại của chú Lâm không?

(29:55) Trưởng lão: Có người gọi, của ai cũng gặp Thầy được hết, gọi cô Út cũng gặp Thầy, không có gì đâu. Bây giờ cứ về lo tu đi, chứ bây giờ mấy con có nói gì đi nữa mà không tu cũng đâu biết đâu.

Tu sinh: Vâng, Tức là nói trời nói bể mà không tu thì...

Trưởng lão: Không có tu thì không có gì. Cứ lo tu. Rồi còn gặp Thầy sau.

Tu sinh: Mà rồi lại cũng là có tội với đàn na thí chủ mà còn mang nợ.

Trưởng lão: Đúng rồi, nói nhiều mà không có tu được.

Tu sinh: Vậy thì hôm nay con xin sám hối Thầy về những cái lúc mà chúng con ở trong này tu vẫn nói chuyện.

Trưởng lão: Đúng rồi, tu mà nói chuyện là tội lắm đó, tội lớn nhất.

Tu sinh: Vâng, tui con cũng có trình Thầy, hôm nay thì con cũng xin Thầy là, thưa Thầy là con về con cũng ôm pháp mà Thầy đã cho chúng con. Thế thì bây giờ con về thì con cũng phòng hộ, thế thì con đợt này về con cũng phòng hộ (...) thì con cũng xin Thầy là ở đây thì mình có khóa tu sau khi... Tức là sư Thanh Quang... Thế thì con cũng xin Thầy là ở Ninh Bình, tỉnh cũ của chúng con (...)

Trưởng lão: Thôi được mà, chừng đó mấy con khỏi đi, Thầy sẽ báo cho chứ gì. Thôi không có lo cái đó làm gì.

Tu sinh: Vâng.

Trưởng lão: Thôi đừng có lo con. Yên tâm đi.

Tu sinh: Nhất là ở nội thành. Có việc gì thì Thầy nhớ thông báo mà nếu con đủ duyên thì có thể là sẽ đến.

Trưởng lão: Được rồi con, Thầy sẽ cho xây một cái cơ sở cho mà... Được rồi con. Xả cái nhân quả của con, quá khổ, suốt cái thời gian chịu đựng. Được rồi con giúp cho cháu nó có công việc, nó làm vậy là nó tạo cái phước lớn lắm đó con. Theo cái ý nguyện của nó vậy Thầy thấy hay lắm. Mong sao

cho nó bình an được, nó không có còn bệnh nữa. Để rồi nó khoẻ được, nó chuyên vào làm cái việc mà in kinh sách rồi đó. Đó thì nó sẽ phổ biến được cái vấn đề đó để cho nó tạo được cái phước duyên con.

(32:45) Cho nên Thầy thấy trong cái vấn đề hôm nay mấy con thiệt là, hai vợ chồng mấy con quá khổ với cháu. Nó cũng là cái nhân quả thôi, các con đừng buồn con. Đó là cái nhân quả, mình phải chịu hết cái nhân quả, vui vẻ để mà chuyển cái nhân quả cho nó bình an. Bởi vì những cái sự việc mà xảy ra trong cuộc đời mình đều là do nhân quả. Có nhân thì mới có quả. Mình không vì lấy được chỗ đó mình buồn, mà mình an vui thôi. Thôi mấy con yên ổn, hôm nay mấy con về được Thầy mừng rồi, là cháu nó cũng được khoẻ.

Rồi trong cái giai đoạn này thì Tu viện nó không có xin phép đó, cho nên Thầy mới cho chúng về. Để không nhà nước hỏi giấy phép mình không có đó, thì người ta lập biên bản rồi nó khó khăn hơn. Do đó thôi trước khi mà người ta làm cái việc đó, thì mình đã giải quyết nó ổn rồi. Sau này nó có những cái trung tâm nó ra đời thì cái lớp học của mình nó sẽ tiếp tục. Và cũng may mắn là ở thành phố cũng vừa xin phép được. Cho nên nếu mà xong xuôi được rồi, thì Thầy còn phải đi về thành phố để mà lo xây dựng cái cơ sở đó.

Còn ở đây thì chỉ còn ở lại chừng năm, mười người hay hoặc là mười mấy người thôi, chứ không có ở đông. Rồi Thầy sẽ còn đi ra Hà Nội với chú Tuấn, chú có làm cái vấn đề giấy tờ xong. Nếu mà xong thì ở Hà Nội nó có cái Trung tâm An dưỡng ở ngoài đó. Một mặt mấy con biết không? Một mặt là khi mà gửi về xin phép vậy đó thì một mặt phải lo tổ chức các ban. Các ban để nữa rồi người ta điều hành những cái Trung tâm An dưỡng. Chứ một mình Thầy làm sao Thầy điều hành hết được, mấy con biết.

(34:15) Cho nên Thầy lo đủ thứ chuyện chứ đâu phải một thứ chuyện. Vừa mặt đối nội, đối ngoại làm sao cho đem lại sự bình an cho cái Tu viện. Nhưng mà thấy trước những cái sự kiện nó sắp xảy ra ở Tu viện thì mình đã giải quyết rồi. Con thấy không? Thầy phải khéo léo, chứ nếu mà đợi tới thì mình thì mình giải quyết sao kịp.

Rồi bây giờ mấy con được cái phần của mấy con là cháu nó được bình an rồi, thì sau này thì có cái điều kiện thì giúp nó, có thể nó đủ điều kiện để cho nó mãn cái nguyện của nó, làm cái việc từ thiện là nó sẽ in được cái sổ kinh sách. Photo được sổ kinh sách có giấy phép đảng hoàng, thì mấy con sẽ cho bà con người ta được điều tốt.

Và đồng thời nếu có điều kiện thì Thầy về cái ban mà văn hoá mà Thiền, cái chánh pháp của Phật

thì họ sẽ trích cái số tiền họ gởi. Nếu mà cháu làm thì Thầy sẽ đề nghị là trích số tiền để giúp cháu để mà làm cái việc đó, ấn tống kinh sách. Thì trong cái ban về tài chánh đó thì họ sẽ trích ra cái số tiền giúp đỡ, chứ không có gì đâu mấy con yên tâm, không có gì.

Mà Thầy mong rằng ở quê con mà nó được cái chi nhánh của trung tâm nữa thì nó quá tuyệt. Thì thôi bây giờ nó cũng mọi điều thì nó cũng đã chuyển biến, nó cũng đã qua nhẹ nhàng rồi. Mấy con bây giờ bình tâm, yên ổn. Sau những ngày tháng mà ở thành phố Thầy thấy mấy con quá vất vả. Nhưng nếu mà đã bỏ cháu sao được, không thể nào bỏ nó được. Nhưng mà mấy con thôi, vui vẻ, rồi bình an trở về. Sau đó là nó sẽ được yên ổn, chứ không gì.

Còn riêng con, con bệnh thì con phải cố gắng, sau này nó yên rồi, con cố gắng con tập tu. Để mình chuyển cái bệnh của mình cho nó trở thành mạnh khoẻ và tu tập tiến tới, để làm chủ sự sanh, già bệnh, chết. Chứ đời người khổ lắm mấy con. Các con thấy không? Khổ, quá khổ!

(36:11) Cho nên các con thấy cuộc đời sinh ra quá khổ, không chuyện này cũng chuyện khác. May một chút xíu cháu thôi, Thầy thấy cũng quá khổ. Chỉ một chút xíu thần kinh nó bị căng thẳng, rồi nó cũng bị khổ. Cho nên bây giờ nó mọi cái nó đều qua hết

rồi, thì mong sao từ đây về sau nó sẽ được bình an, nó không có gì nữa hết. Mong cho gia đình của các con được bình yên, đừng có gì mà xảy ra nữa, đừng có kiếm chuyện gì để làm cho khổ nữa hết, nó được bình an.

Thôi mấy con đứng dậy hết, rồi mấy con sẽ về nghỉ ngơi. Rồi chừng nào mấy con về cũng được hết, không có gì đâu con. Rồi con hỏi Thầy con, có gì không con?

Tu sinh Phương- mẹ bé Nhi: Dạ, con thưa Thầy. Xin phép Thầy cho con với bé Nhi ở lại thưa Thầy.

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên là con với Nhi mà làm sao đi đâu giờ. Có cái nhà đó hồi nào tới giờ, đi bán vé số, đi xin ăn rồi mà còn gì nữa mà đi đâu. Rồi được rồi, không không có gì.

Thôi con tắt máy đi con, ở đó quay hoài, làm nhiếp ảnh không à. Nghỉ đi con, lo mà bình an, tập tu con, nghe không? Chứ đừng có làm nhiếp ảnh gia nữa, ráng mà tập. Nghe lời Thầy đi, sẽ được. Thôi Thầy vô con. (39:42)

13- TU TÂM XẢ CŨNG TRỞ VỀ TỨ NIỆM XỨ

1- KẾ HOẠCH XÂY DỰNG TRUNG TÂM AN DƯỠNG

Như các con cũng đã hiểu là cái lớp của chúng ta người nào có duyên thì đến học, nó trọn được cái lớp Chánh Kiến. Người nào chưa đủ duyên, mới đến chưa học trọn thì chờ sang năm, chờ chừng tháng mười, năm nay rồi Thầy sẽ mở cái khoá Chánh Kiến học trở lại. Và đồng thời thì những người nào mà lên được cái lớp Chánh Tư Duy, trong cái trường hợp này thì chúng ta về quê thăm quê, về trong vòng một tháng hoặc hai tháng thì cái Trung tâm An Dưỡng nó sẽ sắp ra đời.

Là vì vừa rồi ở thành phố có báo cho Thầy biết là đã xin phép được rồi. Do xin phép được rồi thì chắc có lẽ trong vòng một tháng, hai tháng thì Thầy sẽ về đó Thầy lo xây dựng khu đó cho nó xong. Trong cái khu đó thì cũng chia làm cái khu nam và

khu nữ cho nó rõ ràng. Trong cái khu đất bừa đó Thầy có đến thăm, cái khu đất nó cũng rộng lắm. Cho nên làm hai cửa, một cửa ở xung quanh đó đều là đường lưu thông. Nên một cửa thì bên nam và một cửa bên nữ. Cái khu đó chia làm hai phần. Do như vậy thì hiện giờ cái người mà Phật tử đó thì họ xin phép tắc được xong thì họ sẽ dời vào.

Còn về cái phần mà xây cất thì do Thầy. Thầy sẽ kêu gọi Phật tử người một ít, người ta sẽ đóng góp, người ta sẽ làm trong vòng khoảng độ chừng hai tháng. Thì cái khu vực của chúng ta có và nếu mà có thì, trong khi đó Thầy sẽ đưa các thầy, các cư sĩ đều được về đó. Còn ở đây thì Tu viện thì không có xin phép đó, thì chúng ta chỉ ở đây được một số ít mà thôi, chừng khoảng mười người, hai mươi người ở cái Tu viện này thôi. Chứ còn ở đông thì có cái điều kiện gì thì chúng ta trả lời không được.

Cho nên cái Trung tâm An Dưỡng thì nó có xin phép, chúng ta về đó, chúng ta an dưỡng thì chúng ta sẽ được tu tập dễ dàng và không còn khó khăn. Cơm nước thì do Phật tử họ sẽ đài thọ, họ lo lắng hết. Chúng ta không có lo gì hết, nhưng chúng ta có thành lập cái ban quản trị của trung tâm. Và ở đây là quý thầy đã góp ý với Thầy, đồng thời ở ngoại quốc cũng như ở trong nước, chúng ta sẽ thành lập cái ban quản trị của trung tâm. Cho nên hiện giờ thì

nó đã coi như là giấy phép xong thì chúng ta phải lo thành lập những cái ban.

(2:39) Cho nên đầu tiên thì cái ban quản trị của Trung tâm An Dưỡng, thì kể đó là cái ban tài chánh của trung tâm. Rồi xuống đó thì coi như là về cái phần mà chi nhánh của các tỉnh, thành phố do các nhóm từ thiện ở địa phương và các nhóm từ thiện của cá nhân gia đình. Họ sẽ góp về cái tài khoản cho chúng ta để thành lập cái ban tài chánh trung tâm. Rồi ở hải ngoại thì như ở Úc châu, ở Mỹ, ở Pháp tất cả những cái chi nhánh mà về cái tài chánh, cái tài khoản để cho cái Trung tâm An Dưỡng thì nó cũng từ cái nhóm từ thiện của địa phương. Rồi cái nhóm từ thiện của gia đình, họ hợp lại họ thành lập cái chi nhánh đó. Cho nên chúng ta đi từng bước, chúng ta sẽ có được cái tài khoản mà chúng ta lo về cái những việc của trung tâm.

Và cái ban quản trị của Trung tâm An Dưỡng Chơn Lạc đó, thì gồm có năm cái thành viên được tổ chức như sau: Đầu tiên thì ban quản trị. Trưởng ban quản trị của trung tâm do được bầu, được cái ban quản trị bầu ra một vị làm trưởng ban quản trị. Thầy thấy nó đơn giản. Do đó, ở từ đó thì chúng ta xuống thì có cái ban kế hoạch và ban tài chánh. Và cái ban kế hoạch và tài chánh sẽ chỉ đạo.

Chúng ta sẽ lập thành cái ban đời sống vật

chất và cái ban đời sống tinh thần. Trong cái ban đó thì chúng ta chia ra làm nhiều cái phần, thí dụ như ban đời sống vật chất thì hậu cần, nhà xưởng, rồi phương tiện, thiết bị, ẩm thực, dinh dưỡng, y tế, thể dục, dưỡng sinh. Còn về tinh thần thì tổ chức cái lớp đào tạo đạo đức rồi giao dịch đối nội đối ngoại, thư viện phát hành kinh sách, băng đĩa, đó nó gồm như vậy.

(4:36) Mới đầu chúng ta làm như vậy là thấy cái tổ chức của chúng ta nó cũng tạm đủ. Nếu mà có cái điều kiện gì cần, thiết yếu thì chúng ta thêm, còn không có thì thôi. Theo Thầy thiết nghĩ như vậy là tạm đủ cho cái Trung tâm An Dưỡng sắp tới của chúng ta ra đời.

Và hiện giờ thì chúng ta đã xin phép được và ở bên giáo hội của tỉnh Đồng Nai, thì họ cũng chấp nhận cho chúng ta rồi, bởi vì chúng ta cũng có tu sĩ ở trong đó. Cho nên phần nhiều là ở bên giáo hội của Phật giáo thì người ta cũng, khi nghe được băng giảng cái lớp Chánh Kiến của chúng ta thì bên Giáo hội người ta cũng chấp nhận cho, nó hợp với Chính quyền. Vì vậy mà chúng ta xin phép giữa Giáo hội và Chính quyền đều chấp nhận cho cái trung tâm chúng ta thành lập ở cái tỉnh Đồng Nai. Như vậy là nó cũng gần thành phố, vậy mà sau khi đó thì quý thầy có đủ cái duyên thì khi mà thành lập xong thì

Thầy cho hay thì chúng ta trở về đó.

Còn người nào mà có duyên thì chúng ta sẽ về Tu viện Chơn Như chúng ta ở đây. Nhưng ở đây là cái số ít, cái số ít thôi, khoảng độ chừng mười, hai mươi người thôi chứ họ không có trên cái số lượng đông được. Ở đây, thì coi như là ở cái Tu viện này thì coi như cái ban quản trị. Ở đây thì ở cái Tu viện chúng ta thì nó chỉ có cái phần lo lắng cái đời sống, thì ở đây chỉ có cô Út mà thôi. Bởi vì cô Út, cô hoàn toàn cô lo lắng nó quen rồi. Cho nên chúng ta không có thành lập, bởi vì nó nhỏ quá. Cho nên nhìn cái Tu viện như chùa nhỏ thì mình đâu có thành lập thêm cái ban cho nó nhiều người, nó mất công cực.

Vì vậy mà ở đây thì coi như là, cô Út còn một phần là cô giúp đỡ cho những người còn ở lại đây thôi. Nhưng mà rất ít chứ không có nhiều. Còn lúc bấy giờ đó thì chúng ta thành lập những cái Trung tâm An Dưỡng như vậy đó, thì nó rộng lớn, nó có nhiều người ở. Và những cơ sở đó nó sẽ phát triển được tốt đẹp hơn là vì nó có giấy phép. Chúng ta yên ổn, không có ai trầm trờn, giáo hội cũng không nói gì đến chúng ta. Vì chúng ta dạy Đạo đức, chứ chúng ta không có dạy gì khác hơn Giới luật và Đạo đức.

2- NHÂN DUYÊN MỞ CÁC LỚP HỌC

(06:49) Thì hôm nay Thầy báo cáo cho biết cái tình hình như vậy. Để cho biết rằng là chúng ta, cũng như cái dịp mà sau mấy tháng học tập của cái lớp Chánh Kiến, bây giờ chúng ta được nghỉ xả hơi. Rồi chúng ta mới, cũng như là Thầy cho hai tuần lễ nay, coi như là chúng ta thi tốt nghiệp mà. Thi coi người nào rớt hay người nào đậu. Mà thật sự thì rớt nhiều, mà đậu thì ít. Bởi vì bây giờ “*quán thân trên thân*” quán chưa được thì làm sao đậu được trên cái lớp Tứ Niệm Xứ, lớp Chánh Niệm. Cho nên vì vậy mà chúng ta trở về với cái lớp Xả Tâm. Tức là chúng ta trở về cái lớp Chánh Tư Duy để mà tư duy xả từng tâm niệm của mình.

(7:27) Để khi mà tâm niệm của mình nó thanh tịnh, nó sạch rồi thì mình lên cái lớp Chánh Niệm để cho mình tu tập. Tu tập Tứ Niệm Xứ thì “*trên thân quán thân*” nó dễ dàng rồi, nó không còn khó khăn nữa. Còn cái người nào mà đã quán thân trên thân được rồi, thì người đó được theo Thầy. Thầy sẽ ở trong hang, trong hóc cái chỗ nào bất kỳ. Thầy ở đâu, Thầy sẽ dẫn mấy người đó theo.

Thầy đào tạo để sau khi mà tháng mười năm tới, mấy con thấy bây giờ là tháng ba rồi, mà đức Phật nói tu bảy ngày, bảy tháng, bảy năm mà. Thì bây giờ tới đó còn mấy tháng, bốn, năm, sáu tháng

nữa chứ gì. Nhưng mà Thầy dẫn đi bất cứ ở chỗ nào thì những người đó họ sẽ cố gắng họ thực hiện, thì họ cũng chứng đạt được cái chân lý Thanh thân - An lạc - Vô sự. Khi tâm họ bất động thì họ đủ khả năng của họ để mà họ trở về cái lớp Chánh Kiến để mở mang ra.

(8:19) Thì cái lớp Chánh Kiến sắp tới nó không phải có số lượng người ít. Vì vừa rồi cũng có quý thầy đăng ký xin và cũng có rất nhiều vị sư xin. Bữa đó có bốn, năm vị sư đi trì bình ở chỗ này chỗ kia đó, đến đây cũng có xin Thầy tu, nhưng mà Thầy nói phải chờ cái lớp mở ra rồi mới đến. Thì bốn vị sư đó đồng thời rủ sư Mẫn, chắc ai cũng biết sư Mẫn? Sư Mẫn thấy cái chuyện du phương coi bộ cũng tiện việc, cho nên cũng đi theo để học cái hạnh du phương, mà theo các vị sư đó để mà sống rừng, sống rú cho biết. Cho nên sư Mẫn đã đi theo bốn vị đó và đồng thời đó là năm vị. Năm vị đi xin ăn.

Còn một số cư sĩ nữa và một số tu sĩ Bắc tông, tu sĩ Đại thừa cũng đến xin và Thầy cũng cho về, chờ khi mở cái khoá Chánh Kiến. Họ cũng có duyên, cái duyên là họ đã được nghe những cái đĩa băng mà Thầy giảng ở lớp Chánh Kiến. Do đó thì có một số tu sĩ họ cũng tha thiết muốn tu giải thoát cho nên họ về đây, họ xin Thầy. Sau khi nghe những cái đĩa băng mà lớp Chánh Kiến, họ rất thích, họ thấy

rất hợp. Và đồng thời họ đọc những cái bộ “Văn Hoá Phật Giáo Truyền Thống” mà Thầy đã viết ra được xin phép hai tập. Do như vậy mà họ đến đây. Ngày nào thì cũng có người đến xin, chứ không phải không. Nhưng mà Thầy hẹn họ để tới một, tháng mười năm này thì Thầy sẽ mở cái lớp để trở về.

(9:52) Mà nếu đủ duyên có giấy phép hẳn hoi thì chia ra nhiều lớp học. Thí dụ như ở Hà Nội mà được có một lớp nữa thì cái chắc chắn ở ngoài Hà Nội thì tu sĩ Hà Nội họ sẽ về đó. Còn tu sĩ ở miền Nam và có thể miền Trung họ sẽ về thành phố chúng ta tiện hơn. Và Thầy chỉ có chịu khó là đi tới đi lui để mà dạy thôi. Hôm đó, từ năm này thì Thầy ngồi tại chỗ này, Thầy dạy. Nhưng mà tháng mười năm này mà mở thì chắc chắn Thầy không ngồi một chỗ mà Thầy đi nhiều. Và đồng thời nếu có đủ điều kiện, mình có người thay thế Thầy đứng lớp dạy thì Thầy khỏi đi. Thí dụ đặt thành vấn đề như thầy Chơn Thành tu xong thì thầy về Hà Nội thầy dạy, thì Thầy khỏi đi Hà Nội.

Rồi ở trong miền Nam này có thầy nào tu xong được thì Thầy cho ra ngoài Long Thành dạy, thì Thầy khỏi đi. Do như vậy là có người dạy rồi thì thành người đó sẽ ở luôn tại đó để mà dạy cho đến khi mà họ tu xong cái lớp Chánh Kiến. Rồi đến cái lớp Chánh Tư Duy thì Thầy cũng thường xuyên

Thầy đến lui thăm thôi. Đồng thời thì Thầy ở tại đây hoặc là Thầy tìm một cái nơi nào yên tĩnh hơn. Chú nói chung là ở tại đây thì chắc chắn ngày nào Thầy cũng bị khách hết. Không có ngày nào Thầy không tiếp khách. Ăn cơm rồi, không nghỉ mà. Ăn cơm rồi thì còn tiếp khách rồi, chớ đâu có nghỉ. Cho nên vì vậy mà Thầy rất bận.

3- TU TÂM XẢ KHÔNG BỊ ƯC CHẾ

(11:19) Trong lúc mà viết, còn lại một cái sổ sách Giới Luật và Đạo Đức làm người thì nó còn nhiều quá mà Thầy không có thời gian viết. Thầy mong rằng còn có thời gian để mà viết cho xong. Và đồng thời thì mấy con cũng rõ hết rồi. Những cái tập mà xếp mỏng mỏng như thế này nó cũng xác chứng được cái điều mà chúng ta tu đúng tu sai rồi. Nghĩa là nhận ra được cái chỗ mà trên thân quán thân. Có người biết cách, mà có người chưa biết cách và có người quán được, mà cũng có người biết mà chưa quán được. Nghĩa là còn trật tới trật lui cũng như đưa trẻ mới tập đi, té lên té xuống chứ chưa đi được.

Cho nên coi vậy chứ Tứ Niệm Xứ cũng khó lắm chớ không phải dễ. Cứ nghĩ tưởng là mình được, nhưng mà tu một hơi một ngày, hai ngày, ba ngày thì nhìn lại trật lất. Bởi vì mình có xả được tâm mình đâu, cho nên mình trèo cao thì mình phải rớt xuống rồi. Mới đầu thì cũng thấy tôi quán, tôi thân,

tôi cũng thấy thân tôi rung động kiểu thế này thế khác, mà chừng ba bữa sau thì nó trật lất. Nó không dính chút nào hết rồi. Bởi vì sao? Hôn trầm, thù miên đánh vô là nó trật rồi. Rồi cái những niệm này niệm khác nó xen vô nữa. Trờì! Sao mấy bữa đầu mình làm được mà bữa nay làm không được? Nó cứ có cái tụi gì đâu mà nó xen vô hoài. Do đó thì mình phải biết rằng cái khả năng của mình nó chưa phải ở cái lớp này.

(12:33) Nếu mình cố gắng không niệm thì mình mới ức chế. Mà ức chế thì mình sẽ rơi vào Tướng, không trật đâu. Bởi vì Ý thức ức chế thì tức là Tướng thức phải hoạt động chứ sao? Đâu có còn gì khác hơn. Còn bây giờ mình chỉ sống mình xả tâm, xả tâm hết thì nó sẽ trở về với Tứ Niệm Xứ nó mà với một cách nó không bị ức chế. Nó cụ thể nó rõ ràng. Hiểu rõ như vậy rồi thì chúng ta biết con đường đi và đồng thời khi biết rồi thì bắt đầu mọi người ở đâu, mấy người cứ yên tâm về.

Gặp thầy Tổ, mình nói: “Kỳ này tôi đi, kỳ này tôi học được những cái điều này rất hay. Nhưng mà hôm nay tôi về thăm lại thầy Tổ, thầy Tổ đừng đuổi nha. Ít bữa tôi cũng đi à”.

Đề không, có người nói: “Mày bạc bẽo lắm, mày bỏ mày đi. Mày bỏ thầy bỏ Tổ mày đi, bây giờ mày còn mang cái mặt mày về đây”.

“Không phải! Tôi thương thầy Tổ, tôi về đó. Tôi về chơi ít hôm để cho biết con đường tu, tôi tu ngon lắm. Bây giờ tôi ăn ngày một bữa, không ai cạy răng tôi mà nhét vô thêm nữa”.

(13:27) Thầy sẽ gọi cho mấy con không con. Bởi vì cái cuốn này, hồi sáng Thầy gọi cho mấy cô hết, cho nên vì vậy mà phần nhiều mấy cô cũng chuẩn bị về Vĩnh Long. Còn lại chỉ ít thôi, chớ không có ở đông nữa. Về chuẩn bị những cái điều kiện, coi như là mình xấu phải không? Bữa rồi mấy con thấy không, Thầy ôm bát Thầy đi xin, đi khát thực. Mà sao đi, tới chùng ôm bát trở về, sao mà bát trơn quá? Mới tới đó thì cái bát nó tuột tay, nó rớt xuống cái bụp. Mà may mắn là đồ ăn không có sao, chỉ có com thôi.

Thành ra cái bát Thầy bị bể. Bể nó báo rằng cái lớp của chúng ta tới đây dừng lại chút đi. Nó báo tin mà. Thì do đó thì cũng đúng là ngày hôm sau, bữa trước thì bể bát, bữa sau thì Thầy được tin, cho nên Thầy thấy được cái điều kiện nó không hên. Thôi đúng là cái điếm cái bát của mình nó bị bể thì nó báo rằng bữa nay thì không có đi khát thực được. Như vậy là phải dừng lại chút. Vì vậy hôm nay mấy con dừng lại.

(14:31) Cho nên mấy con thấy rằng cái vấn đề gì nó cũng có nhân quả hết. Nếu không có, sao

nhân quả bề bát Thầy? Bề bát cũng nhân quả chứ, phải không? Chứ đâu phải khi không. Nó cũng báo cho biết trước, chứ đâu phải không. Do vì vậy đó thì những cái gì mà mình làm thiện thì báo động cho mình hết. Cũng như Thầy nói như thế này, cũng như Thầy bây giờ đi đâu đó, mà nếu mà có ai núp mà lên lên đâm Thầy, nó cũng sẽ báo cho Thầy biết có người núp ở cái cổng nào đó.

Cho nên vì vậy mà Thầy đi tới cái cổng đó, Thầy đi ra con đường. Bắt đầu họ thấy ba người thối, họ không dám lộ cái đầu lên, thì Thầy đi luôn qua. Cho nên ở đời mà, đâu có gì đâu. Nhưng mà cái phước của mình đến đó, không ngờ người ta sẽ núp tại lỗ cổng đó, chờ cho Thầy đi một mình qua. Nhưng không ngờ Thầy bước ra đường thì có ba bốn người đi theo. Trời đất ơi! Sao mà hên thế! Cho nên vì vậy mà tới cuối cùng Thầy không sao hết.

Cho nên ở đời mình cứ sống thiện, mấy con. Sống thiện, ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Cứ sống thiện đi rồi mấy con sẽ bình an. Cho nên Thầy nghĩ rằng Tu viện mình tu thiện chứ đâu phải làm ác gì đâu. Mình đâu có gõ mõ tụng kinh cầu khấn đâu, thành ra nó hên quá. Hên quá! Cho nên vì vậy mà nó chưa có gì hết mà mình đã bình an, phải không? Cho nên vả lại còn tốt hơn là trong lúc mình sắp sửa tiến tới làm Phật thì mình còn phải có

tình có nghĩa về thăm gia đình mình chút.

Cũng hên chứ có sao, thăm những người thân của mình thì điều tốt chứ sao? Để rồi mình báo cáo cho người thân biết, tôi học lớp này chớ chắc chắn là tôi sẽ được giải thoát đó. Cô bác anh chị em hay cha mẹ mừng đi. Mừng trước đi, để coi tôi làm được mà, tôi thấy được lắm đó. Và lại thì những người nào mà bạn bè mình không tin, mấy người đọc coi: “*Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*”, mà nếu tôi nhiếp phục được thì tôi giải thoát chứ gì?

Rõ ràng đây nè, “*Trên thân quán thân*” mà. Tứ Niệm Xứ, bốn chỗ không còn bỏ sót cái chỗ nào hết, cho nên vì vậy mà làm sao mà không giải thoát? Nhiếp được ưu phiền ở trên đó rõ ràng, đây là cuốn sách đề cái tựa rất là rõ ràng: “*Trên Thân Quán Thân, Để Nhiếp Phục Tham Ưu*”, tu theo Tứ Niệm Xứ rõ ràng. Cho nên do cái sự tu tập như vậy thì chúng ta không có gì mà chúng ta trở ngại.

Mà vừa rồi thì chúng ta, hôm qua thì chúng ta tạm thời chúng ta giải thể, nghỉ xả hơi của cái lớp để cho nó bảo vệ bình yên cái Tu viện. Thì hôm này Thầy được báo tin rằng, xin phép tắt được rồi. Hên quá phải không? Vừa xả thì lại được. Thì như vậy là mình cũng có phước chứ, đâu có gì đâu. Bây giờ đó mình còn thấy rằng, hiện bây giờ đó thì mình còn cực khổ là do xây dựng mà thôi, xây dựng kiểu nào?

Trong đầu Thầy cũng đã tư duy mấy bữa. Nếu mà mình ở cái xứ lạnh thì mình phải xây tường, rồi cho như thế nào cho nó ấm áp. Như Đà Lạt chẳng hạn hay hoặc là bên Pháp, bên Mỹ đồ thì cái chỗ mà lạnh lung thì phải là xây tường. Chứ còn cái kiểu vách liếp này chắc chúng ta rét mà chết.

Còn bây giờ ở Long Thành, Đồng Nai thì chắc chắn là khỏi cần cái điều đó rồi. Nó cũng giống đây thôi chứ không khác gì, nó cũng giống như mình đây. Cho nên vì vậy mà có thể có phương tiện, cây nhà lá vườn, tầm vông, trúc, tre mình cũng có thể cất được. Rồi mình sẽ, chung quanh nhà mình, mình sẽ bỏ neo nó thì chắc nó cũng không đến đổi nữa. Chiếc tàu ngoài biển mấy con thấy nó không lật được là nó nhờ cái neo nó bỏ, có phải không? Chiếc tàu cũng lớn lắm mấy con. Mà nó bỏ neo, nó vẫn đứng ở giữa sông như thường, phải không?

Thì cái nhà của mình nó cũng đứng ở trên đất, chứ nó đâu phải là đứng giữa sông đâu. Thì mình lấy dây mình cột, mình rịt nó thì nó làm sao nó bay được. Giờ cho bão nó cũng không bay nữa. Mấy con thấy những cây mà chéo qua chéo lại như thế này, các con thấy nó có xục xịch cái này được không? Trời ơi! Những cây này được gọi là cây tú. Cây tú nó chống bão đó mấy con. Nó không làm cho cái nhà mình xẹo được đâu. Mà đây coi nó chéo chéo

hiều cây, coi thử coi bên đây nó giữ bên đây, bên đây nó giữ bên đây. Cách thức người ta kiến trúc mà, người ta làm cho cái nhà nó vững vàng vô cùng lặn.

(18:29) Nhưng mà vì cái nhà của mình nó không có chôn, phải không? Nó đứng hồng mà lại nó nhẹ. Chứ phải nó nhà tường thì nó nặng, thì gió hất đâu có được. Cho nên do đó mình lấy dây, mình ghịt nó xuống. Do đó đó mắc ghịt, nó làm sao nó bay lên được. Thành ra đâu có thành cây dù, cho nên nó nằm yên một chỗ. Cuối cùng thì cái nhà của mình nhẹ nhàng mà mình ở, mình thấy cũng thoải mái. Trời nóng nực này thấy nó cũng xả hơi ra được. Chứ còn cái nhà tường mà trời nóng nực này chắc nó bị rồi. Mình như là cái lò gạch rồi và mình ở trong đó thì mình thành viên gạch mất hết.

(19:03) Cho nên cuối cùng mình biết khéo léo. Cho nên vì vậy đó nếu mà có điều kiện, ở quê này có điều kiện, ở Tu viện mình có điều kiện, có tâm vông thì mình chặt xuống. Mình chặt xuống, cái mình ráp từng bệ từng bệ như mọi lần Thầy ra Phước Hải Thầy dựng. Nhưng hôm nay thì mình cũng có thể mình làm, về điều đó mình đưa ra thì cũng được. Và đồng thời mình sợ, mình thấy nó quá cực nhọc, khó khăn thì mình có thể đặt một số gạch như thế nào đó để mình giao cho thợ hồ. Họ, một số thợ hồ,

năm, mười vị thợ hồ đến đó, mỗi người lãnh năm cái nhà, ba cái nhà. Đến đó họ tập trung họ làm, thì trong vòng tháng mình cũng thấy cả bao nhiêu cái nhà ở rồi.

Rồi Phật tử, người ta người cúng giường, người cúng bàn, cúng ghế cho mình đủ thứ. Hôm đó rồi mình trở vô, mình học tu. Mình là người tu có phước mấy con, đâu có cần gì đâu. Cho nên thấy rõ ràng là cái phước mình có chứ. Thầy vừa cho mấy con xả nghỉ hơi thì người ta lại xin phép được rồi. Đó là phước mình có, chứ còn nếu phước mình không có, sang năm người ta mới xin mới được rồi sao? Mà do đó mình nghỉ lâu quá, phải không?

Cho nên ở đây, thì mấy con thấy mình cứ sống thiện, làm thiện, thường xuyên mình ngăn ác thôi. Còn phước báu thì do cái công đức của mình làm thì nó sẽ được thôi, đừng có gì mà lo lắng.

4- ĐỘC CƯ - ĐỘC BỘ - ĐỘC HÀNH

(20:21) Và đồng thời ai thì, mấy con hiện giờ thì Thầy thấy mấy con Giới luật cũng chưa nghiêm chỉnh lắm đâu. Cố gắng khi mà đến những cái nơi mới thì mấy con ráng giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh, tức là sống độc cư cho trọn vẹn.

Nhiều khi mấy con bị động quá, rồi mấy con tu không có được. Cho nên cố gắng, hãy quyết tu, là

cuộc đời của mình phải độc cư, độc bộ, độc hành. Đó là cái bí quyết thành công của sự tu tập của chúng ta. Vì chúng ta có sống một mình, chúng ta mới thấy từng tâm niệm mình được. Còn mình sống mình nói chuyện này, chuyện kia mình khó thấy cái tâm mình lắm.

(20:54) Cho nên nó càng cô đơn bao nhiêu thì cái tâm niệm mình nó càng hiện rõ bấy nhiêu. Cho nên mấy con cố gắng, cố gắng theo lời Thầy dạy mà tu hành thì chắc chắn con đường giải thoát không còn xa nữa. Và chúng ta biết được cái chân lý của chúng ta, cái chân lý Thanh thân - An lạc - Vô sự. Đó là một cái trạng thái tâm chúng ta, mà hiện giờ thì chúng ta tu học phần nhiều là hộ trì và bảo vệ cái chân lý đó. Làm sao chúng ta sống được trong cái trạng thái đó mãi mãi. Và suốt cuộc đời từ đây về sau chúng ta tới ngày chết, chúng ta vẫn ở trong cái trạng thái đó.

Thì đó là cái cứu cánh cuối cùng của đời chúng ta và đó là cũng sự chứng đạo của mọi người, chứ không có gì khác. Phật cũng ở chỗ đó, chứ không có xa xung quanh chỗ khác đâu. Nhớ lời Thầy nói, mà Thầy có bỏ thân này Thầy cũng vào đó, chứ Thầy cũng không có đi đâu xa. Thầy cũng ở chỗ Thanh thân - An lạc - Vô sự. Mà chúng ta giữ được thì mới ở được, mà giữ không được thì chúng ta sẽ bị

nghiệp lỗi chúng ta đi tái sanh luân hồi. Thì cố gắng mà thực hiện.

(21:57) Hôm nay thì còn thưa hỏi Thầy gì, có trật có trúng gì đâu? Thầy thấy rằng nếu Tứ Niệm Xứ không xong thì trở xuống xả tâm, có gì đâu. Tứ Niệm Xứ mà quán không được thì trở về xả tâm. Xả tâm hết thì nó trở lên Tứ Niệm Xứ, chứ có đi chạy đường nào mà khỏi. Các con thấy không? Bây giờ xả rồi nó thanh thân, an lạc, vô sự rồi thì nó ở đâu? Hồng lẽ nó chung hang để nó núp ở trông sao? Cho nên nó cũng phải trên thân mình, chứ không lẽ cái tâm của mình nó chui lỗ nào.

Mấy con thấy là bây giờ tâm này thanh thân, an lạc, vô sự nè, Thầy ngồi nè. Thì làm sao Thầy cũng phải thấy hơi thở. Chứ không lẽ bây giờ nó ngồi yên, nó không thấy gì hết, cứ vậy thì nó ngủ sao? Rõ ràng nó đang thức chứ nó đâu phải ngủ? Mà nó thức thì nó phải thấy cái gì, chứ không lẽ nó thấy cái gốc cây ngoài kia, có phải không? Nó phải thấy cái thân của nó chứ. Thì nó thấy thân nó thì tức phải thấy hơi thở. Nhưng mà chúng ta biết rằng nếu mà tập trung trong hơi thở thì sai, cho nên chúng ta không tập trung. Mà không tập trung thì chúng ta tập trung ở đâu? Như vậy là nó thấy cái thân nó, có phải không? Thấy cái thân nó rung động.

(22:54) Như vậy là tự nó, nó trở về Tứ Niệm

Xứ mà không phải ức chế nó chứ gì? Có phải tiện không mấy con? Rất là tiện lợi, có gì đâu mà không tiện? Đó cho nên hôm nay trong cái vấn đề tu tập, nó đơn giản, nó dễ dàng lắm. Mà nếu mà nó được mà nhiếp tâm và an trú tâm, nó được quán ở trên thân nó rồi thì tức là nó sẽ nhiếp phục tham ưu. Mà bây giờ mình thấy ưu phiền còn nè, còn niệm còn này kia thì tức là nó chưa quán thân được chứ gì? Mà chưa quán thân được thì mình xả tâm, thì mình xả từng cái niệm đó.

Mà mình xả từng cái niệm đó thì mình sống độc cư, thì mình sẽ thấy được tâm niệm mình từng lúc, từng lúc rất rõ. Còn nếu mình đi nói chuyện, mình nói chuyện này chuyện kia, mình nói chuyện đạo, chuyện đời, mình tính bãng, tính sách, tính vở, tính gì đủ thứ. Thì như vậy nó, đây là mình nói về chuyện Phật pháp thôi đó, chứ còn đừng có nói chuyện ngoài đời. Thế mà nó cũng vẫn còn mình bị động, mình còn bị phóng dật ra ngoài. Không tốt.

Cho nên cố gắng nghe lời Thầy. Sau khi cái lớp này mà chúng ta thấy rằng, từ bốn tháng nay mà được bình an mà chúng ta tu tập như vậy, đó là may mắn lắm, chứ không phải là ít đâu nha. Rất là may. Được trọn vẹn, được cái lớp Chánh kiến của chúng ta. Những bài vở mà mấy con làm như vậy, Thầy thấy có nhiều người đạt được tiêu chuẩn giải thoát.

Cho nên trong khi tiếp tới cái lớp Chánh Tư Duy, nếu mà đủ cái duyên yên ổn thì chúng ta sẽ tu tập cái lớp Chánh Tư Duy.

Thì trong cái số người mà đã bị rớt trở lại đó, không có ở trên cái lớp Chánh Niệm được, tức là Tứ Niệm Xứ được thì mấy con ở lại cái lớp mà Xả Tâm. Thì cái lớp Xả Tâm, nói nó chung chung thì nó xả, cái gì nó cũng xả, chứ nó có cấp bậc ở trong đó mấy con. Chứ không phải là nói xả, rồi nói người thấp người cao, chứ đâu phải là người nào cũng xả giống nhau đâu. Đâu có cái chuyện mà giống nhau đó đâu. Một người sân quá trời ầm ầm thì phải xả lâu chứ. Còn cái người ta sân ít thì người ta xả mau chứ sao?

Còn cái người mà ta tham ít thì người ta xả mau chứ, còn mình tham quá trời, mình đụng cái gì cũng muốn hết. Xe hơi cũng muốn; ghe tàu cũng muốn; đất đai cũng muốn; ruộng vườn cũng muốn; tiền bạc cũng muốn; muốn tất cả mọi cái. Cái gì cũng muốn, rượu chè cũng muốn, bài bạc cũng muốn, muốn hết. Cái người này phải xả lâu hơn chứ. Còn cái người, người ta chỉ còn, giờ ta chỉ muốn ăn ngày một bữa thôi. Mà ngon dở người ta cũng không cần nữa thì cái người này, người ta xả mau chứ. Đó là cái tham của người ta nó ít rồi.

Cho nên nó coi như vậy chứ, xả nó có cái ở trong đó nhiều lớp lắm, chứ không phải là không

lớp. Vậy thì muốn phân ra cho được cái lớp để mà chúng ta tu tập cho đúng với cái đặc tướng của chúng ta, chứ đâu phải là tu chung chung đâu. Nói tu chung chung rồi tôi xả, rồi bây giờ tôi xả nữa, tôi không biết tôi ở trong cái lớp nào đây? Mà không biết tu hoài mà sao nó không tới cái Tứ Niệm Xứ mới chết chứ. Đó, nó mới kẹt ở chỗ này. Cho nên ở đây không phải được quyền tu chung chung.

Cho nên khi mà nó được an ổn trở lại, thì Thầy sắp cho mấy con cái lớp của mấy con sẽ học. Người nào còn trở lại lớp Chánh Kiến là phải trở về lớp Chánh Kiến học lại. Bởi vì cái tri kiến của mấy con chưa đủ sức để mà xả tất cả các niệm. Cho nên mấy con trở về cái lớp Chánh Kiến. Còn cái người nào đủ sức thì mấy con ở trên lớp Chánh Tư Duy. Từng tâm niệm của mấy con khởi ra, làm từng bài luận đề mà xả cái tâm đó. Chứ không phải nói mình muốn xả: *“À cái này là ái kiết sử, thôi đi đi”*. Cái kiểu đó nó đi một ngàn lần nó cứ trở đi, trở lại hoài không bao giờ nó dứt đâu.

Đó cách thức mà để phân ra cho từng biết lớp. Rồi trong cái lớp mà Chánh Tư Duy nó có lớp A, lớp B, lớp C, chứ không phải là nó có chung một lớp đâu. Cái trình độ đặc tướng của mình nó ở lớp A thì mình tu ở lớp A, mà ở lớp B tu lớp B, chứ đâu phải lộn xộn được. Coi vậy chứ có, ở trong cái số nhìn

chung mặt người nào cũng nói tôi học lớp Chánh Tư Duy hết. Chứ mà sự thật ra, anh này học lớp Chánh Tư Duy A, chứ anh này học lớp Chánh Tư Duy B, chứ không có được A với B chung lộn đầu. Coi vậy chứ nó có cái trình độ cao thấp trong đó hết, chứ đâu phải giống nhau sao.

Mấy con tưởng, khi mà nói rằng phân lớp thì bao giờ nó cũng phải phân cái trình độ đúng cái lớp đó, để người ta học. Người ta đưa người ta đi dần đến kết quả, nó mới cụ thể, chứ không phải học chung chung. Ở đây làm thật, tu thật, đạt được sự giải thoát thật, chứ không phải là ở trong cái sự hiểu biết suông, trong cái kiến giải suông. Thầy nói như vậy để đủ hiểu biết rằng cái sự tu tập của chúng ta nó còn nhiều cái chuyện mà Thầy rất là phải vất vả để mà phân ra từng lớp, để nó đem lại cái sự cụ thể cho cái sự tu tập.

5- CÒN NIỆM CÒN PHẢI TU XẢ TÂM

(27:18) Thì hôm nay Thầy xin trả lời Chí Thiện hỏi Thầy: *“Hôm trước do con ngồi nhiều quá, thân nên có trạng thái Tưởng. Ngay với oai nghi ngồi từ ba đến năm phút, con thấy rõ, rất rõ sự rung động từ đầu xuống chân và ngược lại, sự cảm nhận còn rõ hơn oai nghi đi. Vậy kính xin Thầy, con nên tu tập Tứ Niệm Xứ trở lại hay vẫn tu Tâm Xả? Xin Thầy từ bi cho chúng con được rõ”* .

(27:51) Bây giờ, thí dụ như bây giờ con tu Tứ Niệm Xứ, điều mà con đã nhận thấy sự rung động của thân con rất rõ, thì con cứ tu. Nhưng mà có cái niệm thì con cứ xả chứ không có sao hết. Nhưng mà cái thời gian tu, mà trên Tứ Niệm Xứ để quán Tứ Niệm Xứ, thời gian thí dụ như năm phút thì con giữ trọn năm phút đừng tăng lên. Mà năm phút, lúc nào tu trong năm phút con đều là hoàn toàn là chế ngự được tham ưu, khắc phục được tham ưu ở trên thân con. Tức là không niệm, mà không có mỗi một trên thân con, không có gì chướng ngại trên thân con thì con đã tu đúng đó con. Con nên giữ nó mà tu đúng.

Còn không con thấy còn niệm nè, còn hôn trầm còn thủy miên ra vô thì nó phải tu Tâm Xả thôi. Còn nếu mà trong năm phút, hoàn toàn con tu năm phút ở trên thân thấy nó rung động, rõ ràng cụ thể mà không niệm. Mà không mỗi một, mà nghe thoái mái dễ chịu thì đó là quán thân trên thân đúng, không sai. Thì cố gắng tập, nhưng mà hiện giờ trong cái giai đoạn mà còn chuyển qua cái quán thân trên thân cho nó được trọn vẹn thì lúc cái này thì nó còn cái thời gian nghỉ dài. Mà thời gian nghỉ dài đó là cái thời gian xả tâm, cố gắng xả tâm. Xả tâm bằng cái tri kiến hiểu biết của mình, tư duy suy nghĩ rồi xả nó.

6- THỂ NÀO LÀ QUÁN THÂN

(29:19) Ở đây là Thiện Vân hỏi Thầy: “*Kính bạch Thầy chỉ dạy con ba câu hỏi. Trước tiên con cảm nhận được toàn thân thì nó chưa có cái gì trong đó cả. Khi con cảm giác toàn thân rung động từ chân lên đầu và ngược lại là sự rung động chuyển bước đi và hơi thở lên xuống. Cái biết này ở trong thân cảm nhận nhưng nó không phải là thân, nó cũng không phải là sự cảm giác. Cái biết đó trên cả hai là cái thân và cái sự rung động mà gọi là thức tỉnh để rơi vào thấy chúng đang hoạt động, rung chuyển từ thân lên đầu và ngược lại. Khi cái biết bám chặt vào thân rồi thì thay đổi oai nghi rất nhiều động tác. Nhưng nó vẫn còn biết bám chặt trên thân, lên xuống, khi nuốt nước miếng, nó lại mất. Trạng thái này đã vào được Tứ Niệm Xứ chưa, thưa Thầy?*”

(30:22) **Đáp:** Trạng thái này nó mới có tỉnh thức chứ chưa. Mới có tỉnh thức thôi, chứ có chưa, mà chưa tỉnh thức cũng chưa sao. Nhưng mà có cái điều kiện là mình phải xét. Mình tuy rằng cảm nhận, nhưng mà ở đây cái cảm nhận của chúng ta là sự rung động của cái thân thôi, chúng ta biết tức là trên thân quán thân thôi. Chứ còn chúng ta không phải là thấy cái biết cái gì ở đây nữa hết. Bởi vì cái biết cảm nhận đó, cái biết trong cái cảm nhận tức là Thân thức nó cảm nhận được cái sự rung động. Đó là cái

Thân thức của chúng ta.

Bởi ở đây, chúng ta dùng sáu thức: mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Mà mắt, thì chúng ta không thể nhìn cái thân của chúng ta chăm chăm được lâu. Và tai thì chúng ta cũng không nghe được cái thân của chúng ta, mà chỉ có cái cảm nhận cái sự rung động của thân của chúng ta. Tức là chúng ta sử dụng trong sáu cái biết của chúng ta. Mà cái nào để cảm nhận được sự rung động toàn thân của chúng ta thì cái đó chúng ta sử dụng.

Bởi vì sáu cái thức mà, cho nên sáu cái thức của Thân thức của cái nhóm Ý thức đó, do đó mà cái cảm nhận cũng là một ở trong cái nhóm Ý thức của nó. Cho nên vì vậy đó chúng ta không phải là nhà tâm lý mà phân tích nó là cái biết, cái tinh thức này kia. Chúng ta không cần nói mà đây chúng ta cần biết là mình đang quán cái thân của mình trọn vẹn là từ đầu tới chân mình biết rất rõ. Biết rất rõ là từng hơi thở của mình, thở vô thở ra thì mình thấy thân mình rung động là đủ rồi. Không cần phải suy tư, không cần phải chia chẻ nó ra bằng đây là cái biết, đây là cái sự rung động.

(31:52) Mình không cần là làm nhà tâm lý mà mình chỉ cần đủ nhà quán thôi, cái nhà tư duy thôi, cái nhà quan sát thôi. Chỉ quan sát cho được cái sự rung động của cái thân của chúng ta, từng hơi thở,

từng hơi thở của nó là đủ. Gọi là “trên thân quán thân”. Ở đây, mục đích quán thân chứ không phải là mục đích của chúng ta để thấy cái biết, rồi cái rung động, cái này kia, chúng ta không cần. Chúng ta không cần phân biệt cái đó, mà chúng ta cảm nhận được mỗi hơi thở hít vô, thì chúng ta thấy rung động từ đầu tới chân. Mỗi hơi thở thở ra, chúng ta thấy từ chân đến đầu, chúng ta đều cảm nhận được rõ ràng từng hơi thở kỹ lưỡng. Không có hơi thở nào mà chúng ta quên cái cảm nhận này, thì như vậy được, có như vậy là đúng.

Hỏi: *“Tại sao khi tâm ở trên thân rồi, lại tự nó an ổn, hết hôn trầm, không mệt mỏi. Làm sao nó khắc phục được, quá mầu nhiệm như vậy? Không tác ý mà cũng không hướng tâm, thưa Thầy?”*

Đáp: Đây là cái pháp Tứ Niệm Xứ rồi - Trên thân quán thân. Tại vì quán thân nó có ba cái giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn tập quán, biết cách quán. Chứ chúng ta chưa biết cách quán, cho nên bây giờ mình cứ nhìn thân gọi là quán thân, không được. Mà mình phải quán như thế nào thì đức Phật đã dạy cho mình: *“Cảm giác toàn thân, tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”*, đức Phật đã dạy rồi.

(33:05) Mà do đó chúng ta theo cái lời đức Phật dạy để mà chúng ta quán cái thân. Mà khi quán

được rồi thì chúng ta phải tập cho nó thuần thực, tập cho thuần thực. Bây giờ mình biết thấy được cái thân rung động, đó mới biết cách quán thôi, chứ chưa thuần. Sau một thời gian tu tập một tháng, hai tháng thì cái sức tỉnh thức ở trên cái thân nó, nó mới có. Chứ không phải là ngay đó mà chúng ta thấy biết một, hai lần hay hoặc là một ngày, hai ngày rồi chúng ta cho nó là đã cảm đã quán được thân. Không phải đâu.

Chúng ta còn tập cho thuần, cho nhuần nhuyễn. Mà khi nhuần nhuyễn rồi thì nó mới là tỉnh thức. Khi nó tỉnh thức rồi thì chúng ta tiếp tục. Chúng ta tập quán ở trên thân đó nữa. Tập cho đến khi mà cái tâm chúng ta định tĩnh được trên cái thân của chúng ta. Tâm định tĩnh trên thân mà. Mà khi nó định tĩnh được thì nó nhu nhuyễn dễ sử dụng, tức là nó có bảy năng lực Giác Chi.

Cái mục đích như vậy, cho nên vì vậy mà mình tập đứng và mình quán đứng, nó không phải mâu nhiệm là tại vì cái phương pháp đó nó nhiếp phục được tham ưu cho nên đức Phật nói: “*Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*”. Cách thức đó là cách thức nhiếp phục tham ưu, làm cho nó hết ưu phiền ở trên thân nó. Cho nên đó là cái phương pháp rồi. Cái phương pháp mà cái kinh nghiệm đức Phật đã tu tập và để lại cho chúng ta qua một cái

kinh nghiệm bằng xương máu của đức Phật mới thấy được cái pháp này.

Cái pháp quán có cái giá trị tuyệt vời. Cho nên, mới đầu chúng ta nghe nói: “*Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*”, không biết làm sao nó nhiếp được? Rõ ràng là nó quán được. Tức là nó quay vô, nó không còn quay ra nữa, là nó làm cho tất cả thân tâm chúng ta rất là an ổn. Tức là nó nhiếp phục, nó không còn có cái khổ đau ở trên đó nữa.

Mà cái người đã tu tập qua rồi như đức Phật mới thấy được, mới để lại cho chúng ta, mới viết ra cái câu đó để chúng ta biết: “*Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*”. Cho nên bây giờ chúng ta hỏi tại sao? Hỏi tại sao thì ông Phật nói có tại sao, tại cái pháp nó vậy. Nghĩa là bây giờ hỏi tại sao đường ngọt? Thầy nói tại đường ngọt, chứ sao bây giờ.

Bởi vì mình giải thích theo cái kiểu hiểu của mình, đường là phải ngọt. Chứ mà nếu mà nói thuốc thì phải đắng thôi, đâu có gì khác hơn. Mà nói ớt là phải cay, chứ không thể nào nói ớt mà ngọt được. Cho nên cái pháp đó nó là cái phương pháp để nhiếp phục làm cho hết đau khổ Thân – Thọ – Tâm – Pháp của chúng ta. Nó trên thân, trên tâm, trên thọ, trên pháp. Quán để rồi nhiếp phục được tham ưu trên đó.

(35:27) Đó là cái pháp nó làm cho chúng ta hết

đau khổ. Cho nên mới nói: “*Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*”. Cho nên nói tại sao mình quán vậy hết? Thì mình quán thử coi nó hết không? Mà nếu mình quán đúng thì chắc chắn là mình không thấy ưu phiền ở trên đó rồi thì nó đúng, tức là nó nhiếp phục. Mà mình quán trật thì nó không.

Thí dụ như bây giờ nói “Trên quán thân trên thân để nhiếp phục tham ưu”, nhưng mà tôi cũng cố gắng, tôi thấy cái hơi thở ra vô, ra vô trên thân, tôi cũng thấy toàn thân tôi đó. Nhưng có một cái niệm xẹt vô, như vậy là tôi quán chưa kỹ. Cho nên vì vậy mà tôi có một cái dạng nào không có rõ ràng lắm, cho nên vì vậy mà mới có cái niệm này, chứ không phải không. Hoặc, cái lớp mà này không phải lớp tôi tu, mà tôi nhảy lên tôi tu, cho nên tôi chưa hàng phục được ở trong cái lớp thấp. Thí dụ như cái lớp Chánh Tri Kiến tôi chưa thông suốt, mà tôi nhảy lên đây là tôi làm sao rồi tôi nhiếp phục được?

Nghĩa là cái lớp này là lớp thứ bảy. Lớp Chánh Niệm nó là lớp thứ bảy, mà tôi chưa có học lớp một, lớp hai, lớp ba, tôi nhảy lên lớp thứ bảy này, tôi làm sao mà tôi nhiếp phục được? Cái pháp này nó phải ở tới lớp thứ bảy, mà tôi phải trải qua sáu lớp tôi mới đến nó thì nó phải được nhiếp phục. Có đúng không? Nghĩa là bây giờ tôi chặt cây mía, tôi nghe uống cái nước mía nó lạt hơn tôi ăn cục đường. Nhưng mà

muốn thành cục đường ngọt, thì nó phải trải qua một cái lò nó vắt nước, rồi nó ép, rồi nó nấu, nó này kia, nó cao lại, nó mới thành cục đường. Có phải không?

Thì bắt đầu từ cái lớp Chánh Kiến cho đến cái lớp Chánh Niệm thì nó trải qua một cái thời gian nó cao, nó thành đường rồi. Cho nên bây giờ, tôi ở trên đó thì tôi nhiếp là nó nhiếp phục được tham ưu. Còn bây giờ tôi không học lớp Chánh Kiến, tôi không học lớp một, lớp hai, lớp ba, tôi nhào cái lên lớp bảy tôi học. Tôi nói sao tôi học không được, không gì được? Trời đất ơi! Người ta đọc sách vanh vách, người ta làm toán quá hay mà tôi làm không được?

Thì bây giờ ông trở về cái lớp Một, ông lần lượt ông lên, rồi ông sẽ làm được chứ sao. Ông sẽ nhiếp phục được. Chứ bây giờ ông chưa học hết lớp này mà ông lên đây ông làm sao ông nhiếp phục được. Cho nên mới nói rằng Đạo Đế là chân lý, tức là cái chương trình giáo dục đào tạo, chứ không phải là cái pháp tầm thường. Có phải không? Bát Chánh Đạo không phải là cái chân lý của đạo Phật sao?

(37:42) Cho nên mình không học lớp một, lớp hai mà nhào lên lớp thứ bảy học là học làm sao được? Mà nói sao tôi nhiếp không được? Tôi cũng nhiếp tôi cũng thấy cái thân tôi rung động vậy. Nhưng mà tại sao nó có niệm? Tại sao nó có mỗi một? Tại sao nó có hôn trầm? Còn mấy ông sao mà tu dễ dàng

quá, mất hôn trầm hết. Người ta đi từ lớp một đến lớp hai biết bao nhiêu lần, mà người ta đẹp ba cái tội này rồi. Còn quý thầy, quý con chưa có đẹp nó, mà bây giờ nhào lên lớp này làm sao được.

Ở đây cho nên vì vậy mà căn cứ vào cái chỗ mà chúng ta nhiếp phục tham ưu không được, thì chúng ta biết rằng chúng ta phải trở về những cái lớp khác chúng ta học tu. Cho nên câu hỏi: *“Tại sao khi tâm ở trên thân rồi tự nó, nó an ổn, hết hôn trầm không mỗi một. Làm sao nó khắc phục được, mẫu nhiệm như vậy?”*

Đáp: Thật sự ra thì đặt lại câu hỏi là tại vì mình tu tập thiếu căn bản. Bởi vì thiếu căn bản mình lên lớp này. Tại sao cái pháp nó hay quá vậy mà tôi làm không được? Cho nên vì vậy đó mình mất căn bản, thì mình trở về với cái lớp thấp hơn. Mình tu tập lần lượt mình sẽ đi lên.

7- CÁCH XẢ TRẠNG THÁI TỨ NIỆM XỨ

(38:48) Hỏi: *“Tại sao khi đã quán được rồi thì nó bám chặt vào thân, phải tác ý nó mới thôi? Kính thưa Thầy chỉ dạy và cách xả nghĩ, nghĩ ra, xả ra”.*

Đáp: Sự thật ra thì bây giờ nó bám như vậy thì khi đó, khi hồi vào đó mình cũng nhớ rằng khi hồi vào mình bảo cái tâm quay vô, quán trên thân,

thấy Thân - Thọ - Tâm - Pháp rất rõ ràng, mình nhắc mình tác ý. Khi mình ra, mình bảo bây giờ đó: *“Phải xả cái thân ra, không có được ở trên thân đó quán nữa”*. Chứ không khéo đó mấy con, xả nó ra rồi đi đâu nó cũng dính dính trên thân mấy con. Nó không thềm ngó ra ngoài nữa thì coi như đi đâu cũng Tứ Niệm Xứ không, thì nguy hiểm.

Người ta tu Tứ Niệm Xứ có Nhất Dạ Hiền có một đêm thôi, chứ ai có tu mà tháng này qua tháng kia bao giờ đâu? Cho nên vì vậy đó khi mà xả ra thì chúng ta nhắc: *“Cái tâm phải xả ra bình thường, không có bám trên cái Tứ Niệm Xứ nữa nghe, không có quán trên Tứ Niệm Xứ nữa, bây giờ xả lại bình thường”*. Thì lúc bấy giờ mình tác ý như vậy đó, mình đi ra rồi thì mình không còn chú ý ở trên cái thân của mình nữa chứ gì? Thì nó sẽ xả ra chứ gì?

Còn bây giờ mấy con cứ tu hoài, tu hoài, tu riết rồi nó quen rồi. Bây giờ nhắc làm sao mà tôi nhắc rồi nó cũng cứ ở trên thân tôi? Ở đây là thành cái thói quen rồi, thì ai biểu tập thành thói quen. Người ta tập làm chủ rồi người ta xả ra chứ. Không lẽ bây giờ Thầy làm chủ hơi thở, Thầy tịnh chỉ hơi thở, rồi Thầy cứ ngồi tịnh chỉ hơi thở hoài hả? Rồi những người chung quanh đây, họ thấy Thầy hết thở, rồi họ nói Thầy chết queo rồi, họ xách Thầy đi chôn sao? Bộ Thầy điên hay sao?

Thầy làm chủ hơi thở được rồi thì Thầy cũng xả ra Thầy thở như mấy người. Chờ khi nào Thầy muốn chết Thầy mới bảo tịnh chỉ hơi thở ngưng đi, bây giờ chết đó nha. Chứ mấy con cứ bây giờ tôi tịnh chỉ hơi thở, tôi ngưng rồi. Bây giờ tôi ngưng rồi, tôi không đi đâu được. Tôi ngồi đó mà tôi không thở, thì thiên hạ nói: “*Chết rồi, thôi đem chôn thủng này đi cho rồi*”. Thì mấy con thấy nghĩ sao?

Bởi vậy cho nên ở đây Phật pháp, khi mà chúng ta vào, thì chúng ta vào cái Định nào thì nó sẽ ra cái Định nấy. Chứ không phải là nói bây giờ mình tu rồi, cái mình xả ra, mình cũng thấy tâm mình ở trong đó. Nếu như vậy là mấy con không có thấy cái xuất, cái nhập của đạo Phật, cái làm chủ của đạo Phật. Nói xuất nhập thì có thiền nó chê. Chê thiền gì mà còn xuất nhập, thiền tôi đâu có xuất nhập. Thiền tôi cao lắm khỏi cần xuất nhập.

Sự thật xuất nhập có nghĩa là sự làm chủ của chúng ta. Chúng tôi muốn nhập Định là nhập, mà không nhập Định là không. Chúng tôi muốn làm chủ bệnh là chúng tôi đẩy lui bệnh, chứ không phải lúc nào nó muốn bệnh là nó bệnh, không phải được đâu. Đó, cái đó là cái làm chủ chúng ta mà, cái sức định, nhập định là cái sức làm chủ của chúng ta. Chúng ta muốn nhập thì nhập, mà không muốn nhập thì chúng ta xả ra, chúng ta trở về một đời sống bình

thường. Đó là cái sự tu tập của chúng ta như vậy.

(41:26) Phật tử: Mô Phật, kính bạch Thầy, câu hỏi thứ hai, kính bạch Thầy thì cái đó chính không phải con hỏi cái tâm không mà con cảm nhận được thiện pháp, bản thân con chưa học lớp Chánh Kiến nhưng mà con học ở nhà qua sách vở bạn bè gửi về cho.

Trưởng lão: Có phần đó, có phần như vậy là con cũng xả nhiều đó. Về cái lớp Chánh Kiến, thì coi như là nó nhờ cái sự xả tâm của cái sự hiểu biết của cái tri kiến giải thoát đó con. Cho nên mình vào tu Tứ Niệm Xứ mà mình thấy nó không có hôn trầm, không có thù miên, không có này kia đó là do qua cái sự xả của các cái lớp khác rồi, nó tỉnh thức. Đó là cái tốt chứ không phải không. Nhưng mà có trường lớp nó hấn hòi thì nó dễ lắm.

Còn không trường lớp thì mình học, mình tu, mình cũng chẳng biết. Nhưng mà mình cứ học hiểu, rồi tự nó xả hòi nào mình không hay. Còn ở đây người ta dạy cái lớp đó, tự nó xả thấy nó rõ ràng lắm. Tự nó hàng phục, khắc phục được. Như lớp Chánh Kiến vừa rồi đó mấy con học, mấy con tự nhiếp phục được những cái ưu phiền, cái tham muốn của mình rất nhiều ở trên cái sự hiểu biết đó.

Tự nó xả rất nhiều, chứ không phải đợi nó ló

mặt ra rồi mình mới xả đâu. Tự nó hiểu biết là nó xả. Cũng như bây giờ thí dụ như chúng ta xả cái ăn uống mà phi thời đó, chúng ta biết là thực phẩm bất tịnh thì chúng ta đã xả nhiều lắm mấy con. Nó không còn thèm ăn như trước nữa nhiều đâu. Mà mỗi lần nó có thèm gì đó thì mình nghĩ đến thực phẩm bất tịnh, mà cần gì nữa mà phải thèm. Thì tự nó, nó cũng giảm xuống liền, nó ngăn chặn liền. Nó làm chúng ta giảm cái lòng dục ăn xuống rất nhiều.

(42:57) Cho nên khi mà con muốn xả ra thì tác ý xả ra, đừng có để mang cái tâm mà Tứ Niệm Xứ ở trên đó, thì nó không hay. Mình muốn vô là mình tác ý vô, mà mình muốn xả ra thì nó xả ra. Mình xả ra bình thường, chứ không phải tu theo lúc nào, cũng giờ nào cũng phải đi, đứng, nằm, ngồi đều tu hết, không phải đâu. Đi, đứng, nằm, ngồi là lúc bấy giờ là lúc Nhất Dạ Hiền. Cho nên chúng ta dùng bốn oai nghi mà giữ cái chân lý cái Thanh thân - An lạc - Vô sự của chúng ta. Tức là ở trên Tứ Niệm Xứ mình nhiếp phục bốn oai nghi. Do đó nó không có chương ngại nào đó trong mười hai tiếng đồng hồ thì chúng ta thành, chúng ta chứng đạo, chứng được cái chân lý.

8- LUẬT NHÂN QUẢ

(43:37) Về mà hỏi về luật nhân quả thì Thầy đã nói về nhân quả thảo mộc và nhân quả con người

rồi. Con thấy, cái luật của nó là mình làm một điều ác thì mình phải trả cái quả khổ, mà mình làm một điều thiện thì mình hưởng một cái phước lành. Có vậy thôi, cái luật của nó là vậy. Làm ác mà đòi hưởng được phước báu thì không được. Mà làm thiện mà đòi hỏi mà để cho tôi trả cái quả khổ thì không bao giờ có.

Hỏi: “Cho nên cái vấn đề này con xin Thầy giảng về cái luật nhân quả”.

Đáp: Luật nhân quả có gì mà phải giảng đâu. Con cứ làm ác thì con sẽ lấy cái quả khổ, mà con làm thiện thì con sẽ được hưởng phước báu. Đó là cái luật của nhân quả là như vậy, công bằng lắm. Không có ai mà có thể xử phạt con bằng cái Luật Nhân Quả. Bây giờ con nói dóc hay con làm cái gì đó không ai biết hết, nhưng mà chính cái Luật Nhân Quả nó biết con nói dóc thì mai một con sẽ mất uy tín. Con nói không đúng là mai một người ta hết tin con rồi.

(44:37) Bởi vì dù sao đi nữa, con nói sao, rất cuộc rồi người ta cũng lòi ra người ta biết. Con nói bây giờ tôi, hồi hôm này tôi chứng quả A-La-Hán, mấy người này cũng mừng đó chứ. Nhưng mà coi chừng coi thấy ông này A-La-Hán mà quét chổi, cầm cây chổi quét kỳ vậy ta? Ông quét kiến quá trời vậy nè? Ông A-La-Hán này mà sao lạ vậy? Cho nên

người ta biết ông A-La-Hán này là ông nói dóc rồi.

Cho nên người ta không tin con. Con nói cái gì mà nó thật thì từ đó người ta nhìn qua cái hạnh của con, người ta đoán được con có đúng hay sai. Cho nên đó là nhân quả, mà nhân quả nói không đúng thì con sẽ trả quả mất niềm tin, người ta không tin con nữa. Đó là Luật Nhân Quả mà con. Con hỏi cái luật chưa? Con thấy có ông toà án ông lại xử con không? Không. Mà người ta sẽ không tin con đó. Mà người ta không tin con, người ta không chơi với con nữa.

Thí dụ như con nói lầm bầm với người nào đó, mà thấy con nói thầm thì với ai đó. Mới đầu thì người ta không biết ông này ông nói cái chuyện gì, người ta cũng nghi trong đầu thôi, chứ người ta biết. Nhưng mà mai một có cái chuyện gì xảy ra. Trời! Do ông này nói mà cái chuyện hôm nay nó xảy ra như thế này. Thì từ đó về sau người ta thấy ông này là ông ly gián rồi. Ông dùng lời nói ly gián rồi. Ông lén lén ông nói ly gián.

(45:53) Cho nên vì vậy mà trong khi một số người này bị như vậy đó, thôi đừng có chơi với ông này nữa. Tự con, con làm thì cái quả con đến là người ta tránh con thôi. Người ta tránh con như là cái bệnh cùi vậy đó. Người ta sợ quá, con là người ly gián mà, con hiểu không? Đó là con muốn hỏi Thầy giải thích về Luật Nhân Quả đó. Hễ con làm sai một

cái điều gì đó, một cái điều ác gì đó thì con không tránh khỏi đâu. Nhưng mà con làm một điều thiện thì mọi người, người ta sẽ lần lượt, người ta sẽ đến người ta gần con. Con nói gì đúng này, các con hiểu không? Cái hành động con.

(46:26) Phật tử: Dạ sư phụ ạ! Cái hôm qua sư phụ là giảng cái bài về rằng là, con nghe cái đoạn nhân quả nho hay quá, mà hôm qua có sự trùng hợp con hỏi một người làm, những tu sinh đây, họ phải chịu cái quả nào, con có viết trong cái đoạn nớ. Sư phụ dạy cho con hiểu.

Hỏi: Ví dụ như có người đến đây quấy Thầy và Cô về nhiều mặt. Nay trong lớp học Đạo Đức mà sư phụ đang dạy, khác nào như một mặt nước của dòng sông. Bề ngoài mọi người tưởng là bằng phẳng, nhưng sức ngầm bên trong của dòng sông cực kỳ mãnh liệt. Tuần nào cũng có, thậm chí họ còn lợi dụng vào Thầy, Cô, dối lừa một cách tinh vi.

Như vậy cái nhân họ đang gieo, nếu nói nữa cái biệt nghiệp và đồng nghiệp của những tu sinh đang hiện diện tại đây có liên quan đến cái quả đó không, thưa sư phụ? Xin sư phụ dạy cho chúng con biết. Sáng qua chúng con được nghe sư phụ dạy một đoạn về nhân quả, chúng con thấy thấm thía quá.

Đáp: Ở đây thì mặc dù là con hỏi, có những

cái điều mà con cần hỏi về nhân quả. Nhưng mà sự thật ra đối với Thầy, thì lẽ ra thì một nơi nào cũng vậy, một cái Tu viện nào cũng vậy, chứ không phải riêng cái Tu viện này, nó vẫn có người. Bởi vì mọi người đều có một cái đặc tướng riêng, người ta sống thể này, thể khác, thể nọ nó nhiều mặt ở trong đó. Nhưng mà họ cũng là những người tốt chứ không phải là những người xấu đâu. Nhưng mà vì họ hiểu qua cái góc độ họ, rồi họ sống theo cái kiểu họ, nhiều khi nó...

Nếu mà một cái người tu, thì chúng ta luôn luôn lúc nào chúng ta cũng thấy bằng được cái nhân quả, cho nên tâm chúng ta không bị động và chúng ta sống rất bình an. Còn khi mà tâm chúng ta nó không được bình an, nó bị động qua thấy biết của những người khác làm như vậy, để cho luôn luôn lúc nào cái Tu viện nó cũng bị động hết. Thì những người mà tự tạo những cái động đó đó, họ cũng sẽ gặt lấy cái quả thôi. Họ không tránh khỏi đâu, bởi vì nhân quả mà, họ không tránh khỏi cái quả đó.

Cho nên những cái vấn đề mà giải quyết chuyển biến nhân quả đó, các con thấy Thầy giải quyết nhân quả rất tài tình. Nếu mà Thầy không chuyển biến nhân quả thì cái lớp học chúng ta nó không yên. Mà Thầy khéo léo chuyển biến nhân quả đúng cái thời điểm, đúng giờ, đúng khắc. Cũng như

hôm qua Thầy tuyên bố là Thầy giải thể, ở đây mấy con sẽ đâu về đó, có phải không? Là nó đúng lúc. Nó không sớm mà nó cũng không trễ, để rồi chúng ta lại chuyển biến qua một cái thời gian, để rồi chúng ta lại có những cái lớp Chánh Tư Duy rất là tuyệt vời.

(50:27) Nó đi lên chứ nó không có bao giờ đi xuống, tức là mình chuyển được nhân quả, nó không có sụp đổ. Còn nếu mình không khéo thì cái nhân quả nó sẽ, mình không có chuyển được nó thì cái nhân quả nó hiện ra, thì nó sụp đổ, nó sụp đổ đến tan tành. Nó tan tành mà không cứu vớt được, các con hiểu chưa? Đó là cái thiện xảo, là cái khéo léo của một người lèo lái trên con thuyền của nhân quả.

Cho nên Thầy phải khéo léo để bảo vệ sự tu tập của mấy con. Thầy biết rằng đứng chỗ nào cũng có nhân quả. Tại sao chỗ nào cũng có nhân quả? Bởi vì lời nói, ý nghĩ, hành động của chúng ta là đường đi của nhân quả rồi thì con người, có người nào mà đi khỏi cái hành động đó đâu. Không thiện thì cũng ác. Bây giờ mấy con bốn người, năm người mấy con chòm nhum nói chuyện nhau thì nhân quả tại đó chứ đâu. Thiện hoặc ác thôi có gì đâu hơn?

Cho nên vì vậy mà trong cái vấn đề tu hành rất rõ ràng. Những cái điều đó không có thể nào lọt qua mắt của Thầy hết con. Sự thật ai làm gì Thầy cũng biết hết, mà phải giải quyết như thế nào để

chuyển biến nhân quả này? Cho nên trong khi mà vào được cái lớp tu tập này đó, thì mấy con thấy rằng cái người mà tu tập mà giữ gìn trọn vẹn, thì không nên nói chuyện ai hết thì nhân quả không tác động mình được đâu. Còn mấy con hay nói chuyện thì bị nhân quả tác động. Người nào hay nói chuyện nhiều là bị nhân quả tác động nhiều.

(51:46) Nó bất an cho mấy con chứ không gì. Nhưng mà những cái bất an đó nó sẽ gom lại thành một cái quả. Mà cái quả đó để một cái người mà đứng chịu lái, chịu sào trong đó phải chịu hết trách nhiệm đó. Do cái chuyện nhỏ của mấy con thôi, tiếp duyên thôi, mấy con tạo quả. Chứ cỡ mà đừng có tiếp duyên thì mấy con bình an vô cùng đó, nó không có cái quả gì lạc trong này đâu. Con biết bên nữ thì chum nhum nói chuyện nhau. Giờ tu thì tu, mà giờ không tu thì xúm nhau nói chuyện, chuyện này hết chuyện kia.

Rồi bên nam nó cũng vậy. Các con cứ thấy đi, rồi làm sao mà không có? Chuyện đời cũng có, mà chuyện đạo cũng có, đủ loại. Thì do đó cái vấn đề mà như vậy nó gom lại. Những cái nhân quả nhỏ nhỏ đó mà nó gom lại, nó thành một cái quả lớn của nó. Mà cái quả lớn đó thì nó đập ai mấy con biết không? Nó đập Thầy. Mà Thầy không kịp chặn nó thì cái quả đó nó sẽ đập các con tan nát toi bời, các

con không còn ngồi chỗ này được nữa. Các con hiểu chưa?

Đó! Cho nên vì vậy mà hôm nay các con thấy rằng nếu mà không có kịp thời thì nó sẽ đập nát, thì chúng ta không chuẩn bị lên xe đi kịp. Còn bây giờ chúng ta lần lượt chúng ta lên xe đi mà không sao hết, bình an. Mà chuẩn bị còn có ngày trở lại, còn cái kia nó đập rồi, hết dám trở lại. Mà nó mất luôn, nó không có cơ sở nữa, nó không có chỗ mà chúng ta sẽ trở lại.

Thầy chỉ còn có chui trong Hòn Sơn mà chịu thôi, về cái hang núi đó mà ở thôi. Mà ở ngoài hòn ấy, chứ còn ở trong đất liền cũng không được nữa chứ, đâu phải dễ đâu. Nghĩa là phải chui ra ngoài hòn mà ở, ở cách biển xa lắm ấy chứ, ba mươi hải lý lận, chứ đâu phải gần được, phải ra ngoài hòn ở. Bởi vì bị biển rộng họ lợi không tới, cho nên thành ra mình mới yên. Chớ còn mà họ lợi tới thì cũng đâu có yên được. Cho nên vì vậy mà Hòn Sơn là cái chỗ mà trước kia Thầy tu, bây giờ cũng là cái nơi để mà ẩn. Bởi vì biển nó, họ không lợi tới đâu, Thầy tin rằng họ không tới. Mà họ có tới cũng vài ba người thôi, chứ không nhiều, cho nên yên ổn, phải không?

phóng to Thu nhỏ Lưu sách Tìm trong sách

14- GIÁO TRÌNH TU TẬP TỪNG LỚP CỦA ĐẠO PHẬT

1- CHỌN MỘT HƠI THỞ ĐỂ AN TRÚ TÂM

Trưởng lão: Bây giờ thì Thầy trả lời về nhân quả rồi, con yên tâm, tại Thầy là người chuyên nhân quả mà. Nếu mà không chuyên thì chắc chắn là không có ngồi yên đâu mà tu; khó. Chuyên từng chút. Đúng rồi, con sẽ tu tập như vậy là đúng rồi con. Nghĩa là từng hơi thở thấy hơi thở ra hơi thở vào, từng hơi thở, từng hơi thở vậy là đúng rồi, không có sai. Nhưng tu với cái sức của mình, đừng quá, quá sức là bị ức chế. Cho nên đừng có một cái niệm gì khởi, đừng có chướng ngại gì mà xảy ra trên thân con. Khi con thấy được cái sự rung động của thân con từ trên đầu tới dưới chân theo hơi thở thì đúng không sai. Nhưng mà hễ có niệm thì con phải trở về cái pháp xả để mà xả. Cố gắng mà xả thì nó sẽ hết. Rồi bắt đầu còn ai hỏi Thầy gì nữa không con?

Phật tử: Bạch Thầy, thì khi con tu tập nhất

tâm, an trú tâm với lại tu tập đi Thân Hành Niệm, với lại khi quán, con chỉ chủ yếu con lấy có một hơi thở đúng cách thôi, nhưng mà con thấy hơi thở khác cái con xả ngay. Như thế có được không ạ?

Trưởng lão: Được chứ con, đâu có gì đâu. Một hơi thở thì tốt chứ không sao.

Phật tử: Con cứ thở hơi thở chậm và dài, chậm mà nhẹ. Thế bây giờ con thấy hơi thở nó giật cục hoặc nó ngắn hoặc nó dài quá thì con xả luôn, con tác ý con xả luôn.

Trưởng lão: Được, không có sao hết. Như vậy là con biết cách để điều khiển cái hơi thở, mà một hơi thở duy nhất. Chứ không thể nào lát hơi thở dài, lát hơi thở ngắn, lát hơi thở mạnh, lát hơi thở nhẹ thì không được. Khi một hơi thở nào mà con thấy an trú dễ dàng thì con lấy hơi thở đó.

(1:47) **Phật tử:** Bạch Thầy cho con xin mượn bộ sách cho Phật tử xem vì con có thư viện. Vậy xin Thầy nói với cô Út giùm. Mai con về, với số điện thoại sau đây, con sẽ liên lạc với Thầy. Xin Thầy nhận nơi đây lòng thành kính biết ơn của con.

Trưởng lão: Được rồi. Thầy sẽ cho con một cái số sách. Minh Kiên, Thầy sẽ cho con một số sách, con sẽ đem về trên cái thư viện của con hay giúp bạn bè con biết cái đường lối, cách thức tu tập.

Được rồi, không có gì đâu, Thầy sẽ giúp cho.

Phật tử: Có cái số điện thoại của Thầy?

Trưởng lão: Có số điện thoại hả con?

Phật tử: Con xin cái số điện thoại của Thầy.

Trưởng lão: Xin số điện thoại. Thầy thì không có số điện thoại, không biết. Con có nhớ số điện thoại ở Tu viện không con?

Phật tử: Thầy ghi cái số điện thoại của Mật Hạnh được không Thầy?

Trưởng lão: Cũng được con.

Phật tử: Dạ, dạ. Để lát rồi ghi, Thầy.

Trưởng lão: Lát nữa rồi ghi cho con. Có Chơn Tịnh nó biết, chứ Thầy thuở giờ Thầy không biết xài điện thoại di động. Thầy cũng không biết xài điện thoại nữa, cũng không biết bấm nữa mấy con. Nghe reng reng vậy cái bấm, cái sao rồi gọi nó không nghe ai hết. Rồi Thầy xách đi hỏi Mật Hạnh, Mật Hạnh chỉ Thầy bấm chỗ này, mà sao Thầy cũng quên hết, Thầy cũng không nhớ nữa. Bởi vì mình không thích rồi, mình không chú ý nó.

Với Thầy cũng nghĩ rằng cái điện thoại nó rầy quá đi, nó cứ làm động mình lắm. Rồi do đó thôi không có điện thoại thì nó khoẻ nhất, không ai gọi

mình. Chứ còn có, Thầy mà có điện thoại di động, tôi ngày chắc Thầy ngồi Thầy nghe không! Ở đâu họ cũng biết cái số của Thầy rồi chắc chết luôn. Mà cho nên cũng cái phước duyên là Thầy không ưa thích cái thứ đó, cái thứ động lắm. Cho nên đối với Thầy thì cái gì thì thừa hỏi thôi, chứ còn cái điện thoại nó làm động lắm.

Nửa đêm vậy, trời đất oi! Nửa đêm mình đang ngồi thiền nó yên tĩnh gần chết, cái tâm mình bất động, reng reng reng reng! Nó biểu cái gì tùm lùm trong đó. “Mày reng rồi tao ngồi làm sao được? Nếu mà tao giả đờ quên, mày reng một hơi chắc mày cũng không nghe”. Nhưng mà cái điều kiện là không được mấy con. Mình thấy sao nó làm động quá. Cho nên để cái điện thoại ở trong cái thất của mình là cái tai họa lớn lắm. Nó là cái thứ con quỷ già mồm, nó cứ réo hoài hà. Cho nên cái người tu, thôi, đem ném cái điện thoại di động ra ngoài đi, đừng có để ở trong cái thất. Ấy rồi đem cái đồng rác nào hay đào cái lỗ chôn đi, rồi sáng hôm mình mọc lên mình xài, cho chắc ăn.

Trưởng lão: Con, con hỏi Thầy gì con?

Phật tử: Kính bạch Thầy, đôi lúc mình ngồi, có lúc nghe cái trạng thái hơi thở nó nhẹ nhàng, mà nó có thể làm cho mình không có mỗi mệt, mình ngồi được lâu, cỡ hơn hai tiếng đồng hồ như vậy mà

có ý thức. Ý thức mình thấy rõ. Vậy có phải là Tứ Niệm Xứ không vậy Thầy?

(4:21) Trưởng lão: Tứ Niệm Xứ rồi con. Nó quay vô, nó trên thân nó, tức là nó trên thân nó, nó an trú được ở trên cái thân nó rồi. Tứ Niệm Xứ được.

Phật tử: Lâu lâu được một lần vậy chứ nó không được hoài.

Trưởng lão: Đó là lâu lâu nó thăm viếng bữa đó. Cho nên mình tập dần rồi nó sẽ được luôn vậy đó con. Thôi nha con. Còn gì nữa không con? Cố gắng.

2- BAN QUẢN TRỊ TRUNG TÂM AN DƯỠNG

(04:40) Trưởng lão: Người nào thấy mình cần về thăm gia đình, thăm em, thăm con, thăm cháu, thăm bè bạn gì đi. Rồi chờ có duyên mình lên sau thì chừng đó mà Thầy gọi điện thoại Thầy báo cho, thì mấy con sẽ về những cái khu vực mới, đẹp đẽ lắm. Khu vực mới toàn là đường giao thông đồ, tráng dầu, tráng nhựa, bê tông cốt sắt.

Phật tử: Như vậy là chắc chắn mình có khu vực mới để mình sau này, hơn một tháng mình đi về rồi mình vô lại khu vực mới hả sao Thầy?

Trưởng lão: Sẽ là mấy con vào thì mấy con sẽ có cái khu vực mới rồi, còn ở đây thì sẽ ổn định lại.

Phật tử: Cho con hỏi về cái thời gian, bây giờ là đã là tháng hai rồi, mà Thầy lại còn phải dẫn dắt một, hai người gì tu chứng nữa, lại còn lo thêm cái Tu viện đó. Thì đến tháng mười tới, thì như con đây là chưa có duyên may được dự là trọn vẹn cái lớp Chánh Kiến. Thế mà bây giờ là nếu như mà nghe Thầy nói vậy cũng mừng ấy.

Tháng Mười này, nhưng mà lại con e rằng cái thời gian mà như vậy, mà cùng một lúc bao nhiêu việc, nhất là cái việc dẫn dắt mấy người tu chứng đã là mất một cái thời gian rất là lâu rồi, thì cũng phải là mất mấy tháng, vì họ có nhiếp phục được thì cũng phải là mấy tháng. Rồi lại Thầy lại còn phải viết sách, xong lại còn phải đi vào vẽ vời với lại xây dựng cái Tu viện, với khuôn viên thế này thế khác, với lại kêu gọi Phật tử đóng tiền nữa thì cái thời gian này nữa, tháng Mười không biết làm sao?

(6:02) Trưởng lão: Bây giờ đó, con thấy như hỏi này Thầy đưa cái sơ đồ mà cái chương trình mà hoạt động của cái ban quản trị. Tức là mình sẽ thành lập, rồi cái nhân sự này đó, họ sẽ... Khi mà Thầy báo cáo, Thầy coi như là cái người trưởng ban của cái quản trị của Trung tâm An dưỡng. Thầy là người trưởng ban mà, thế nào họ cũng tôn Thầy làm ông vua đó rồi. Rồi bắt đầu Thầy truyền lệnh, bây giờ mấy cái ban tập trung lo làm xây dựng đi, cái ban

xây dựng này lo đi. Thì bắt đầu đó, thì giấy tờ xong rồi, thì cái ban đó họp lại thôi.

Rồi họ tự kêu gọi, rồi Phật tử đóng góp này kia, Thầy khỏi lo gì hết. Cho nên Thầy ngồi mặc tình mà viết sách. Có phải không? Thầy chỉ ra lệnh thôi. Có bao giờ mà Hoàng tử hay hoặc là Thiên tử mà đi xuống mà cuốc đất bao giờ? Cho nên vì vậy ở trên là chỉ truyền lệnh xuống thôi, ở dưới làm thôi. Coi chừng không biết chừng Thầy xách bai (baille) Thầy xuống nữa thì thật.

(7:07) Nói đùa vậy chứ sự thật ra thì mọi người không có để điều đó đâu, nhưng mà cái điều kiện là tổ chức những cái ban là nó dễ rồi con. Chỉ mình cần ở trên mình đưa xuống, mình báo cho một cái người nào thì họ sẽ chuyển xuống những người khác. Rồi những người khác cho đến cái ban của họ để xây dựng thì họ sẽ làm cái chuyện đó. Có vậy thôi, không có gì đâu. Cho nên đây là, các con thấy nó chưa có phải không? Mà bây giờ nó đã có, thì bây giờ cái ban nó thành lập rồi. Nó rõ ràng rồi, chứ đâu phải đâu.

Đó, cái chương trình nó giải trình, cái sơ đồ mà giải trình cái hoạt động của người ta nó rồi. Người ta chuẩn bị từ hôm đó tới nay người ta chưa vẽ, mà bây giờ nó sắp sửa nó có thì nó phải vẽ chứ, phải không? Nó từ ở trong nước mà nó đi ra ngoại quốc, nó có

mà. Nó có những điều kiện tổ chức của nó rồi. Bởi vì cái việc nó làm lớn mà con, không có nhỏ.

3- DỰNG LẠI NỀN ĐẠO ĐỨC CHO CON NGƯỜI

(07:52) Phật tử: Bạch Thầy là bao nhiêu lớp, Thầy mở cái Tu viện Chơn Như này. Lúc đầu, khoa đầu tiên, nhưng mà nó mới có học như vậy..

Trưởng lão: Nó bắt đầu đây. Nó bắt đầu khởi thủ.

Phật tử: Sắp tới đây cái khoá thứ hai rồi khoá thứ ba, cho đến khoá thứ năm, thứ bảy này phải đến mấy nghìn người, có khi không đếm... Có khi nào đến đấy thì cả tu sĩ với cư sĩ là nó mấy nghìn người đấy.

Trưởng lão: Đông chớ, bởi vì con biết, mình phải nói cái tâm tha thiết mà cầu giải thoát, đông lắm à con. Khi mà người ta biết mình đã có người tu chứng rồi, người ta bỏ hết cuộc đời. Người ta đem hết tài sản người ta làm từ lâu tới giờ để mà người ta gởi vào cho cái sự công ích chung, để cho mọi người được hưởng cái sự giải thoát này. Họ không có tiếc đâu mấy con. Thầy nói thật sự với những người mà nhà giàu họ không tiếc chút nào đâu. Họ biết được con đường mình đi đúng và cái nền Đạo Đức sẽ dựng lại cho loài người là họ tha thiết họ bỏ vào. Bởi vì đây là sự thật mà.

(8:42) Những cái lời giảng, những cái băng giảng, những cái đĩa mà người ta sẽ nghe và những cái kinh sách mà Thầy xin phép, Thầy đưa ra, nó là cái bằng chứng sự thật. Và cái bằng chứng sự thật là cụ thể hơn nữa đó là những người ở đây tu chứng. Thì nó là một cái ánh đuốc sáng rực cho, một cái ánh hào quang khắp cái hành tinh của chúng ta, chứ còn cái chỗ nào nữa? Chỉ bây giờ chúng ta còn có lo mở lớp mà thôi.

Cho nên mấy con yên tâm. Với vấn đề mà Thầy làm, trong cái giai đoạn mà xã hội chúng ta với cái tri thức của con người, cái sự hiểu biết của con người bây giờ nó cao, chứ nó không phải thấp. Cái dân trí bây giờ nó lên cao lắm mấy con, chứ không phải là như ngày xưa đâu, cho nên nó dễ. Và cái chương trình mà thông tin nó liên lạc, nó nhanh chóng lắm. Ngồi đây mà nói chuyện bên Mỹ được, thì mấy con thấy hồi thời đức Phật đâu có làm cái chuyện đó được đâu. Ông tu, dù Ông có Thiên nhãn minh đi nữa, ông cũng chỉ mình ông thôi, chứ ông đâu có nói chuyện với ai được.

Còn bây giờ đó, sự thật ra nó có những cái phương tiện mà chúng ta thông tin. Ngồi đây mà những cái lớp học của chúng ta mà ở ngoại quốc, người ta đã tham dự được cái tiếng nói của Thầy. Mà người ta nghe được cái đĩa cái lời của Thầy

giảng rồi, thì các con thấy nó đâu có phải là còn hạn hẹp đâu, nó khắp cái hành tinh của chúng ta rồi. Cho nên cái đúng thì nó sẽ lan nhanh, rất nhanh, mà cái sai nó cũng lan nhanh, rất nhanh. Nhưng mà nó sẽ đổ vỡ. Những cái sai nó sẽ bị đổ vỡ.

Ở đây cái đúng sẽ dựng lại và nó đem lại cái lợi ích lớn cho cái loài người của chúng ta thì cái chương trình giáo dục đào tạo đạo đức. Cho nên cái bộ sách Đạo Đức hai mươi bốn cuốn nó phải ra đời kịp thời, kịp thời cho cái lớp Chánh Kiến của chúng ta học về đạo đức. Cho nên mấy con mà những người nào mà có khả năng, thì Thầy kêu gọi mấy con chuẩn bị cho cái lớp Chánh Kiến, là mấy con viết cái bộ Đạo Đức Làm Người mà Thầy đã cho mỗi người có cái đề tài để làm.

Mấy con viết hay lắm, có nhiều bài mấy con viết rất hay. Và mấy con cũng sẽ trở thành những người đứng lớp dạy đó, chứ không phải không. Cho nên mấy con thấy, bỏ cái nhỏ mà làm việc cái lớn lợi ích cho mọi người, mấy con hãy cố gắng. Cố gắng, không có gì. Cái lớp của mấy con Thầy thấy rằng sẽ đạt được, chứ không có gì.

(09:59) Thầy tin tưởng, rất tin tưởng ở cái lòng mà tha thiết tu hành của mấy con. Nhưng vì cái hoàn cảnh của chúng ta nó có nhiều cái nó không yên, nó còn động. Cho nên từ cái chỗ mà động chúng

ta đi tìm cách thức để mà chúng ta giải quyết cho nó đừng động nữa, nó bất động, để chúng ta tu tập cho đạt được. Chứ nó cứ động hoài thì tu khó lắm. Nay thì chuyện này mai chuyện khác, rồi chúng ta tu không được mấy con, rất là khó. Chúng ta làm sao cho nó được yên lặng, tu tập cho nó... Chỉ còn duy nhất, mình yên tâm mà tu thôi.

Chứ nay thì chuyện này, mai chuyện khác, dù mấy con là gan đồng xương sắt đi nữa mấy con cũng bị động. Chứ đừng nói chi mà thứ bằng xương bằng thịt này thì nó vẫn bị động như thường. Có chuyện gì thì mấy con rất động. Bởi vì mấy con thấy nè, trong cái lớp học của chúng ta hôm nay tuy rằng cái lớp Chánh Kiến của chúng ta xong rồi, mà chúng ta thấy lần lượt những người khăn gói, nào bị, rương rồi lên đường xe chở đi, chúng ta thấy cũng nao nao chứ mấy con; làm người mà.

Trong một cái lớp học đương đông đảo như thế này, bỗng dưng tuyên bố đi về. Rồi từng người, từng đợt người, đợt người rồi khăn gói, túi, bị đồ, lên đường. Xe tới xe đưa, mình cũng thấy nghe nó cũng thấy, nghe nó buồn buồn, một cái nỗi buồn gì đó chớ. Trong khi đó may là cái lớp của chúng ta mà nó đã qua rồi, chứ còn cỡ mà nó chưa, nó còn nửa lớp bỏ thì chúng ta còn nuối tiếc chứ đâu. Bởi vì thí dụ như bây giờ lớp Chánh Kiến mà mới có được có

hai tháng à, thì trong khi còn bao nhiêu cái bài vở chúng ta mà chúng ta phải đi về thì chúng ta thấy buồn, càng buồn hơn nữa.

Còn hôm nay vì cái, chúng ta đã học qua được cái lớp này, mới có để mà tốt nghiệp để mà lên những cái lớp tu thôi. Để mà chúng ta, để biết người nào ở lớp nào thôi. Thì sau cái lớp mà hai tuần lễ rồi thì để trải nghiệm qua cái sức của mấy con, thì bắt đầu mấy con tự biết được cái lớp của mình rồi. Cho nên bây giờ người thì cứ tu xuống để mà xả tâm, người thì ở trên Tứ Niệm Xứ. Có vậy thôi. Do đó mấy con biết được cái trình độ của mình hết rồi. Mà mình không có ham cao đâu, mà mình ham để kết quả tốt. Cho nên cũng không ai còn cái gì hết. Nhưng mà dùng cái là chúng ta giải thể, thì chúng ta thấy mọi người đều khăn gói lên đường.

Nhìn lại cái số học trò của mình ra đi, thì mình thấy cái lớp học của mình chưa đào tạo họ hoàn tất. Rồi một ngày nào đây, khi mà trở về gia đình biết họ còn có đủ duyên để mà trở lại không? Biết bao nhiêu là cái Ái kiệt sử. Một thời gian ba, bốn tháng vắng mặt: *“Bây giờ kỳ này mẹ về, con không cho mẹ đi nữa. Trời đất ơi! Mẹ đi bốn tháng con muốn chết”*, thì làm sao mà bỏ con mà đi được, phải không?

Cho nên nó rần rịt rồi, thì lại mất đi một người học trò siêng năng của mình. Dù là một bà già bảy,

tám mươi tuổi, nhưng mà vẫn khăn gói đến đây học, làm một học trò giỏi của Thầy đâu có gì. Các con thấy lòng người mà, đâu có gì đâu. Cho nên vì vậy Thầy rất thần nhiên, nhưng mà dù sao đi nữa mình là con người chứ không phải cây đá. Trước cái đám học trò mình khăn gói mà lên đường, bước lên xe đi thì mình cũng thấy nao nao trong lòng mình chứ. Là con người mà, rất thương tội.

Phải chi được cái lớp bình an đừng có gì hết, thì những người này sẽ chăm chú, đâu còn bị gián đoạn như thế này, cho nên cuối cùng thì sẽ đạt được. Lúc bấy giờ mà trở về thăm quê, mà cũng như là học sinh mà có cấp bằng cử nhân hay tiến sĩ. Đi về nhà rồi, mà mang cái giấy chứng nhận mình đã đậu rồi, thì trời đất ơi! Về mặt mũi sáng rỡ, hãnh diện với bà con mình, “*Tôi đậu rồi, tôi đậu cử nhân rồi*”. Về đó mà khoe khoang dữ tợn. Còn bây giờ về hỏi tu hành, hôm rày tu làm sao? Nói sao bây giờ đây, thiệt cũng khó nói.

(14:35) Nói bị đuổi cũng không được, mà nói bị giải thể cũng không được, mà nói học xong thì cũng chưa được. Không biết trả lời sao với con cái của mình. Mẹ khăn gói, cha khăn gói đi tu mà tới giờ hỏi không biết cái gì hết. Mà biết gì đâu mà trả lời, con thấy không? Nó là cái nổi khổ chứ, Thầy hiểu biết chứ. Cho nên có nhiều người thành thật

hỏi Thầy: “*Bây giờ con về, con trả lời làm sao*”?
Thì nói mình học xong lớp Chánh Kiến, mình nghỉ xả hơi. Nghỉ hè chứ có làm sao đâu.

Có vậy thôi. Nghỉ hè rồi vô học lại, chứ có gì. Người ta về thăm con cháu chút. Thấy học cũng tiến bộ khá lắm, nhưng mà nghỉ hè. Thì nói cho qua vậy thôi, để cho mình yên ổn, mình tiếp tục mình tu tập. Thôi bây giờ mấy con chuẩn bị, người nào cũng lo mình có thể mình yên ổn mình về, chứ không có gì đâu, đừng có lo. Cái chuyện mà mấy con sẽ trở lại tu tập thì càng lúc thì nó sẽ còn yên ổn hơn, không có gì. Mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không con? Còn không, còn gì, hết rồi hả con?

Thanh Trí: Thưa Thầy, quý thầy mà đi về, xin quý thầy giúp con một cái hình được không Thầy?

Trưởng lão: À cái hình nó, Thầy đem cái máy mà Thầy in đó con. Nó, một cái máy nó in, nó đổ chạch à, cái hình người nào cũng đổ như máu. Còn một cái máy nữa, Thầy cũng đem qua Thầy in mà nó vàng khè. Hình nó không ra hình, nó cũng giống, nó cũng cái dáng nó cũng giống nó tương tự, nhưng mà nó vàng khè.

(16:05). Màu xanh cây nó cũng vàng, áo nó cũng vàng, nó không có thành cái áo nâu mà thành áo nâu, còn một cái thì nó đổ hết. Thì kỳ này cái

máy nó mới độc chứ. Mọi lần nó xanh nó ra xanh, đỏ ra đỏ mà hôm nay chắc chắn nó không muốn trao hình đó cho mấy con, cho nên vậy mà nó vàng nó ra vàng, mà đỏ nó ra đỏ, nó không còn ra cái gì hết. Nhìn hình nào nó cũng giống, nó có cái dáng tương tự giống, nhưng mà nó không có ra cảnh tượng gì hết.

Những cái màu của nó vàng, nó vàng khè, mà nó đỏ, nó đỏ chạch. Thầy in hai cái hình rồi. Thầy nói cha! Cái kiểu này chắc là duyên của chúng chưa đủ. Chứ nếu không, hồi hôm này Thầy cho cỡ khoảng một trăm tấm. Sáng ra cho mấy cô đồ cũng được, nhưng mà đâu dám đưa. Đưa gì mà hình đỏ chạch! Thôi, mấy con hỏi Thầy gì thêm không?

4- CHUYỆN NGÀI CA DIẾP ÔM BÌNH BÁT CHỜ TRAO NGÀI DI LẶC KHÔNG THẬT

(16:57) **Phật tử:** Kính bạch Thầy, tại thời gian còn dư sớm, con xin hỏi một câu hỏi cũng hơi ngoài lẽ là trong kinh nói Ngài Ca Diếp vào núi khi nhập định có ôm cái bình bát của thầy. Rồi mới nhớ trong kinh có nói là Ngài Ca Diếp ôm bình bát vào lúc trước khi nhập định, rồi đến lúc này là Ngài đã ra chưa, kính bạch Thầy?

Trưởng lão: Sự thật đó là cái huyền thoại con, cái huyền thoại. Sự thật nó không có. Ngài Ca Diếp

đã tịch lâu rồi, chớ còn không có ôm bình bát. Vậy thì cái bình bát nào mà ôm vào núi Kê Túc? Mà cái bình bát nào mà Lục Tổ Huệ Năng - truyền cho Lục Tổ Huệ Năng - mà Thượng toạ Huệ Minh săn? Sao mà có tới hai cái bình bát dữ vậy? Ông Phật này chắc bữa để dành cái bình bát giống như Thầy. Để lỡ bề rồi ôm bình bát khác cũng được. Sự thật ra nó không có con.

Cái đó, cái huyền thoại. Nói khi mà Tổ Ca Diếp, Ngài sẽ vào núi Kê Túc, Ngài nhập Diệt Thọ Tướng Định. Diệt Thọ Tướng Định trong đó chờ khi Ngài mà, là Phật Di Lặc mà ra đời thì Ngài sẽ trao cái bình bát và cái y đó cho Ngài Di Lặc. Nhưng mà làm gì có cái ngày Di Lặc mà được, nhất là cái ông bụng phê đó mà làm sao mà ông vấn y được. Người ta đã tưởng tượng ra ông kiêu đó rồi, ông làm sao ông vấn y của Phật nổi? Mà ông mặc cái y cái kiêu của ông, ông bành cái bụng ông ra rồi. Làm sao mà có cái chuyện đó được? Bởi vậy cái huyền thoại, nó là huyền thoại, sự thật ra nó không có con.

Trước tiên khi mà Thầy có cái sức Tam Minh, Thầy cũng dùng cái Thiên nhãn minh mà Thầy nhìn Thầy quan sát, và cái Túc mạng minh, Thầy quan sát những cái vấn đề mà huyền thoại đó có hay không. Tức là Thầy đã thực hiện được cái điều đó để mà nhìn thấy, mấy con, để coi nó có không. Cho nên sau

này Thầy rất mạnh miệng Thầy nói. Chứ nếu mà cỡ không thấy, không dám mạnh miệng đâu. Cho nên cái ông nào mà không có là nói không có, chứ còn mấy ông đừng có nói bậy.

Tui, tui thấy rõ ràng chứ không phải là tui muốn nói đại đâu. Tui không phải phi báng ông bằng cách là không thực tế đâu. Tui muốn nói cái điều đó là tui phải chính bằng cái trí tuệ tui đang hoàng, cái trí tuệ Tam Minh đang hoàng. Tui phải vào Tứ Thánh Định, tui phải tịnh chỉ hơi thở hoàn toàn, con người tui như chết hoàn toàn, tui mới đánh thức được cái Thức uẩn của tui. Tui mới dùng nó mà để tui quan sát được cái vấn đề của mấy ông nói có hay không đây. Tui mới xác định được con đường của Phật giáo. Chứ còn không khéo, rồi tui cũng sẽ đi con đường của mấy ông thôi, chứ không khác gì khác hơn hết đâu.

Cho nên mấy con thấy không? Thầy nói, nói thẳng nói thật, nói hoàn toàn, nói rõ ràng. Chứ không có nói mà nói kêu là nói còn nhân nhượng đâu, nói mà còn sợ hãi đâu, không có. Thầy không có sợ hãi ông nào đâu. Mấy người tu đúng là đúng, mấy người tu sai là sai. Nói ông Ca Diếp mà ôm bát vô trong núi Kê Túc, mà giờ chờ mà Di lạc ra đời mà trao bình bát thì mấy ông chết với tui.

Tui đào cái núi đó ra tui coi ông ngồi chỗ nào,

chứ đừng nói chuyện. Sự thật ra nó không có con. Quan sát hết rồi không có cái điều đó. Tổ Ca Diếp đã tịch lâu rồi. Ngài cũng như mọi người, cũng như thời đức Phật, cũng như ông A Nan tịch, hoàn toàn cũng chết bình thường mà tự tại. Vì cái có được cái Tứ Thiên, người ta tự tại trong sự chết thôi, chứ không có gì. Mấy người đó đều là có Tứ Thiên hết, người ta tịnh chỉ được hơi thở.

Cho nên trong cái thời đức Phật, là đệ tử của đức Phật đều là tịnh chỉ được. Như cô Huệ Ân, các con thấy cô có Tam Minh chưa? Nhưng mà cô tịnh chỉ được mười phút rồi mấy con. Mười phút hơi thở không thở, thì mấy con thấy cái sức của cô Huệ Ân mà nín thở mười phút cô tiêu đời cổ, chứ ở đó mà cô sống được sao? Mà cô còn chống gậy. Hồi sáng này cô còn ngồi được. Hôm đó cô có năm phút à con, mà bây giờ tập dần tập dần, nó tịnh chỉ được mười phút. Bây giờ cô muốn chết thì cô tịnh chỉ mười phút là được rồi. Bà con, tui nín thở mười phút đem chôn đi, để rồi nó thở lại làm sao.

Cứ lần lượt tập đi, lần lượt tập rồi sẽ tịnh chỉ được hơi thở mấy con. Tự nó, nó ngưng chứ không phải là mình nín thở đâu mấy con. Tự nó ngưng, tự nó ngưng. Bởi vì cái pháp Như Lý Tác Ý, tâm mình thanh tịnh, cái tâm mình nó có xả ly. Nó ly dục ly ác pháp, nó có thanh tịnh, nó tự làm được, nó có cái

lực.

5- NHẬP ĐỊNH TƯƠNG CÓ TỰ TẠI TỊNH CHỈ HỜI THỞ?

(21:02) **Phật tử:** Bạch Thầy cho con hỏi là nếu vậy thì cái thiền mà, trước đây con đã vô tình mà con nhập vô một lần rồi, tức là khi mà con ở trên Đà Lạt xuống, mà con tập cái Lục Diệu pháp môn xong rồi kết hợp với lại tụng chú. Đến khi mà con thấy nó dừng hơi thở, rồi nó nổ tung cái người mình ra, nó thành đen hết. Tự nhiên nó tối sầm hết lại, nó chỉ còn lại một vài những cái đốm sáng đó nhưng hơi thở cũng không còn nữa, không còn hơi thở nữa, chỉ còn mỗi cái câu thần chú đó thôi. Còn cái biết lúc bấy giờ nó chỉ còn cái câu thần chú đó thì nhưng mà cái hơi thở nó đã tịnh chỉ như vậy, nó mất. Đó, mà con...

Đến khi là con ra, mà tí xíu nữa thì bị kẹt luôn; tí xíu nữa. Thậm chí là con thấy là vào cái tư thế ngồi thì con ra lại dễ dàng. Nhưng đến khi vào tư thế nằm xuống giường, tức là con nằm xuống giường, để con làm cái động tác đó, thì đến khi con nằm là ý chí của mình không ra được nữa. Như vậy thì những cái đấy nếu mà khi mà mình biết đấy, nó cũng là cái tịnh chỉ. Như vậy thì các cái thiền như vậy nó có làm chủ được cái sự chết ấy không?

(22:10) Trưởng lão: Không con, bởi vì cái đó nó chỉ qua một cái Tướng của nó thôi con. Bây giờ cái nghiệp con hết, qua cái Tướng đó con sẽ bị chết đó con. Có cái người mà ở ngoài Quy Nhơn họ cũng tu tịnh chỉ, họ nín hơi thở đó. Rồi họ cũng tập luyện, rồi họ cũng chết, họ lấy lại không được. Đó là cái nhân quả họ hết rồi. Còn cái nhân quả nó còn đó, nó còn nó không chết đâu con, nó không có làm sao nó chết. Còn cái này là người ta tập để mà ta làm chủ. Như cô Huệ Ân tập làm chủ hơi thở vậy, chứ nhân quả cô hết cô mới chết được. Chứ còn nhân quả cô chưa hết, cô không chết được đâu.

Phật tử: Bạch Thầy là cái Lục Diệu pháp môn của Hoà thượng Thích Thiện Hoa hay Thích Thiện Hoà đây, thì biết về cái thiền ấy nhưng không có cái tác ý. Bởi chính vì không có cái tác ý đó cho nên mà nhập vô và ra là không làm chủ được, không có cái ý định, là vì nó không có cái tác ý. Khi mà về đây với pháp của Thầy thì nó tác ý. Con cũng đã thử dùng như vậy không tịnh chỉ được cái hơi thở.

Trưởng lão: Đúng rồi, nó tịnh chỉ. Còn cô Huệ Ân bây giờ cô đang ở trong Ý thức, cô điều khiển cho nó tịnh chỉ hơi thở, rồi cô ý thức cô cảm nhận nó từ từ nó dừng. Nó dừng từ một phút, rồi lên năm phút. Rồi bây giờ nó... Hồi sáng này cô gặp cô trình cho Thầy đó, con đã dùng được mười phút.

Nó dừng được mười phút, lâu đó con, lâu lắm chứ không phải ít. Mà ý thức dừng, ý thức nó biết, cho nên nó khác hơn cái tưởng con. Còn con bị tưởng con thấy đen đó. Nó chỉ còn cái biết của con là cái biết của Tưởng bằng thần chú. Nó chuyên qua cái biết của thần chú đó, cho nên nó mất cái hơi thở.

(23:45) Phật tử: Cái Lục Diệu pháp môn lúc đó là ngày xưa, chắc đó là Thầy cũng biết, chắc là thầy Thích Thiện Hoa, Thiện Hoà đấy.

Trưởng lão: Biết rồi. Lục Diệu pháp môn.

Phật tử: Lục Diệu pháp môn đó nhưng con cũng kết hợp với cái câu thần chú của Tây Tạng, chứ không kết hợp với cái câu thần chú của ngài ấy.

Trưởng lão: Con thì giỏi quá, cho nên kết hợp cả Tây Tạng mà đảo qua từ Thiện Hoa luôn.

Phật tử: Cho nên là khi vô cái là con đang nhập vô cái, thế là thấy ngòì thì nó nhập được rồi, nhưng đến khi ra nằm một cái là, đến lúc nằm là xém nữa là không ra được nữa.

Trưởng lão: Cho nên coi như là nếu mà con nằm chắc là kể như con đi luôn rồi, giờ hết gặp.

Phật tử: Như vậy là bạch Thầy là cái nhân quá còn chi phối được mình vẫn tự tại nằm trên giường chết, vẫn đâu có khổ đau gì đâu.

Trưởng lão: Con mà chết như vậy đó, thì thí dụ như cái nghiệp của con nó không phải là chết trong cái khổ đau thì nó chết ở trong cái thần chú đó hoặc cái phương pháp đó thì nó phải chết rồi, chứ đâu có bây giờ nói. Còn tại vì cái nghiệp nó còn cho nên giờ còn nói chuyện đây. Nó rõ ràng vậy mà, con hiểu không? Cho nên nó chưa phải chết với cái thần chú đó đâu, với cái Lục Diệu pháp môn đó đâu. Dù bây giờ con có muốn đi nữa, con có nằm đi nữa, chắc cũng không chết nổi. Nó cũng làm cho con không có nằm, con cứ nghĩ chút xíu nữa nếu mà nằm là tiêu rồi. Nhưng mà sự thật ra thì...

(24:57) **Phật tử:** Bạch Thầy, sau cái lần nhập vô cái định đó tự nhiên cái linh giảng công án về thiền hay mọi cái tự nhiên nó thay đổi, lý luận ghê gớm. Từ lúc đó đến giờ con không hiểu tại sao cái đầu mình nắm cái điều này, nó nghĩ gì đâu ghê gớm thật đấy.

Trưởng lão: Đúng rồi. Từ cái không đó mà đi đến cái pháp Tướng đó. Cho nên con bây giờ Thầy thấy qua cái nói chuyện, Thầy cũng biết con bị thiền “không”, có cái lý luận ở trong đó. Từ đó là con sẽ thấy rằng cái pháp Tướng nó cứ xen vô trong ý thức con thôi.

Phật tử: Dạ lúc nào nó cũng xen vô.

Trưởng lão: Nó lạc rồi đó con. Cho nên trong cái sự tu tập coi chừng lạc, nó bị tướng. Cái Tướng nó hay xen vô để nó luận, nó luận theo cái sự Tướng của nó.

Cho nên trong cái sự tu tập nó sai một chút thì nó cũng rất là vất vả lắm con, nhưng mà cái phước con còn đó, cái phước con có. Cỡ mà không có, nó dính vô trong đó, rồi bắt đầu bây giờ, đi đâu cứ lập bập, lập bập, lập bập là niệm thần chú chứ gì? Niệm thần chú Chuẩn Đề.

(25:56) Phật tử: Bẩm bạch Thầy, vậy là từ đây về xuất gia với Thầy, rồi ra nữa được là được ba năm rồi, mà xả ra mà sao vẫn cứ thỉnh thoảng vẫn còn.

Trưởng lão: Con phải biết rằng nó đã hoạt động rồi. Tức là con xả ra là con đã không chấp nhận nó rồi, chứ không. Nhưng mà cái hoạt động của cái Tướng con nó đã hoạt động nó quen rồi, cho nên hễ con ức chế, con chế ngự nó cái là nó lòi cái mặt nó ra liền.

Phật tử: Thấy sắc, thấy hương, vị, xúc, sắc, tướng bây giờ vẫn cứ liên tục, ngay bây giờ về tập pháp Thân Hành Niệm, hay là hít thở năm hơi, đi kinh hành hai mươi bước, hay là đi kinh hành, có cái lần con, nó bay bụi cả lên, rồi con bảo sao: “Cái gì

nó nghĩ xen vô thế này?”

Trưởng lão: Bởi vì khi mà con ức chế, cái Ý thức của con nó không hoạt động được, tức là nó không niệm được rồi, thì bắt đầu cái Tưởng thức nó hoạt động liền. Bởi vì con tu tập nó giỏi rồi. Không phải, vì cái Tưởng nó giỏi rồi, cho nên nó dễ hoạt động phải không? Còn người ta chưa có cái Tưởng nó hoạt động, cho nên nó không có giỏi được, vì vậy mà người ta nhiếp vô đó thì nó ức chế, nhiều khi nó căng đầu người ta thôi, chứ nó không có hoạt động được. Còn con nó sẵn sàng, hễ con nhiếp vô một cái là bắt đầu, hễ hơi một chút xíu là cái Ý thức nó dừng một cái là Tưởng thức nó: *“Mày nghỉ đi, tao vô cái đã”*.

Phật tử: Bạch Thầy này nói, tất cả theo những cái bài của các cái tu sinh, thiền sinh con đang là học dự thính, đã nghiên cứu trước, tự nhiên nó thấy hết cả, biết hết cả những cái ví dụ người ta viết, nó hiểu hết cả. Nó hiểu mà nó biết là cái người nào biết làm sao tu đã tới đâu rồi, anh như thế nào. Cái pháp Tưởng ấy tại sao nó vẫn nhận biết được cái đấy?

Trưởng lão: Biết chứ con, bởi vì nó giao cảm mà. Con thấy tại sao mà con hỏi mấy cái nhà ngoại cảm, sao họ biết xác nằm chỗ đó mà đào xuống có, có phải không? Con hỏi họ tại sao họ biết? Họ nói tôi cũng không hiểu sao nữa, tại tôi thấy nó vậy, tôi

chỉ. Thì con bây giờ con hỏi tại sao mà biết?

Phật tử: Bạch Thầy là con hỏi rồi, tại sao biết như vậy, nhưng mà về sau con lý luận ngược lại thì nó ra cái lý luận là có biết như thế, thì tức là kiến giải, tưởng giải mà thôi. Người chết không làm được thì biết để làm gì?

(27:59) **Trưởng lão:** Thì đó, lẽ đương nhiên là tự con quyết định.

6- HIỂU VỀ BẤT TỊNH ĐỂ TỪ BỎ TÂM THAM

(28:03) **Phật tử:** Nó viết rất hay, anh làm một cái bài về nhân quả thảo mộc hay là tất cả các bài. Anh viết anh nghĩ thế nào cũng được. Bây giờ một người chưa từng tu, người ta học nhà giáo, nhà văn người ta viết hay lắm chứ, người ta còn viết giùm cho mình luôn ấy chứ. Thế nhưng mà, như thế thì học không đi đôi với hành. Anh viết được là để mà anh làm sao anh có một cái tri kiến để nó đẩy lùi cái chướng ngại pháp.

Trưởng lão: Thôi bây giờ Thầy nói vậy nè, bây giờ cho cái ông thầy giáo đó, ông không tu gì hết đâu. Bây giờ cho ông viết cái bài Thực Phẩm Bất Tịnh, hướng dẫn cho ông. Bây giờ ông viết cái bài Thực Phẩm. Đọc ai cũng thấy ghê quá, hết thấy muốn ăn rồi. Trời ơi! Thấy nghe giờ tựa đồ không, thấy gớm quá trời, giống như là mũi dãi của mình

khắc nhỏ. Hỏi ông thầy giáo: “*Ông viết như vậy, ông có góm không ông?*” Hay là tới bữa ăn, ông nhớ cái bài viết ông, coi ông ăn được không? Rồi chắc ông đó cũng góm lắm đó chứ.

Ông không tu gì hết, nhưng mà ông cần hiểu, hiểu đúng, hiểu như vậy. Ông biết được như vậy, ông có góm không? Ông còn thích ăn nữa không? Chắc chắn ông hết thích rồi. Không tu đó, chỉ cần hiểu thôi. Cho nên đức Phật nói: “*Cái gì thông hiểu cần thông hiểu*”. Thông hiểu thì xả tâm rồi. Chứ đâu phải ông thầy giáo, ông phải học rồi, ông phải tu nữa đâu.

Chỉ ở trên cái lớp Chánh Tri Kiên là nó đã xả tâm rồi. Khi mình hiểu rồi thì không bao giờ mình thêm cái đó nữa đâu. Cũng chẳng hạn nào như Thầy nói bây giờ, Thầy nghe nói, Thầy nghe cái cô Mỹ Liên, cô ở bên Mỹ, cô viết cái bài mà nói về cái nhân quả của vạn vật như loài chim này kia gì. Thì cô thấy, cô nói, cô thuật lại người ta bắt lấy cái ổ chim yến để làm cái yến mà cho người ta ăn, mắc tiền lắm, bỏ lắm.

Rồi cô nói đến cái chỗ mà nó khắc ra. Cho đến khi mà người ta lấy cái ổ yến nó đầu tiên rồi đó, lấy cái ổ nó, rồi bây giờ nó tới nó sắp đẻ rồi mà nó không có cái ổ. Buộc lòng nó phải khắc cái máu trong nước miếng nó, nó khắc ra để nó làm cái ổ yến

cho cái con chim yến nó đẻ trứng nó trên cái ổ đó. Bởi vì đầu tiên nó làm cái ổ đó, nó khạc vừa với cái nước miếng của nó, nó vừa, nó không có đến đổi mà nó vét tới máu nó đâu.

(30:17) Nhưng mà cuối cùng cái ổ nó bây giờ người ta lấy rồi. Bây giờ cái sức, mà cái nước miếng của nó, nó không còn đủ nữa, nó phải khác cái máu nó để mà nó làm cái ổ cho con nó ở, con hiểu không? Do đó người ta lại thấy cái ổ yến lại có màu đỏ đỏ, người ta còn mê dữ nữa, nó còn bỏ nữa, họ lại còn lấy. Cho nên tới cuối cùng con chim yến nó phải chết con.

Trời đất ơi! Nghe tới đó Thầy nói bây giờ có bỏ cách gì đi nữa chắc mình không có nữa mình ăn uống cái thứ này nôi, có phải không? Nghe đến đổi mà nó làm cái tổ để nó đẻ con nó, rồi mình lấy tổ đầu tiên. Tới cái tổ cuối cùng, nó vét hết máu nó để mà nó ổ ra, để nó làm tổ, để cho nó đẻ nuôi con nó. Thế rồi mình lại nói cái ổ nữa, mình lại lấy nữa.

(30:56) **Phật tử:** Bạch Thầy, ví dụ như có một bác sĩ là có trình độ cao, cũng có trình độ rất cao bởi vì học cái ngành bác sĩ là tới bảy năm, nên mà có trí thức rất cao, giả dụ một người không cẩn thận là chết. Thế mà ngày ngày ông ấy mổ xẻ, ông ấy đỡ đẻ rồi nhầy nhựa, rồi mổ xẻ nhe nhác như thế thì thấy nhiều có cái thân bất tịnh, ngày nào ông cũng phải

đụng vô những cái thứ đó.

Trưởng lão: Nhưng mà ông có học bất tịnh không? Ông chưa có học bất tịnh, cho nên ông đâu có thấy bất tịnh. Ông thấy cái chuyện đó ông làm thôi, cho nên ông không có ớn. Con hiểu chưa? Nhưng bây giờ Thầy nói cái thân bất tịnh. Trời đất ơi! Mấy ông bác sĩ này ông cầm dao ông hay ghê thiệt, có đúng không? Bởi vì không có nói thì ông chưa hiểu đâu, ông bình thường. Ông thấy cái thân người ta nó lọc nó lược, nó còn sạch sẽ nữa. Chứ cỡ mà không sạch sẽ chắc là vi trùng nó ăn sạch, có phải không? Ông còn nghĩ nó là sạch lắm đó chứ.

Nhưng mà ông Phật nói nó bất tịnh, bắt đầu ông mới suy ngẫm. Đúng vậy! Trời đất ơi! Trên tay mình thấy gớm thiệt chứ đâu phải chơi đâu. Rạch cái bao tử nó ra nó thúi ghê gớm thiệt, có phải không? Nếu mà có nó u bứu gì trên bao tử nó mà rạch ra, để mô để vá lại đó, hay ruột của nó coi, đâu có thom thiệt gì, cho nên ông bịt mũi ông hít. Có mấy cái ông mà bác sĩ giải phẫu, mà thấy ông nào cũng khẩu trang hết, không có ông nào mà để cái miệng không mà hít thở đâu.

Cho nên do cái sự truyền nhiễm thôi, chứ không phải là ông ta nghĩ là bất tịnh. Nhưng mà nếu mà cái ông bác sĩ đó được học bất tịnh và được quán bất tịnh thì ông ta trực tiếp được ở trên thân ma và

trực tiếp trên cái thân con người ông ta mổ, thì ông ta thấy. Đúng là người này tu dễ dàng hơn chúng ta nhiều, đi nhanh. Người ta xả niệm người ta biết, người ta không còn tham dục nữa đâu mấy con. Còn ông bác sĩ này ông mổ, chứ ông thấy cái thân này còn thanh tịnh lắm. Còn lọc sạch vi trùng, vi khuẩn không có vô ăn được, cho nên ông thấy phụ nữ ông còn ưa.

Chắc chắn là ông bác sĩ còn ưa phụ nữ chứ chưa, mặc dù ông mổ xẻ hằng ngày. Nhưng mà ông có thấy bất tịnh đâu, mấy con thấy không? Chỉ có đạo Phật mới dám nói thẳng nói thật điều như thật, chứ còn bác sĩ nó chỉ là cái khoa y khoa nó mổ xẻ, chứ nó chưa có thấy bất tịnh thật sự. Cho nên ở trong cái tu tập của chúng ta, cái đức Phật nói ra là mục đích để đối trị cái tâm gì của chúng ta, cho nên phải nói cái đó ra rõ ràng.

Cho nên từ cái chỗ mà ông thầy giáo, cho ông làm cái bài quán Thực Phẩm Bất Tịnh đi. Bắt đầu bây giờ chúng ta nói ông viết cái bài, viết rất hay, ông thầy giáo này giỏi chứ đâu phải dở. Chẳng hạn làm ông dạy văn mà ông tiến sĩ nữa, vì dạy văn nữa thì ông còn giỏi viết cái bài đó. Thiệt chứ, ông luận ai luận bằng ông phải không? Nói hết, cái bắt đầu ông tư duy suy nghĩ từ cái cục phân cho đến ra cái trái hay là cọng rau, hay hoặc là tới cái thịt con bò,

con heo con dê gì đủ thứ cái loại cắt nó ra đó hết.

Bắt đầu bây giờ đó hỏi ông thử coi, nếu mà thực phẩm mà nhai cái sự mà bất tịnh như vậy đó, ông nghĩ như vậy, ông chỉ cần ăn qua cái thịt, chứ không phải là ăn nhai cái miếng phân đó, nhưng mà có miếng phân đó không? Hỏi ông coi, thì ông nói không phải đâu, nó lọc qua rồi. Nhưng mà với cái hiểu biết của Phật giáo đó, ông nói có lọc qua đi nữa, sự thật nó bất tịnh thật mấy ông. Cái miếng thịt mà mấy ông nói nó lọc qua từ cái thân của con người mà nó tiêu ra con chó ăn rồi đó, bây giờ nó thành ra cái thịt của con chó, phải không?

Ông nói nó lọc qua nó sạch rồi, nó không còn có dơ cái ở trong đồng phân nữa. Nhưng mà ông thử để miếng thịt ba bữa ông ăn đi. Ông giùm làm ơn, ông nuốt giùm tôi đi. Nếu nó không bất tịnh, rồi sao nó phải sạch, nó để lưu hoài chứ, sao nó lại hôi thúi vậy? Mà nó hôi thúi rồi ông ăn đi, thử coi ông ăn được không? Sự thật nó là bất tịnh, bất tịnh từ cái đồng phân mà ra thành cái thịt nó. Rồi từ cái thịt nó, để nó trở thành cái hôi thúi nó, ông thấy chưa?

Có chắc đúng là sự thật không? Hay là đức Phật nói, đây là nói gạt chúng ta để chúng ta đổi từ cái tâm không tham ăn chúng ta? Sự thật ra chúng ta huân cái bất tịnh mà. Rồi thử hỏi ông nhai cái miếng thịt đó vô trong bụng ông rồi, rồi bây giờ ông đi cầu

ra đó, ông lượm miếng thịt đó lên đi.

Không! Ông thấy nó bất tịnh thiệt mà, ông có dám bốc nó không? Đó, thì thấy như vậy, để cho ông thấy rằng trên cái vấn đề mà nuôi dưỡng thân toàn là cái sự bất tịnh. Từ chỗ gốc của nó đi đến cái chỗ mà ông bỏ ra, ông bài tiết ra, toàn là bất tịnh. Thậm chí như đầu tiên ông bốc, ông bỏ vô miệng ông ăn, ông dám bốc. Nhưng mà ông bài tiết ra, ông bốc đi. Gớm liền chớ.

Cho nên đối với đạo Phật, thấy như thật, học như thật để làm gì? Để ngăn chặn cái lòng tham muốn của chúng ta. Do ăn uống mà chúng ta phải tranh giành giết chóc nhau. Mà bây giờ mình thấy mình đâu còn tham ăn nữa thì tranh giành để làm gì đây? Các con thấy không? Để làm gì? Có ăn uống gì được đâu, toàn là đồ bất tịnh không mà tranh giành làm gì. Thôi ai làm nhiều ăn nhiều, ai làm ít ăn ít. Tôi nhất định là tôi không có cầu cái thứ đó nữa.

Cho nên đạo Phật chúng ta ăn một ngày một bữa mà chúng ta không bị ức chế, là tại vì chúng ta hiểu thực phẩm bất tịnh. Ngao ngán quá, đừng có ham nó. Ba cái này mà vô bụng rồi thì chiều ra mà xổ ra thì chắc chắn là tránh né chứ không ai dám đi gần nữa. Thật sự ra nếu mà ngày xưa chúng ta không có cầu tiêu đội, thì người ta đi cầu ở ngoài đất đó mà nghe cái mùi chỗ đó, thì chúng ta hết dám

lại ngay cái vùng đó. Chúng ta đã sợ, hoảng rồi. Có phải đi tránh chứ không dám đi ngay cái chỗ vùng mà họ đi cầu đầu. Thì như vậy rõ ràng là những cái thực phẩm mà chúng ta gọi là ngon đều là bất tịnh.

7- BẢY LỚP HỌC GẶN LỘC TÂM

(36:25) Phước Tồn sẽ xin gặp riêng Thầy và Thiện Tâm xin gặp Thầy sau buổi này. Rồi mấy con có gặp riêng Thầy thì cứ gặp. Rồi. Còn về cái phần mà nói chuyện như này giờ để mà nói cho biết về cái vấn đề mà tu học của Phật giáo nó thiết thực lắm mấy con. Không phải học để rồi mà còn phải tu tập nhiều nữa. Chúng ta học là chúng ta đã xả được phân nửa rồi mấy con. Cái hiểu chúng ta đã xả được phân nửa, rồi chúng ta còn áp dụng vào cái lớp Chánh Tư Duy nữa.

Nghĩa là cái phân thô nó giúp chúng ta xả, xả nhiều, xả được phân nửa. Rồi tới cái phần tế, cái phần tế là chúng ta phải ở trên lớp Chánh Tư Duy để từ đó chúng ta sẽ xả từng cái tâm niệm chúng. Tuy rằng chúng ta biết như vậy, chứ cái tâm tham ăn chúng ta còn, chứ chưa phải hết. Nó biết, nhưng mà nó cũng còn, chứ chưa phải hết. Vì vậy mà chúng ta tiếp tục cái lớp Chánh Tư Duy, chúng ta xả thêm một mớ nữa, chứ chưa phải hẳn hết đâu.

Cho nên tới cái lớp Chánh Niệm, thì chúng

ta trên thân quán thân nó mới nhiếp phục tham ưu hết, toàn bộ tất cả. Cho nên chúng ta tới cái lớp đó, chúng ta mới thanh tịnh hoàn toàn mới có đủ Tứ Thần Túc. Các con thấy bảy cái lớp mà để tới cái lớp Chánh Niệm để mà gạn lọc, rất là thanh tịnh. Cũng như cái lượt đầu tiên con đặt ba cái củ mài hay củ bình tinh, củ gì mà để mà lọc cái tinh bột đó. Cái lượt thứ nhất, con lượt thứ nhất thôi, thì nó còn có chút ít xác chứ gì? Qua tới lượt thứ nhì thì tinh bột không phải không? Nhưng ở đây nó lượt tới bảy lần.

Ghê gớm, đạo Phật nó lượt cái tâm mình tới bảy lần lận. Bảy lớp của người ta mà. Mà cho đến lớp thứ bảy là sáu cái lớp lượt của nó rồi. Cho nên tới cái lớp thứ bảy. Cho nên mình nhiếp tâm là nó nhiếp phục, mình an trú mình quán thân của mình là nó nhiếp phục tâm mình liền tức khắc, nó không còn chướng ngại nữa rồi. Các con thấy chưa? Nó qua bao nhiêu cái lần lượt của nó, chứ đâu phải một lượt lần mà nó hết tham, sân, si đâu.

Cho nên bảy cái lớp đầu tiên là bảy cái lớp lượt, ly dục ly ác pháp đó, nó ly dục ly ác pháp. Lớp thứ nhất nó ly được một mớ rồi, lớp thứ hai nó ly mớ nữa, lớp thứ ba ly nữa. Cũng như một cái ly nó đục, nó cặn mà chúng ta lượt lần thứ nhất, lượt lần thứ hai, thứ ba, bảy lần thì nó phải trong chứ. Tâm chúng ta sẽ được trong ở lớp thứ bảy. Cho nên như

vậy mới nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm nó mới thành chứng đạo.

(38:47) Tức là tâm mình thanh tịnh, hoàn toàn trong sạch. Trong sạch như nước hồ thu, nhìn tận đáy thấy sỏi thấy đá dưới mà. Đức Phật nói rõ, cái câu đó đức Phật có ví dụ ở trong kinh rồi. Khi mà tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta nhìn xuống thấy tận đáy với sỏi, rùa, trạch, cá gì ở dưới đáy hồ, chúng ta đều thấy hết, nước trong như vậy.

Tức là cái lớp thứ bảy này nó trong như vậy. Vậy mà chúng ta nhào lên lớp thứ bảy để nước trong, mà bây giờ cái nước chúng ta ít như là nước vo cơm rồi còn thấy cái gì? Nó đục như vậy mà chúng ta muốn lên cái lớp thứ bảy này mà ngồi tu, tu sao được? Nó cứ nhảy ra nhảy vô, con thấy không? Máy con hiểu được như vậy là mình phải qua bảy cái lớp của người ta để mà nó lọc cái tâm của chúng ta, nó đến thanh tịnh như vậy đó.

(39:27) **Phật tử:** Bạch Thầy, là Thầy cho ra đề tài tu tập Tứ Niệm Xứ, chứ người ta mới tập. Chứ bây giờ Thầy cho tập Chánh Tư Duy thì người ta tư duy từng niệm cái đã. Bởi vì Chánh Kiến lên Chánh Tư Duy thì nó ngay cái đề bài của, ngay cái giáo trình của tư duy đã. Chứ bây giờ Thầy đưa ngay xen vô cái, ngay ngang cái lớp bảy cái, thì còn có mười hai tiếng đồng hồ nữa là nhập định rồi. Thế mà đến

cái lớp này thì cái lớp Chánh Định nữa không tính.

Trưởng lão: Lớp Chánh Định thì nó dễ rồi.

Phật tử: Dạ, có Nhất Dạ Hiền mà, thế thì lớp thứ bảy này là đã đến đây rồi, con nghĩ là đang học trên Chánh Kiến đưa cái Tứ Niệm Xứ quán thân trên thân để khắc phục thế nào?

Trưởng lão: Để làm gì mấy con biết không? Để trắc nghiệm cái số đệ tử của mình cho nó rớt xuống chứ nó ham lên cao quá. Con chưa vô học được cái lớp Chánh Kiến cũng nhảy vô tu lớp Tứ Niệm Xứ liền. Có đúng không? Thầy biết cái tâm tham của mấy con mà. Để cái lớp Tứ Niệm Xứ nó gạt xuống, nó rớt xuống cho biết, khỏi cần nói. Cái trình độ chưa tới mà muốn nhảy lên cao thì ai lại không muốn. Tâm tham của mấy con ghê lắm, cho nên Thầy cho vô liền.

Cho vô liền thì bắt đầu rơi xuống liền, không làm sao, mấy con. Thầy đã biết trước hết, chứ không phải là không biết. Chứ cứ để mà bây giờ lên lớp Chánh Tư Duy mấy con cũng thấy là trên từng lớp, từng lớp vậy, Thầy cho từng bài chứ gì? Bắt đầu bây giờ vô lớp Chánh Tư Duy tuần lễ này Thầy cho các con cái bài cái niệm của con. Thí dụ như bây giờ cho cái niệm kiết sử đi, ái kiết sử đi, hay là thân kiết sử đi, thì bắt đầu bây giờ mấy con học được những cái

bài vở của lớp Chánh Kiến rồi gì? Áp dụng vô đây để xả cái niệm này cho Thầy. Thì bắt đầu mấy con làm bài nữa, rồi Thầy ngồi lụm cụm chấm bài nữa. Cái ông già mà ngồi chấm bài riết chắc hai con mắt này chắc mù luôn. Cho nên để gạn lọc, để tìm lấy một người hai người, lỡ mà Thầy có ra đi gấp thì còn có người, chứ mà dạy từng lớp từng lớp này...

Phật tử: Thì lâu quá.

Trưởng lão: Nó lâu.

Phật tử: Thầy cho như vậy là đúng kỳ một trăm.

Trưởng lão: Chứ Thầy mà, nếu mà không tâm lý chắc chắn Thầy đứng ở lớp này, chắc Thầy dạy chắc chết.

Phật tử: Thêm cái lớp Chánh Tư Duy nữa mất mười một, bảy năm rồi, bảy năm là tính ra một lớp là phải ôn một năm. Riêng lớp Chánh Kiến, Chánh Tư Duy là hai cái lớp này phải mất ba năm vì nó dài hơn lớp Chánh Nghiệp, Chánh Mạng. Bởi vì anh đã đọc cư rồi thì Chánh Nghiệp, Chánh Mạng, Chánh Ngũ thì đọc cư rồi còn cái gì nữa. Phải không Thầy?

Trưởng lão: Thì con nhớ rằng nếu mà cái lớp mà Chánh Kiến mà còn được học thì mấy con phải làm cái bài “Dục Lậu Là Gì?”, rồi “Hữu Lậu Là

Gì?”, rồi “Vô Minh Lậu” nữa. Rồi còn nhiều cái đề tài mà cho mấy con học để mà thông suốt, để mà cần cho mấy con thông suốt. Như bây giờ Ái kiết sử mấy con hiểu gì nè? Chưa học là mình hiểu chung chung chứ gì. Rồi Thân kiết sử nè, rồi Giới chấp thủ nè.

Thì tất cả những cái thập thất kiết sử này phải cho học hết, cho làm bài hết, tức là mấy con phải thông suốt những cái điều này chớ. Nhưng mà Thầy tóm lược lại để nó mười sáu cái đề tài nó đủ để xả tâm thôi. Còn mấy kia để học, để hiểu thêm, để cũng xả tâm chứ gì? Bởi vậy Thầy nói một năm mà Thầy dạy lớp Chánh Kiến mấy con đầy đủ hết, không thiếu bài vở. Bởi vì ở trong kinh sách Phật nó đã cho biết rằng cái giáo trình mà tu học của lớp Chánh Kiến là trên kinh Thập Thượng. Cái bài kinh nó đủ đó con, Thập Thượng mà. Nó trở thành những cái bài mà vô đầu để mà triển khai được tri kiến.

(42:48) Tại sao Thầy biết những cái bài đó là cái bài nó thuộc về lớp Chánh Kiến? Bởi vì cái đôi mắt của Thầy là chỗ nào đức Phật giấu Thầy cũng không được hết đâu. Ông muốn dạy học trò ông, đầu tiên ông dạy gì thì ông đã lộ ra cái tướng của nó rồi. Ông để đó, mà bây giờ cái người kết tập, họ không biết cái bài này nó ở cái lớp nào thôi. Chứ còn giấu Thầy không có được. Cho nên Thầy biết cái

bài đó là cái bài để dạy cho cái lớp Chánh Kiến. Mà đem hết những cái bài đó mà dạy thì mấy con đầy đủ những cái kiến thức của mấy con về Phật pháp, thông suốt. Các con hiểu chưa?

Thầy nói thật sự Thầy biết hết à. Nhưng mà điều kiện là Thầy viết tóm lược lại, bởi vì tuổi mình già. Chứ còn cỡ Thầy chừng bốn mươi lăm tuổi thì Thầy mở lớp từng lớp, từng lớp, từng lớp dạy đàng hoàng. Nhưng mà khó lắm, chứ không phải dễ. Cho Thầy đứng yên cũng khó lắm, chứ không phải dễ đâu. Đối với Thầy mà dạy mà để dựng lại Phật giáo thì người ta không cho Thầy đứng yên đâu, nhất là Thầy trẻ. Còn bây giờ Thầy già, họ lại nể Thầy một chút. Họ nể cái ông già, thôi mai mốt cũng chết rồi, giờ mình đâu có lo ông đâu. Ít bữa ông cũng chết queo rồi, chứ có gì đâu mà sợ.

(43:59) Ông giờ tám mươi cũng không bao lâu nữa đâu, cao lắm vài năm nữa chứ gì? Mà cho ông dạy cái lớp này là ông mau chết, học máu ông chết luôn chứ đừng nói. Mấy cái ông Đại thừa, ông không ưa Thầy ông sẽ nói vậy đó. Cao lắm thấy cái bộ tịch ông ồm nhom ồm nhách, nhỏ con nè, chết sớm chứ gì đâu. Thật sự mà, Thầy nói thật sự, mấy con đừng tưởng. Thật sự mà nếu mà Thầy cứ đứng lớp mà Thầy dạy vậy Thầy cũng chết sớm nữa, chứ đừng nói chuyện.

Bởi vậy người ta nói những cái ông thầy giáo mà đứng lớp dạy là họ bán cháo phôi. Họ sẽ bị đau phôi, bị nói đó, nó hao lắm con. Dạy rồi chấm bài, phải thức đêm thức khuya thì cái sức khoẻ nó kém dần xuống. Cho nên mấy con nỗ lực tu tập là hơn. Bây giờ đã hiểu biết rồi, đã biết cách rồi, thì Thầy chỉ mong sao còn những năm tháng mà còn lại, Thầy sẽ cố gắng. Bởi vì ngoài Thầy ra thì cái giáo trình mà tu tập của đạo Phật ở lớp Chánh Kiến phải học bài nào và cái bài kinh nào học cho cái lớp Chánh Kiến? Bài kinh nào học lớp Chánh Tư Duy? Chỉ có Thầy làm công việc này mới được thôi.

Bây giờ đưa Trung bộ, Trường bộ, Trung bộ, Tăng Chi rồi Tiểu bộ rồi Tương Ưng cho mấy con lựa ra. Mấy con biết cái bài nào lựa ra cái lớp Chánh Kiến, Chánh Tư Duy hết không? Chắc chưa ai biết đâu. Mà nếu không có Thầy thì không ai làm cái này cho? Cho nên cái giáo trình của tám lớp này mà nếu không có Thầy, chưa ai làm được cái giáo trình. Nó trở thành mà cái bộ giáo dục để mà soạn thảo những sách giáo khoa cho từng lớp, thì mấy con thấy. Bây giờ còn soạn thảo cái bộ Giới Luật, rồi còn soạn thảo cái bộ Đạo Đức Làm Người, rồi soạn thảo cái giáo trình từng lớp.

Trong cái kinh sách của Nguyên Thủy, những cái bài kinh đức Phật dạy, cái bài này sẽ học lớp nào,

bài này... Như cái Tứ Niệm Xứ thì phải học lớp Chánh Niệm chứ sao. Rồi pháp Thân Hành Niệm phải học ở cái lớp nào, chứ đâu phải muốn học lớp nào học đâu. Thì, cho nên Thầy còn làm việc nhiều lắm. Bộ quốc gia giáo dục là Thầy chứ còn ai vô đây.

8- KINH PHẬT GỐC CŨNG BỊ THÊM THẤT

(45:54) **Phật tử:** Bạch Thầy cho con hỏi cái chuyện ngoài lề một tí. Thí dụ như trong các kinh, kinh Pháp Cú đức Phật có dạy có một số những câu kệ, con nghĩ không biết có phải không? Bây giờ ví dụ như là có hai vị Tỳ kheo trẻ này mà đi xuất gia vẫn còn ham mê sắc dục, rồi đức Phật thiện xảo là hoá thân thành người này để dẫn cái anh này đến cái nhà thổ, nhà điếm để tận biết được là cái đàn bà đến chín mười giờ trưa nó hóng đực quá, mà theo kinh Pháp cú đó, nó hư thôi như thế, thì cái anh Tỳ kheo trẻ này ảnh bảo đúng rồi đấy, đừng có ham, thôi về đi tu thôi.

Thế lại về, đức Phật lại biến thành cái anh này thiện xảo sang đón anh kia. Như vậy ngài đã dùng thần thông để làm cho đệ tử mình và rất nhiều các đệ tử nữa. Ví dụ như ở trong núi Linh Thứu, rất nhiều vị A La Hán ra đời thời đó, mà trong khi đức Phật đi tu xuất gia vậy là đi tu mười tám tuổi, hai mươi sáu hoặc hai bảy thì Ngài thành đạo. Thì lúc khi đó năm

anh em Kiều Trần Như làm sao mà Ngài về độ cái là được liền năm vị A La Hán được? Mà tại sao Ngài lại dùng thần thông liên tục để độ các đệ tử mình, để cho họ có một cái niềm tin tu đúng?

(46:58) Trưởng lão: Con sẽ thấy con đọc đó là kinh Pháp Cú Ví Dụ. Còn kinh Pháp Cú mà đức Phật dạy riêng của nó là trong Tiểu Bộ kinh thì không có ví dụ đâu. Ví dụ đó Đại thừa. Thôi mấy con đừng có đọc kinh Pháp Cú Ví Dụ, nó thuộc về Đại thừa. Mấy Tổ sư mình khôn lắm. Cũng là kinh Pháp Cú mà là kinh Pháp Cú Ví Dụ. Nó có những cái câu chuyện, mẩu chuyện ở trong đó thêm, dĩ nhiên cũng hay lắm. Thôi đừng có nghe cái kiểu mấy Tổ sư, đừng có nghe cái chuyện lừa lừa của các Tổ.

Phật tử: Bạch Thầy, đây là kinh Pháp Cú thì con nghĩ là có sự bài kệ đó là nó nằm trong các cái bộ kinh rồi, với lại sao mà Ngài lại mới có hai mươi sáu tuổi như thế chứng đạo, nếu mà vậy độ được nhiều người chứng A-La-Hán đến thế. Con nghĩ là hay là cái thời đấy lúc duyên nó như thế nào hay...

Trưởng lão: Nó không phải. Nói chứ nó không phải là A-La-Hán dễ đâu. Còn bây giờ nếu mà nó dễ thì ở trong cái những người ngồi trước mặt đây nó A-La-Hán hết rồi. Nó không dễ, thì đời đức Phật nó cũng vậy thôi, chứ không có gì đâu mấy con. Những người nào mà người ta đã khổ hạnh, người ta cực

khổ, người ta xả ly quá nhiều rồi. Chừng đó người ta nghe, người ta nhận ra được đúng, bây giờ nó đúng rồi, đó là “*pháp nhãn thanh tịnh*” của họ thôi.

Như năm anh em Kiều Trần Như nghe đức Phật dạy thì pháp nhãn thanh tịnh liền, tức là hiểu, ngộ ra được. Trong cái thời gian ngộ rồi bắt đầu bây giờ sống ly dục ly ác pháp. Thời gian, bởi vì có bảy ngày, bảy tháng, bảy năm mà, đâu có lâu. Đã ngộ đúng rồi, không còn sai nữa rồi, mà đúng con đường đi rồi thì nó không lâu. Cũng như bây giờ mấy con đã hiểu rồi, bắt đầu từ đây thì mấy con tu sẽ không còn bị lạc lầm nữa. Mà nếu mà nó không có được sự hướng dẫn của đức Phật trực tiếp, chắc chắn gì mấy vị đó chứng đạo A-La-Hán.

Phật tử: Dạ, Bạch Thầy, mà mấy thầy có viết trong cuốn kinh nào đó, có một ngoại đạo hỏi Phật thì Phật nói chúng tôi có chín mươi người chứng Tam Minh, mà chín mươi người chứng về giới luật. Thì chứng về giới luật, người ta cũng giải thoát rồi.

Trưởng lão: Giải thoát chứ sao. Ly dục ly ác pháp.

Phật tử: Thế nhưng mà vậy thì một trăm tám chục vị ở trong một cái thiền viện, một cái tịnh xá như này, tới một trăm tám mươi vị A-La-Hán như vậy, gần như là một trăm tám mươi vị thì chứng

được thiên định rồi chứng giới luật thì khác gì, cũng là vì trí tuệ cũng là giới luật rồi. Mà sao nó nhiều thế mà bây giờ...

Trưởng lão: Nó nhiều thế. Bây giờ nội cái độc cư không mà mấy con có độc cư được không? Nhiều thế? Có cái giới độc cư mà còn nói chuyện quá trời thì hỏi giới khác làm sao bây giờ đây, phải không? Mà bây giờ ở đây nó ít, chứ còn cỡ mà năm trăm hay là một trăm tám chục người thì nó còn đông hơn nữa, còn nói chuyện nhiều hơn nữa, chứ ở đó. Đức Phật có một lần mà đuổi chúng Tỳ kheo mà đệ tử của ông Xá Lợi Phất, ông Mục Kiền Liên: *“Đi ra, ở đây mà nói chuyện ồn náo, khua bát khua đồ đạc gì mà làm rần rần như thế này? Cái chỗ này không phải chỗ đó”*.

Đuổi đệ tử của hai ông này ra hết, không cho ở khu vực này, là vô đây mà làm ồn náo. Rõ ràng là họ cũng ồn náo lắm chứ đâu phải không. Bằng chứng cụ thể đó. Chứ không phải là lúc nào cũng thanh tịnh đâu, nhưng mà nhờ cái kỷ luật như vậy. Còn ở đây thì Thầy cũng dung dưỡng đó, chứ sự thật ra mà nếu mà chóp mấy con nói chuyện lại thầy ra bỏ ra hàng rào liền, không có cho vô đây nữa, đóng cửa lại. Mặc sức mà quải gói đi ra chứ ở đó, phải không?

Làm như Phật như vậy đó thì nó mới bảo vệ cho một số người ở đây tu tập được. Bây giờ mấy

con hỏi thầy Chơn Thành đi, mấy người nói chuyện sao thầy Chơn Thành thấy biết hết, phải không? Thầy Chơn Thành ngồi tu, mấy người làm sao chạy khỏi cái cửa, cửa của ông. Ông thấy biết hết. Không có người nào mà nói chuyện với người nào mà ông không biết đâu. Thấy biết hết, rõ ràng biết hết.

Mấy người đi đến đâu chỗ nào, chỗ nào ông đều biết hết. Ông mới nói với Thầy làm sao mà tu chứng được. Như vậy là hai mươi người chứng sao nổi, sáu mươi mấy người này chứng sao nổi. Còn bên nữ, trời! Còn ồn náo hơn nữa, còn hơn cái chợ, cái chợ Trảng Bàng!

Phật tử: Bạch Thầy, tối hôm qua con mới nghĩ hay là do cái thời mạt pháp hiện đại quá rồi? Hôm qua con cứ nghĩ hay là nó hiện đại quá rồi đâm ra người ta hưởng cái dục lạc quá, đâm quên cả cái giờ tu, nó mới không tu được như thời đức Phật.

15- ĐƯỜNG LỐI CỦA ĐẠO PHẬT LÀ LY DỤC LY ÁC PHÁP

1- TỔ CHỨC BAN ĐIỀU HÀNH LỚP HỌC

(0:00) **Trưởng lão:** Không phải đâu con, tại vì nó chưa có điều kiện thuận tiện để cho mình việc áp dụng cái kỷ luật sắc bén, bây giờ trong khi mà Thầy tổ chức đây chứ nó cũng chưa có, Thầy cũng biết chưa có.

Thế nhưng mà điều kiện mà nó được yên ổn hẳn hoi hoàn toàn, tạo cái thế nó bình an, nó không có bị động, kỷ luật đâu ra đó, người nào mà phạm phải là mời đi liền chứ không có nói. Để một người phạm thì có bao nhiêu người khác bị ảnh hưởng, thì nó sẽ dẫn dắt người ta đi tới đâu?

(00:32) **Tu sinh 1:** Dạ bạch Thầy, sáng nay con nhìn cái sơ đồ ở trong đó con thấy có cái ban làm cái việc đó, tức là cái ban kiểm tra bảo vệ, nhưng bạch

Thầy vì Thầy không có ở đó nữa rồi, thì con cứ nghĩ có những người tu sĩ, những người quản lý ở Tu viện mới xảy ra cái việc đó.

Trưởng lão: Đây, bây giờ thì con sẽ thấy nè, bây giờ cái chương trình, cái ban nè.

Cái ban đời sống tinh Thần, thì trong đó nó có cái tổ chức của lớp học đào tạo, trong cái tổ chức lớp học đào tạo nó có cái ban kiểm duyệt về giới luật, đức hạnh. Bởi vì đây nó đi xuống nè, bây giờ trên cái ban đời sống về tinh Thần, tức là mình hướng dẫn dạy đạo đức, dạy về tu tập, thì trên cái ban đó nó điều hành thì tổ chức các lớp học đào tạo, giao dịch đối nội, đối ngoại, rồi thư viện, phát hành kinh sách báo, cái ban của nó mà.

Thì do đó, bây giờ tổ chức lớp học thì trong đó, cái tổ chức lớp học này nó có cái ban điều khiển tổ chức lớp học, hẳn hoi là phải tổ chức rồi, hễ nó đi vào tổ chức rồi thì mấy con vô đây học là phải kỷ luật hẳn hoi đàng hoàng, nói chuyện với nhau là cái ban này nó mời ra liền. Thầy không có nói, Thầy không có đũa không gì hết, cái ban này nó làm việc.

(01:41) Tu sinh 1: Bạch Thầy, ở đây cái tình cảm gần này, nhìn thấy nhau là muốn hỏi, muốn chào. Bây giờ con người chú chưa phải là bậc Thánh, người ta hỏi chả lẽ mình nhỏ tuổi thế này,

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

người lớn người ta hỏi mà mình không, thế là mình thành ra cái sự mình nói chuyện, thành ra mình cứ bị hết lần này lại lần khác, mà chả lẽ quát mắng lại thì lại làm cho họ buồn, có những người họ học rất cao rồi nhưng mà họ vẫn còn như thế?

Trưởng lão: Thì do đó ăn thua là phải có tổ chức này.

Tu sinh 1: Dạ, phải có một cái tổ chức.

Trưởng lão: Tổ chức. Cái Ban kiểm duyệt này người ta kiểm duyệt vấn đề kỷ luật của nó, mình phạm phải kỷ luật là được mời ra, trong cái ban đó người ta xử chứ không phải một người, mà Thầy thì không có xử, chỉ có cái ban đó thôi.

Bây giờ đây là rõ ràng mà, đây là nó vẽ ra rõ ràng, ở đây mấy con thấy vẽ ra rõ ràng nè. Cái ban này là ban đời sống nè, đời sống tinh thần. Thì ở dưới này nó một nè, thì cái ban tổ chức lớp học nè, thì cái ban giao dịch đối nội, đối ngoại nè, rồi cái ban thư viện, phát hành kinh sách ấn tống nè. Phải không? 1, 2, 3 là 3 cái ban của việc đời sống tinh thần.

Cái nhiệm vụ mà cái ban tổ chức lớp học này thì nó phải có ban kiểm duyệt về Giới luật, Đức hạnh ở trong lớp học. Thì làm sao, mấy con bị khép vô cái kỷ luật, chấp nhận vào thì phải chấp nhận hết,

không được phạm.

(3:03) Tu sinh 1: Phải làm sao để không có gì xảy ra, bạch Thầy, có người khi vào thì gọi điện thoại di động, rồi léo néo, biết bao nhiêu người ta. Đi vào tu rồi, tu vậy tu chi?

Trưởng lão: Đẹp hết, để làm động người ta. Nghĩa là khi mà vào khu nội trú rồi đó thì người ta duyệt hết, nghĩa là giờ tay lên coi thử coi có nhét cái gì trong này không? Rồi mới cho vô thất, cái ban đó nó kiểm duyệt mà, chứ đâu có phải mà để điện thoại réo, reo um sùm đâu có được! Vào lớp học rồi thì coi như là ba y một bát hoàn toàn.

Tu sinh 1: Quân đội...

Trưởng lão: Thì bây giờ đây là sắp sửa có tổ chức lại rồi mấy con.

(03:41) Tu sinh 1: Quân đội mà nó đánh thắng trận là nhờ do kỷ luật chứ không có gì cả.

Trưởng lão: Ừm, đây là cái lớp đào tạo chứ không phải tu để tự chúng.

Cho nên do đó mà đức Phật nói: ta có 500 người, thì có 90 người chứng Tam Minh đó, 90 người chứng Thiên Định, còn lại ba trăm hai chục người là chứng Giới luật, toàn bộ 500 người người ta chứng hết.

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

Giới luật ly dục, ly ác pháp chứ làm sao. Người ta có kỷ luật đảng hoàng chứ đâu phải là không kỷ luật, kỷ luật đảng hoàng thì sống một thời gian trong một năm là người ta ly rất nhiều chứ đâu phải. Mình sống được chứ còn mình sống không được là chỉ trong vòng một tháng, hai tháng là bay ra chứ làm chịu sao nổi, ba cái giới luật này đâu phải chuyện thường đâu!

Đó mấy con thấy không, cái tổ chức của chúng ta là sau này sẽ là như thế này. Bắt đầu nó vẽ ra cái hình rồi, bây giờ nó trên giấy rồi, sau đó áp dụng rồi, thì đây nó sẽ đi lần, tổ chức mà. Còn mình ở đây thuở giờ cái Tu viện mình có tổ chức, có ban gì đâu. Nó đâu có ban gì, có Thầy dạy thôi, rồi khuyên lơn, nói mấy con nghe thôi, ráng sống độc cư tu hành thôi, chứ có ban bộ nào phật đâu? Rồi ra thanh qui, hay qui ước đồ vậy thôi, mấy con cũng nghe rồi thôi, rồi tậ nào cũng tậ nấy, có vậy thôi.

(05:00) Còn không, cái này là khác rồi mấy con, cái tổ chức người ta mà, đào tạo mà, thật sự đào tạo. Tại sao từ lâu đến giờ mà Thầy không đào tạo được? Là do cái chỗ mà mình không có cái ban điều hành, mà ban điều hành là phải có người, không có người chưa tu được. Cho nên bây giờ người tu chứng mình không có thì lấy đâu ban điều hành? Nó kẹt vậy!

Rồi bây giờ thôi tạm thời thì nó như vậy thì mấy người cư sĩ họ giúp mình họ làm, sau khi mà mình tu chứng rồi mình ra thế thì họ vô tu.

Cho nên đây là những cái bản đồ nó đã sẵn rồi mấy con, Thầy đã đọc kỹ hết rồi, khỏi cần có gì hết. Bởi vì bây giờ con đề nghị cái ban nào thì trong này nó có hết rồi, mấy con đề nghị cái gì nó cũng có trong này.

(5:46) Tu sinh 1: Con thấy, nếu không làm như vậy thì nhiều cái chuyện về tiền thân của đức Phật cũng vậy, có những lúc buổi chiều Ngài cũng ra vui đùa với đại chúng, cũng có lúc Ngài rất nghiêm khắc thì thưa Thầy con thấy nó học kỹ luật quá đi.

Đây, như đức Phật, có những khi như Ngài dạy cho Ngài La Hầu La, ngay câu đầu có vẻ vui vẻ nhưng câu thứ hai thậm chí Ngài đập cái chậu cái rằm một cái, như vậy là một hình thức rất nghiêm túc chứ đâu có tùy thuận được việc gì.

Tùy thuận thì tùy thuận thôi, có những cái bởi vì nếu như không làm như vậy được thì nó sẽ còn lại số ít người, thà là ít nhưng mà chất. Còn anh nào không chịu được, như con nếu con không chịu được là con cũng sẵn sàng ra ngoài thôi chớ, vui vẻ mà, vì mình không chịu được, ở cố làm gì nữa.

2- KẾT TẬP KINH ĐIỂN CỦA PHẬT GIÁO

(6:37) **Tu sinh 2:** Kính bạch Thầy, con xin được thưa hỏi. Con có thắc mắc là, sau khi đức Phật nhập diệt, thì 500 vị A La Hán kết tập kinh điển, lúc đó cả 500 vị đã chứng A La Hán kết tập kinh điển, mà khi đó cũng còn nằm trong thời đức Phật, thì tất cả hệ thống đường lối tu tập của đức Phật, thì 500 vị A La Hán kết tập. Sao mà không, như Thầy nói khi kết tập không để lại đúng cái hệ thống, để người sau này con cháu cũng hơi vất vả? Nếu mà đúng hệ thống như Thầy nói, thì nó cũng đỡ cho người sau biết mấy.

Trưởng lão: Đúng rồi, bây giờ con thấy, trong thời Ca Diếp mà ông kết tập lần đầu tiên đó, chỉ là lên đọc qua những cái điều kiện đức Phật dạy, trong cái buổi đó dạy ai, người nào, nó có những cái bài kinh đó con, thành ra đọc rồi cái người nào cũng nhớ thôi. Do cái đọc miệng mà nhớ đó, thành ra rồi thêm sau nó dễ lắm, do đó tới thời vua A Dục mới viết thành sách con.

(07:37) **Tu sinh 2:** Nhưng mà thưa Thầy 500 vị A La Hán, với trí tuệ đó người ta sẽ biết cần tu những cái lớp như Thầy nói, vì đã chứng A La Hán thì người ta phải biết cần tu những thứ lớp ra sao chứ?

Trưởng lão: Thứ lớp chứ con, những người đó biết hết. Cho nên lúc bấy giờ họ thấy rằng cái số 500 vị A La Hán này kết tập trong cái hang đó con, do đó thì họ thấy rằng như vậy là đọc như vậy là nhớ, người nào cũng nhớ hết rồi, đâu còn người nào.

Phật tử 2: Khi đọc người ta sẽ đọc theo cái hệ thống tu tập của Phật?

Trưởng lão: Nghĩa là nói chung, có nhiều người thì A La Hán người ta tu chứng nhưng mà người ta chưa nghe cái bài kinh này, nhưng mà có người thì đã trực tiếp được Phật dạy cái bài pháp đó, do cái sự tu chứng.

Nhưng mà khi chứng quả A La Hán thì người ta thông suốt hết rồi, nhưng mà vì muốn để duy trì lại cái Chánh pháp của Phật đó, cho nên vì vậy mà kết tập, nhưng mà kết tập này là đọc để nghe chung thôi, nhưng mà 500 vị đó được kết tập, chỉ có 500 vị đó nghe thôi chứ đâu có cho ai ở ngoài vô.

Tu sinh 2: Kính bạch Thầy, đến thời đức vua A Dục kết tập lại không đúng hệ thống của 500 vị đó, nên lúc đầu đã kết tập, không đúng cái hệ thống thứ tự.

(8:39) **Trưởng lão:** Đúng rồi, không có đúng con. Không đúng theo hệ thống thứ tự con, thay vì người ta kết tập từng lớp, lớp Chánh Kiến, Chánh

Tư Duy đó con, chứ không phải không.

Nhưng mà sau đó thì bắt đầu đó 500 vị, nhất là ông A-Nan mà tịch rồi đó, thì coi như là sau đó nó đã có sự lệch lạc rồi. Con hiểu không?

Còn những vị đó mà người ta bây giờ đó, coi như là trong nước đều ai cũng biết Phật giáo như vậy hết rồi, cho nên vì vậy chúng quả A La Hán người ta đâu có đi xa ra đâu, con hiểu không? Đâu có đi đâu. Người ta lần lượt người ta tịch, Phật chết rồi người ta thấy rằng bây giờ cái gì người ta cũng hiểu hết, Phật hiểu, thôi mình đi chứ ai mà còn ham. Cho nên 500 vị A La Hán lúc bấy giờ lần lượt người ta tịch, thậm chí như Ngài Ca-Diếp cũng tịch mà, chỉ còn có mình ông A-Nan còn sót thôi, nhưng mà ông A-Nan còn sót thì người ta nói ông A-Nan lẫn lộn rồi, ông A-Nan nói bậy không có trúng đâu.

(09:25) Tu sinh 2: Dạ, con thấy cuối đời ngài A-Nan đã là, Chánh pháp đã là người ta hiểu làm ngay trong thời ngài A-Nan đã bị...

Trưởng lão: Đã bị người ta cho ông lú lẫn rồi, có một vị thầy cho là ông A-Nan lú lẫn rồi, cho nên người ta không còn tin ông A Nan nữa. Do đó ông A-Nan ổng tịch, hết rồi, không còn tin nữa thì thôi ra đi. Ra đi rồi coi như là mất, sau đó thì bắt đầu phát triển những tà pháp hết rồi.

Con thấy từ đó đến vua A-Dục là kết tập sai rồi, đâu còn nữa, cái chánh pháp mất rồi. Tức là thay vì tám cái lớp học này phải kết tập theo đúng cái chương trình đầu tiên của ông Ca-Điếp. Người ta sẽ đọc, ở cái bài nào mà dạy cái lớp thứ nhất như thế nào người ta đọc hết chữ, nhưng mà vì người ta không ghi chép, chữ phải có ghi chép thì mình còn máy con. Cho nên không ghi chép, cho nên sau này khi ông A-Nan tịch rồi, họ ghi trong đầu mà.

Còn cái lần thứ hai là vì tranh chấp thôi, tranh chấp để phân hóa cái Đại chúng bộ với Thượng tọa bộ đó, tranh chấp nhau thôi, cho nên chỉ hợp để hòa hợp thôi. Nhưng mà càng gay gắt hơn, cho nên cuối cùng cũng không hòa hợp được, cho đến tới cuối cùng vua A-Dục mới kết tập, mới viết ra thành kinh, thì do đó nó đâu còn nữa, nó lộn xộn rồi.

Bây giờ, cứ bài kinh nào dài thì cho vào cái bộ gọi là Trường bộ, còn cái bài kinh nào vừa vừa thì gọi là Trung bộ, còn ngắn ngắn, gọn gọn thì cho nó vô Tăng Chi, rồi sau đó Tương Ưng, còn lại thêm thất gì sau này nữa thì cho nó là Tiểu bộ.

(10:52) Tu sinh 2: Kính bạch Thầy, vậy là cái thời Ngài Ca-Điếp đang kết tập đó là kết tập đúng hệ thống từng lớp?

Trưởng lão: Đúng hệ thống từng lớp con. Bây

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

giờ mà nếu ai có Tam Minh rồi, chúng ta quan sát lại coi ông A-Nan ởng đọc, bài nào thứ nhất, bài nào thứ hai, ông đọc có lớp lang lắm, từ Chánh Kiến cho đến Chánh Tư Duy đàng hoàng đó. Người ta kết tập, A La Hán mà đâu kết tập tầm bậy được. Người ta kết tập từ thấp đến cao mà, nhưng mà vì đọc nghe thôi: “*Đọc bài con nghe nhe, nhớ nghe! Tám cái lớp này nó phải học cái bài gì bài gì, tôi sẽ đọc từng bài ở trong tám lớp này*”.

Rồi sau đó mất rồi thì có ai mà ghi chép đâu, thành ra cái bộ giáo dục này bị mất rồi, rất là uổng mấy con! Nhưng mà không sao đâu, bây giờ Thầy lôi ra được, không có gì đâu.

(11:41) Tu sinh 1: Thưa Thầy cho con hỏi, vậy là đức Phật đã biết là nó phải mất 2500, sau khi Ngài A-Nan, đức Phật mất là 80 tuổi. Ngài A-Nan sau mấy đêm đó mới chứng đạo, thì ngài A-Nan cũng khoảng sáu mươi tuổi?

Trưởng lão: Tám mươi, ông A-Nan cũng bằng tuổi Phật rồi con.

Tu sinh 1: Dạ, bằng Phật là ông A-Nan tám mươi tuổi mới chứng đạo, rồi kéo thêm được bốn mươi năm nữa, thì đức Phật cũng đã biết mất 2500 rồi bây giờ mới có lại?

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên điều đó là điều

người ta biết, người ta biết chứ.

Tu sinh 1: Người ta nhìn hết rồi, cho nên người ta đâu có cần kết tập nữa, có kết tập thì rồi cũng mất à.

Trưởng lão: Cái điều đó là cái điều phải biết chứ.

Tu sinh 3: Cái tin tức nó nằm từ trường vũ trụ, phải đọc trong đó để thấy hay sao mà biết trước được hai, ba ngàn năm cái tin tức nó nằm ở đằng trước?

Trưởng lão: Bởi vì cái không gian của chúng ta nó không có cách trở và cái thời gian nó không có ngăn cách cái thời quá khứ, vị lai, hay hiện tại mà trong khi dùng Tam Minh, thì nó ngay đó là mình muốn biết cái gì về quá khứ thì đều biết, mà về tương lai thì đều biết hết.

Cho nên vì vậy mà, trong khi đức Phật cũng biết là nó bao nhiêu năm, nó sẽ có ai mà dựng nó lại. Và cũng là biết cái sự kiện nó sẽ xảy ra như thế nào, người ta biết hết rồi. Nhưng mà người ta cũng đã biết được cái duyên của chúng sanh như thế nào, người ta biết cái ngày đó bên Hồi giáo nó sẽ phá luôn cái tượng Phật ở tại chỗ đó người ta cũng biết, chứ không phải đợi đến thời mình mình mới biết đâu, không phải đâu.

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

Ngay thời ông Phật ông biết là sẽ có cái tượng Phật, làm cái kiểu hình ảnh của Phật Thích Ca cái kiểu này, ông đâu có mập cái kiểu này mà làm cái kiểu này, ông đâu có tóc tai vậy, mà ông cũng biết luôn cả người ta đã làm cái đầu quần quần của ông lên, ông cũng biết luôn nữa, biết hết hà. Ồ, Thầy bây giờ cạo tóc vậy, chứ sau này nó làm quần hết. Không, người sau họ làm tầm bậy lắm mấy con.

(13:29) Cho nên, có những bài kinh mà xác định được hình ảnh đức Phật cạo tóc đó mấy con. Trong cái bài kinh Tự thuyết, lúc bấy giờ trong mùa hạ đó, cư sĩ người ta đến người ta phát cơm cho các tu sĩ ở trong cái khu rừng. Trong khi đó, đức Phật nghe thấy tiếng đi đó mới giờ cái y của mình trùm trên cái đầu, thì cái ông cư sĩ mang cơm đến ông nói: đây là Gô-Ta-Ma. Ông mới đứng lại ông xớt trong bát cơm của đức Phật, do đó mới biết được cái đầu trọc của đức Phật, nhờ thấy cái đầu trọc mới biết là Gô-Ta-Ma.

Nhờ đó mà Thầy mới đem cái bài kinh đó Thầy xác định đức Phật cạo tóc chứ không phải là tóc quăn vậy đâu, mấy ông đừng có nói bậy nói bạ. Nếu mà không có bài kinh này thì lấy chứng cứ đâu mà nói cái chuyện này được.

Cho nên họ xách cái hình của cái ông Bà-La-Môn nào đeo cái vòng khoen ở đây nè, rồi họ nói

đây là Phật Thích Ca, Thầy mới nói: trời đất ơi! Phật Thích Ca gì mà tóc tai như ông Tây vậy? Mà còn đeo cái khoen ở chỗ này nữa, nghĩa là nói con một đó mấy con. Nhưng mà ông đó là ông Bà La Môn chứ không phải ông Phật Thích Ca, thực sự mà nói đây là cổ tàng viện của Anh quốc người ta đã tìm được di tích lịch sử, cái hình ảnh của Phật mà do ông Phú-Lâu-Na vẽ lại, mấy con nhớ không?

(14:39) Tu sinh 2: Kính bạch Thầy, trong cái vấn đề thấy trước Tam Minh, ví dụ thấy được tương lai ngày một như thế đó, nhưng mà tới trước ngày một đó người ta có một cái chuyện khác người ta sẽ chuyển liền, thì thành ra thấy trước ngày một thì cái sự việc nó xảy ra nó sẽ không đúng...

Trưởng lão: Tam Minh thì không phải cái chuyện dịch số con, con nói chuyện dịch số không. Tam Minh mà, người ta biết chuyển như thế nào, người ta biết họ sẽ sống như thế nào, nó chuyển như thế nào. Tam Minh, nó khác, nó không phải dịch số, dịch số nó mò, còn ở đây Tam Minh không có mò đâu. Nó khác!

(15:13) Tu sinh 4: Thầy cho con xin phép được hỏi là, có phải hồi cái thời sau đức Phật, do tập kết kinh điển không đúng lớp lang cho nên không có ai tu chứng được. Cái phái Nguyên Thủy, kinh Nguyên Thủy nó là kinh sách duy nhất, mà vẫn không có ai

tu chứng hết.

Trưởng lão: Đúng rồi, thay vì nó là chương trình giáo dục đào tạo tám lớp học, mà giờ nói lộn xộn, nó làm như là những bài kinh nó lộn xộn quá người ta đâu có biết đâu. Bây giờ nói tu Tứ Niệm Xứ là nhảy vô tu Tứ Niệm Xứ hà, chứ không biết trước khi mà tu Tứ Niệm Xứ là phải tu những cái lớp nào?

Cho nên con nghe, bây giờ Việt Nam mình qua Ấn Độ vào cái lớp đó tu, quán thân trên thân là vô đó tu, quán thọ trên thọ vô đó tu hà. Nghe cái lớp thiền nào dạy quán thọ trên thọ, quán tâm trên tâm là vô đó tu cái lớp đó thôi. Trời đất ơi! Ở bên đây mình chưa có học lớp nào hết mà nhảy vào cái lớp tu Tứ Niệm Xứ mà tu, lớp Chánh Niệm của người ta mà tu, tu ngang xương! Rõ ràng là bên Miến Điện nó dạy vậy đó.

Mấy con ở đây có người nào đi qua Miến Điện mấy con sẽ biết có hay không? Thật sự ra, chưa có biết gì hết mà nhảy vô tu Tứ Niệm Xứ liền hà, thật sự đó họ có biết không?! Như vậy là họ Phật giáo Nguyên Thủy đó mấy con, Phật giáo gốc đó, Phật giáo Nam Tông đó!

(16:23) Tu sinh 1: Bạch Thầy, con thấy, con gặp ở bên nước Lào là tu sĩ Nam Tông rất trẻ, nhưng

mà sang đây, con hỏi sang để học cái gì ở bên Miền Điện bên đó? Con gặp ở thủ đô Viêng-Chăn. Các ông nói là đi học tiến sĩ Phật giáo. Thế con bảo là, tiến sĩ Phật giáo để về dạy ở Việt Nam à? Thế họ mới bảo vâng chúng tôi đi học là...

Có cái chương trình thực tập, con thấy các vị trẻ quá, con mới bảo là vị nào mà dạy các vị này chắc là phải giỏi lắm đây, chắc phải chứng Thiền Định, Tam Minh, Trí tuệ chắc phải siêu việt lắm mới đào tạo ra tiến sĩ Phật giáo là phải lớn lắm. Tiến sĩ ở ngoài đời đã lớn rồi, tiến sĩ Phật giáo là trí tuệ, Phật giáo là trí tuệ. Chắc phải lớn, mà ông đây trẻ, cũng hút thuốc lá bình thường, ăn ngày ba bữa, đi khát sĩ rồi cũng ăn đồ ăn mặn của người Lào người ta cho, rồi cũng ăn mặn thôi.

Thế con nghĩ, rồi con bỏ con về đây Thầy. Con bỏ con về, con bảo tu thế này, mình đi thế này chắc không ổn, họ còn nói với con là Thầy phải đi tiếp nữa, sang bên Thái Lan thì thầy không ăn chay được đâu bởi vì bên đây người ta bắt thầy ăn mặn, người ta cho thầy thầy không ăn là người ta không cho ăn, cho nhịn đói luôn. Bởi vì người ta bảo là không có cái duyên với họ. Thế con mới bảo thôi đi về thôi, bắt tôi ăn như thịt thế này thì chịu không nổi.

3- NHÂN DUYÊN MÀ THẦY TU CHỨNG

(17:48) **Tu sinh 4:** Kính thưa Thầy cho con hỏi thêm, nhưng mà vì lý do gì mà Thầy cũng theo kinh sách Nguyên Thủy nhưng mà Thầy lại tu chứng được, nó khác ở chỗ nào?

Trưởng lão: Coi như là, Thầy cũng xuất thân từ kinh sách giáo điển của Đại thừa, nhưng khi mà tu mà thấy mình không hết tham, sân, si đó, đây cũng là sự may mắn thôi, do đó thì mình cũng thấy cuộc đời của mình cũng thí mạng cùi nó rồi, cũng không còn tin tưởng gì nữa hết rồi, coi như là nó bị quan quá độ rồi!

Tu hết sức mình mà, tu 10 năm mà đâu có phải ít đâu con. Gần 10 năm rồi, rồi tới cái năm thứ chín đó tức là thấy mình không có kết quả, mà toàn là thứ tưởng không, cũng như con mà gặp tưởng vậy. Thì lúc bấy giờ coi như nó nản quá rồi! Thầy mới nói, có nhiều lúc Thầy nói: nếu mẹ Thầy mà đã chết, Thầy vào rừng Thầy tự tử, chứ Thầy còn sống làm gì đây nữa?! Với cái tuổi đời này, mà còn cái gì nữa, mà tu mà như vậy mà tu làm gì đây?! Cho nên Thầy muốn chết hà!

(18:50) Nhưng mà trong khi mẹ Thầy còn, cho nên vì vậy Thầy ngồi trong thất chơi vậy, rồi mới lấy kinh sách của Hòa thượng Minh Châu, bởi vì lúc

trước Thầy học ở Vạn Hạnh mà.

Cho nên lấy những bộ sách cũ của Hòa thượng Minh Châu ra đọc chơi vậy thôi, chứ còn Đại thừa mà tu, Tối Thượng thừa mà không ra gì, mà thứ Tiểu thừa này ra cái mốc gì?! Trong đầu óc nó đã nghĩ như vậy mà. Con biết, người ta Tối Thượng thừa người ta, Đại thừa mà còn không ra thì Tiểu thừa thì ra cái thứ gì, giờ đọc chơi vậy thôi!

Nhưng mà đọc thấy cái chỗ mà pháp Như Lý Tác Ý: “*tác ý một cái tướng khác mà tướng kia sẽ bị diệt đi*”, thì mình cũng làm thử chơi vậy thôi. Thì Thầy mới dậy, Thầy mới ngồi ở tựa cửa chơi trong thất, mình bây giờ rảnh rang, mình có còn ham danh, ham lợi gì nữa đâu, mình nỗ lực tu mình xả hết rồi mà, mình đâu có còn ham muốn gì nữa đâu.

Cho nên ngồi trong thất mà cứ tác ý thử chơi thôi: “*Tâm tham, sân, si ly cho hết, tâm như cục đất, ly dục, ly ác pháp cho hết, ly hết cho tao!*”, cứ nói chơi vậy thôi chứ, bị vì nghe trong kinh nói như vậy mình bắt chước mình nói chơi.

(19:53) Nhưng mà lần lượt rồi thấy nó không thèm ăn con, chứ không phải quán bất tịnh đâu. Mẹ Thầy cho cái gì ngon Thầy bây giờ thấy không thèm, còn hồi đó thấy thèm lắm, ăn cơm với muối, kiếm nước tương ăn chứ không phải không đâu, tự

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

nó nó thèm, nó muốn kiếm cái gì ngon hơn. Thầy nói, thậm chí như mà ăn cơm với muối không, nó còn muốn đi kiếm cái trái ớt nó dầm vô đựng cho nó ăn cho cay cay, cho nó còn đỡ đỡ một chút. Tự nhiên nó, đó là cái dục của mình nó rõ ràng đó!

Mà bây giờ Thầy thấy, thảo nhiên ăn cơm với muối không cần ớt nữa thì thấy ngon rồi chứ gì, như vậy là có hiệu quả, thôi mình ráng làm! Mà làm riết thì sao nó được. Làm riết, nó hết tham, sân, si là nó thanh tịnh mấy con, mà chỉ có pháp Như Lý Tác Ý thôi.

Nhưng mà Thầy nhờ Thầy có cái quá trình mà tu tập, xả tâm của mình rất ghê gớm, chứ không phải! Ăn tới rau mà sống thì mấy con biết là như bò ăn cỏ rồi, thì nó còn gì mà nó ham. Vậy mà cái tham ở trong lòng của mình nó còn tham mà, cả còn cái sắc dục nó cũng còn nữa chứ chưa phải là hết, nó ghê lắm chứ không phải thường đâu!

Cho nên vì vậy, tối ngày cứ ngồi chơi nói lấp đáp, lấp đáp giống như thằng điên vậy! Thật sự ra mà, cứ mình tác ý đó, mình tác ý: *“Tâm như cục đất, ly tham, sân, si hết đi. Tham, sân, si là ác không có được ở trong tâm của tao”*, cứ nói vậy rồi mình ngồi chơi chút rồi mình nhắc, ngồi chơi chút mình nhắc. Mà rồi rốt cuộc rồi cứ mình nhắc vậy rồi sao thấy nó lại biết cái thân của mình, nó quay vô nó biết

thân. Cuối cùng nó quay vô toàn bộ, nó không có cần nhắc nữa, mà bây giờ nó lại nằm trên thân của nó, ôi chu cha! Nó kỳ vậy ta?

Nó không có tu tập, nó không gì hết, mà nó quay vô mà nó không bị tưởng, ôi thôi vậy nó sướng quá hả?! Nhưng mà không ngờ nó có thần lực mấy con.

(21:36) Cho đến khi mà cuối cùng mà Thầy biết được, mà Thầy sử dụng cái thần lực mà Thầy trị bệnh Thầy, chứ hồi lúc bấy giờ Thầy cũng chưa có biết sử dụng, Thầy có Thần lực đó nhưng Thầy chưa biết đâu con, chưa biết sử dụng nó.

À, Thầy sử dụng được Tam Minh Thầy này kia, biết. Nhưng mà không biết trị bệnh của mình nữa, bởi vì mình có nghĩ rằng pháp của Phật là làm chủ sinh, già, bệnh, chết chưa, đâu có nghĩ. Bởi vì Đại thừa nó bảo mình kiến tánh thành Phật thôi, chứ nó có nói cái chuyện làm chủ sanh, già, bệnh chết ở đâu?! Cho nên Thầy đâu có biết!

Nhưng cuối cùng các con biết không, Chơn Tịnh này biết nè, Thầy bệnh Thầy khắc ra máu mà, rồi Thầy phải đi cô Út Hương chứ gì, mà đi hoài đâu có hết đâu, coi vậy đâu có hết! Nhưng mà cuối cùng tới chừng mà Thầy biết cách rồi, Thầy nạt nó một tiếng cái sao nó hết tron. Cái pháp Như Lý Tác Ý,

con tác ý cái nó hết đó.

Thầy mới biết, cho nên từ đó về sau Thầy thấy đúng là cái pháp của Phật tuyệt vời! Cho nên Thầy mới dạy mấy con đưa cánh tay đưa ra, đưa vô để đẩy lui. Mà Thầy dạy ai nó cũng có hiệu quả chứ. Từ cái chỗ bản thân của mình mà mình trị nó được, mình đẩy lui được bệnh, rồi mình nhập Tứ Thiên, mình tịnh chỉ: “À, như vậy là tịnh chỉ hơi thở Tứ thiên là làm chủ sự sống chết mình rồi!”.

Hiểu không? Từ đó mà Thầy biết rất rõ ràng cái pháp Phật có nghĩa là như vậy.

(22:43) Cho nên, cái vấn đề mà tu tập theo đạo Phật, nói thật sự ra không có người dạy, nó lần lượt, lần lượt nó sáng lần lên cái chỗ mình tu, mà may là Thầy trở về cái Nguyên Thủy, Thầy đọc chơi thôi. Mà cái duyên con, cái duyên nó tới cái lúc mà nó đọc.

Cũng như ông Phật ông gần chết ổng rồi, ông mới nằm ông suy nghĩ: “nếu ta mà mạnh khỏe được mà ta ly dục, ly ác pháp thì con đường này có lẽ là được, có lẽ là giải thoát”. Ông nghĩ vậy thôi chứ cũng chưa chắc nha, “cho nên bây giờ nếu mà mình ăn thực trở lại, chắc chắn là mình khỏe được trở được, thì đó mình tu được chắc được”. Thì khi đó ông ăn trở lại đầy đủ, không ăn ít nữa, ăn đầy đủ cơ

thể ông khỏe lại.

Thì năm anh em Kiều Trần Như nói: ông này lợi dưỡng rồi, không chơi với ông nữa. Thôi, mấy ông không chơi thì tôi đi kiếm chỗ khác tôi ở một mình tôi cho nó yên, cho nên đức Phật mới tìm đến cội bồ đề. Sau khi tìm được cội bồ đề rồi mới ở đó mới ly dục, ly ác pháp, mới tu. Cũng như Thầy mà ngồi ly dục, ly ác pháp vậy đó chứ không có gì đâu. Mà những năm gần sắp chết rồi đó thì mới ly dục, ly ác pháp. Cho nên vì vậy mà 49 ngày thành công, còn Thầy phải 6 tháng mới thành công.

(23:58) Ông Phật cũng vô tình, cũng tưởng nghĩ vậy thôi, còn Thầy thì thấy câu Phật nói, “*Tác ý một tướng khác, thì tướng kia bị diệt*”. Ồ, bây giờ mình không tham, sân, si đây mình cứ tác ý đừng có tham, sân, si nữa thì may ra chắc nó hết tham, sân, si.

Nhưng mà mấy con bắt chước Thầy làm không được, tại vì quá trình của mấy con không có như Thầy. Bây giờ cho mấy con ăn rau, chắc chắn mấy con rên, ôm bụng mà rên chứ ở đó, phải không? Đâu có phải dễ đâu!

Cho nên trong quá trình tu tập, thật sự ra cái khổ hạnh nó cũng là cái lợi ích lớn cho chúng ta lắm! Chúng ta không còn chấp cái thân, chúng ta

không còn dính kẹt nó nữa, bỏ hết rồi. Cho nên đến khi mà ôm vào cái pháp đúng là nó đi nhanh lắm.

Còn mấy con có người hướng dẫn mà mấy con làm sai, cãi lời Thầy mấy con làm sai. Thứ nhất là Thầy dạy mấy con 5 phút, mấy con làm 10 phút, 20 phút, 30 phút, thậm chí có người tới 1 giờ, chu cha, giỏi hết sức! Đó là cái sai của mấy con. Rồi có người Thầy dạy bảo ráng độc cư, thì lại ráng nói chuyện, nó làm ngược lại Thầy hết ráo!

4- CHỜ ĐỢI NGƯỜI TU CHỨNG NỔI GÓT THẦY DỪNG LẠI NỀN ĐẠO ĐỨC PHẬT GIÁO

(24:50) Cho nên mới khổ nỗi là chờ đợi cái người tu chứng, mà cuối cùng thì không người tu chứng. Chờ đợi mấy con lắm đó mấy con! Bởi vì Thầy biết cái pháp hay mà nếu chờ đợi được một người, thì nó làm sáng tỏ được Phật pháp.

Chứ đâu phải là như Thầy là cái ông Thầy giỏi võ mà dạy đệ tử của mình còn giấu miếng nữa đâu, Thầy dạy hết đó mấy con. Chứ không phải như ông thầy võ còn giấu miếng, để không học trò nó phản Thầy, nó cho mình một cú chắc tiêu mình luôn! Không phải đâu.

Bởi vì đây là giải thoát rồi thì đâu còn học trò chơi Thầy đâu. Mà chơi cái gì, Tam Minh nó rõ như bàn tay rồi còn cái gì mà chơi. Mấy con làm gì thì

nó cũng biết hết rồi, có gì đâu mà chơi. Mà danh lợi nó đâu còn gì mà nó sợ, cho nên nó đâu có màng!

Bây giờ, thí dụ như học trò hoặc người nào nói xấu Thầy cách gì, Thầy có màng tới đâu, có màng cái chuyện đó. Mà quý thầy có khen Thầy cũng như là mèo khen mèo dài đuôi, Thầy thấy cũng có cái gì đâu, Thầy thấy bình thường, đối với Thầy không có cái gì hết.

(25:53) Mà cái mà Thầy ao ước là đệ tử của Thầy phải có người tu chứng, có cái điều đó mà thôi, cái điều duy nhất đó thôi, Thầy ước ao lắm! Nhưng mà không biết ai mà người quyết tâm tu, để mà chứng, để mà nối gót Thầy, để mà làm sáng tỏ lại con đường Phật pháp, để duy trì được chánh pháp của Phật làm lợi ích cho con người ở trên hành tinh.

Bởi vì Thầy biết, con người trên hành tinh là con người nào cũng đang đau khổ, họ tha thiết lắm, họ mong muốn được được cái pháp để mà sống không làm khổ mình, khổ người. Họ mong muốn được cái pháp để làm chủ được bốn sự đau khổ sinh, già, bệnh, chết. Họ mong muốn lắm! Nhưng mà chúng ta làm cho được thì cái sự mong muốn của họ nó sẽ trở thành hiện thực, không còn cái giấc mộng của họ.

(26:37) Thì hôm nay mấy con ngồi trước mặt

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

Thầy, sắp sửa ngày mai, ngày mốt mấy con sẽ rời khỏi nơi đây, thì dù ở đâu, mấy con cố gắng nhớ cái lời Thầy dạy, duy nhất có cái pháp của Phật, từ các pháp xả cho đến pháp Tứ Niệm Xứ là con đường rõ ràng để dẫn mấy con đi tới giải thoát hoàn toàn.

Mà hôm rày, Thầy cố công Thầy phô tô Thầy làm mấy cái tập sách này, để đủ sao cho mấy con về nó vừa gọn, nó ít để mấy con không mất thì giờ đọc, nghiên cứu kỹ lại những cái cách thức mà tu tập trên thân quán thân, và đồng thời Thầy cũng sẽ cho ra một tập sách cũng mỏng, cỡ bằng 3 tập này ghép lại. Để chỉ dạy cho cách thức tỉnh thức của mấy con, trước khi mà mấy con tu một pháp gì thì phải tập tỉnh thức hết. Thiếu tỉnh thức thì mấy con tu không vô.

Cho nên vì vậy, nó cũng là cái căn bản, Thầy cố gắng Thầy sẽ làm, rồi một ngày nào đó sẽ trao cho mấy con cái tập sách đó. Bị vì một mình Thầy làm không hết, nhiều quá, chứ không thì Thầy đã cho in ra rồi, rồi phô tô ra, nhưng mà không kịp, thôi để từ từ, rồi có dịp thì mấy con sẽ được đọc cái sách đó.

Cái tập sách chuyên để dạy cho cái sức tỉnh thức của mình, từ cái tỉnh thức đó mình mới quán thân được mấy con, thiếu tỉnh thức là mình quán hơi có chuyện này, hơi có chuyện khác, nó thiếu cân

bằng.

Rồi tới cái định tĩnh, nếu mà không có được tĩnh thức thì đừng mong có định tĩnh, tĩnh thức không có mà đòi định tĩnh sao được.

5- CÂU CHUYỆN CHÚ BÉ NGƯỜI ÁN ĐỘ

(28:25) **Tu sinh 5:** Bạch Thầy, cho con cái quyền (...trong thất), thì con có đọc, mà có cái ảnh Thầy down 1 cái ảnh ở trên mạng về một hiện tượng ở bên Ấn Độ cậu bé 16 tuổi mà ngồi thiền bao nhiêu năm đó, bảo đó là sai, nhưng mà con không biết là sai về cái gì, Thầy có thể giải thích rõ hơn để có ai hỏi con có cơ sở trả lời.

Trưởng lão: Cái sai của cái chú bé này mà tu sai là ngồi không ăn uống 6 tháng. Đạo Phật không dạy điều đó, mà đạo Phật dạy mình ly dục ly ác pháp, xả tâm, không có dạy mình ức chế tâm để mà ngồi để lọt vào trong cái tướng để mà không ăn uống như vậy, thì đó là cái sai.

Cho nên cái thiền này nó không phải là thiền của đạo Phật mà nói, ở trong đó nói mình tu để mình làm Phật, thì cái đó là điều sai. Bởi vì cái này nó không thể làm Phật được, mà Phật chỉ có ly dục, ly ác pháp, giới luật, sống một đời sống phạm hạnh, giới luật là đạo Phật. Còn cái người sống không đúng giới luật là người đó không phải là đạo Phật,

là ngoại đạo.

Cho nên, ông có ngồi thiền một năm, hai năm, sáu tháng, bao nhiêu đi nữa ông cũng là ngoại đạo, đối với đạo Phật không có cái chuyện đó.

Cho nên vì vậy mà người ta muốn hiểu cái điều đó, cho nên người ta gửi trong hộp thư của Thầy một cái bài, và có một người nào đó họ đem vô Tu viện này họ gửi bỏ trong hộp thư của Thầy một cái bài, tức là ở trên mạng họ đưa vào hộp thư của Thầy một cái bài. Rồi có một người họ mang một cái bài đến, và có một người họ đăng cái bài đó, đăng trên tờ báo Thanh Niên, hay báo An Ninh gì đó, cũng là nói về chú bé đó. Thì có một người Phật tử ở thành phố họ cũng đem cái tờ báo đó đến cho Thầy, ba cái tin. Mà họ muốn tìm hiểu một cái điều kiện kỳ lạ của cái chú bé ngồi thiền 6 tháng mà không ăn uống. Người ta đang nghĩ sao lại có những cái chuyện mà quá tuyệt vời như vậy, cho nên người ta chỉ biết rằng, chỉ nương tựa vào cái chỗ hiểu biết là Thầy giải thích cho họ nghe thôi.

Thứ nhất, cái sai của chú bé này nói để ngồi thiền mà không ăn uống vậy làm Phật, đó là cái sai. Thứ nhất, Phật không có điều đó.

Cái điều kiện thứ hai, là đạo Phật dạy chúng ta tu Tứ Niệm Xứ, cho nên vì vậy nó có ba cái giai đoạn

tu Tứ Niệm Xứ là: Tứ Chánh Cần trên Tứ Niệm Xứ, rồi Tứ Niệm Xứ trên Tứ Niệm Xứ, rồi Thân Hành Niệm trên Tứ Niệm Xứ. Nó 3 giai đoạn tu tập ở trên Tứ Niệm Xứ, chứ không phải một giai đoạn.

Mà Tứ Niệm Xứ thì nhìn vào đó thì hoàn toàn mà muốn thực hiện được Tứ Niệm Xứ thì phải ly dục, ly ác pháp hoàn toàn. Như vậy không có cái ngày giờ mà ngồi để mà nhịn ăn hai, ba tháng, sáu, bảy tháng cái kiểu này, cái kiểu này là ngoại đạo, không có phải! Thầy không chấp nhận, bây giờ nói ngoại đạo tu thì đúng, mà nói đạo Phật tu cái này là sai. Nghĩa là người ta đừng có lấy phương pháp này mà gán cho đạo Phật thì oan cho đạo Phật lắm, vì kinh Nguyên Thủy của đạo Phật không dạy điều này. Ai cứ đọc kinh sách Nguyên Thủy thì không có điều này, phải không?

Cho nên Thầy nói sai, con ghi chép như vậy đó, thì cứ lấy dựa vào kinh sách Nguyên Thủy của Phật mà nói rằng cái chú bé này là sai. Đừng hiểu đạo Phật theo kiểu này, đừng mạo nhận cái thiên này là của đạo Phật, điều đó là phi báng đạo Phật đó.

Con ghi đàng hoàng, ai có hỏi nói: “đây là cái điều phi báng đạo Phật, chớ không phải đạo Phật là tu hành như vậy!”

6- NHỮNG LỚP HỌC CĂN BẢN

(31:43) Được rồi, mấy con xin một lát nữa gặp riêng Thầy, ở bây giờ các con còn hỏi gì chung nữa không? Rồi các con sẽ về, rồi mình sẽ có dịp mình sẽ còn gặp nhau, không có gì đâu, lớp Chánh Tư Duy còn chờ đợi mà, không sao đâu.

Rồi các con còn phải học Chánh Ngữ, Chánh Ngữ là cái ngôn ngữ để mà chúng ta nói, đây là cái oai nghi tế hạnh của ngôn ngữ của chúng ta, mà nó là một trong ba cái lộ trình của đường đi của nhân quả. Chánh Ngữ thì không bao giờ có tà ngữ, thì không bao giờ có cái ngôn ngữ làm khổ mình, khổ người, đó là cái lớp Chánh Ngữ. Thì mấy con còn phải học lớp này.

Mà lớp này mà nếu Thầy không dạy thì không ai biết Chánh Ngữ nói như thế nào hết, chỉ dạy chúng ta phải nói ôn tồn, nhã nhặn này kia đừng chửi mắng thiên hạ thôi, có nhiều đó hết rồi, không biết dạy sao nữa. Ở đây không phải đâu, Thầy sẽ dạy mấy con học một năm chưa hết lớp Chánh Ngữ đâu.

Rồi mấy con học hết được cái lớp Chánh Ngữ rồi thì mấy con sẽ học lớp Chánh Nghiệp. Chánh nghiệp tức là hành động của cái thân mấy con, làm cái này, làm cái kia, làm cái nọ như thế nào, đây mới là lớp Chánh Niệm Tỉnh Thức của mấy con.

Lớp Chánh Nghiệp nó là lớp Chánh Niệm Tỉnh Thức, nó tỉnh thức từng hành động của nó đó, và mỗi hành động nó nói lên được ý nghĩ thiện, ác, chánh, tà của nó ở trong này nó gọi là Chánh Nghiệp, mấy con phải học cái lớp Chánh Nghiệp. Nó là oai nghi tế hạnh của người đệ tử Phật, dù là cư sĩ hay tu sĩ đều là oai nghi tế hạnh của lớp Chánh Nghiệp này.

Các con bước đi các con phải dè dặt, cẩn thận cái bước đi của mấy con. Cái đánh tay như thế này các con phải cẩn thận, nó thành cái thói quen của chúng ta rồi, người thì đi đánh đồng xa như thế này, người thì bước chân dài, người thì bước chân ngắn, người đi nhanh, người đi chậm đều là qua cái đặc tướng riêng của chúng ta.

(33:33) Hôm nay chúng ta sẽ tập luyện Chánh Nghiệp của chúng ta, người nào cũng phải y như nhau, đó là cái oai nghi tế hạnh, cái phạm hạnh của người tu, không được người vậy, kẻ khác. Không được mà theo cái đặc tướng riêng của chúng ta nữa, mà đây là một chương trình đào tạo oai nghi tế hạnh.

Ngày xưa người ta nói công - dung - ngôn - hạnh của người phụ nữ như thế nào? Thì hôm nay cái phạm hạnh người tu như thế nào? Phải được huấn luyện chứ không phải người tu nào cũng vô đó phạm hạnh hết đâu.

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

Nhiều khi chúng ta người có cái oai nghi như thế này, người có oai nghi như thế khác, cách thức ngồi như thế này, cách thức ngồi như thế khác, đều là chúng ta được chỉnh đốn lại hết. Đó là cái lớp Chánh Nghiệp, bởi vì nó Chánh Nghiệp mà, nó đâu có phải Tà nghiệp được ở trong đó đâu. Cho nên, mấy con còn phải học, chứ đừng nói là không học, không học làm sao mà biết?! Đó là Chánh nghiệp.

Đó là những cái lớp học oai nghi tế hạnh, bởi vì trong Bát Chánh Đạo, nó có Chánh Tư Duy, Chánh Nghiệp, Chánh Tư Duy là ý của mình chứ gì?! Rồi Chánh Ngữ của mình là lời nói chứ gì?! Rồi Chánh Nghiệp là hành động của mình gì?! Nó y như trong Thập thiện, Thập ác chứ có gì đâu, thân, khẩu, ý chứ có cái gì đâu! Đó, thì mấy con phải học những oai nghi tế hạnh này hết, để cho nó thực hiện đường đi nhân quả của nó, nó trong cái chánh nó chứ đâu có được cái tà của nó đâu, tức là trong cái thiện chứ đâu được trong cái ác nữa.

Các con thấy chưa? Đạo Phật người ta rành rẽ lắm, lớp nào nó ra lớp nấy chứ đâu phải mà muốn học tu cái nào, tu đại đâu! Nó đào tạo, phải rèn luyện chúng ta, con người không đạo đức nó trở thành đạo đức, con người không đức hạnh nó trở thành đức hạnh, mà mình được học lớp đó là quá hạnh phúc rồi còn gì.

7- OAI NGHI TẾ HẠNH CỦA MỘT TU SĨ

(35:14) Từ một con vật, mình là một loài động vật mà, từ động vật mà trở thành con người, mà trở thành con người rồi trở thành bậc Thánh. Một con người thật sự phải là có oai nghi tế hạnh của con người chứ, một hành động của chúng ta giống như con thú làm sao bảo chúng ta là con người được?!

Cho nên, từ cái ăn, cái nói của chúng ta đâu phải là như con chó tru, mình tru tréo, rồi bắt đầu nó tức giận tru tréo lên chửi mắng người ta lia lịa hà. Làm ồn náo lên có phải như một con chó tru không? Các con nghĩ đi, mình là con người chứ đâu phải là con chó mà tru tréo dữ vậy, đâu có phải chuyện đó được!

Cho nên mình học đạo đức là mình phải sử dụng hết tất cả những cái toàn diện này, để cho những cái oai nghi tế hạnh từ ngôn ngữ, từ mọi cái chúng ta trở thành nề nếp của một vị tu sĩ có phạm hạnh đàng hoàng.

Nhưng mà Thầy còn sống, chờ Thầy chết thì mấy con không tìm được đâu, không có người dạy mấy con oai nghi tế hạnh, rồi nó sẽ áp dụng trong Một Trăm Giới Chúng Học. Từng cái oai nghi mấy con biết là từ cái tiêu tiêu, từ cái nắm rác quăng ném, từ cái đi đến thiên đường, từ đi đến những cái tháp,

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

đều là những oai nghi tế hạnh, trong giới chúng học có dạy hết mà! Chứ đâu phải mấy con khạc nhổ tùm lum tà la được, muốn nhổ chỗ nào thì nhổ sao, đạo Phật đâu có cho phép mấy con làm cái điều đó đâu, cho nên đạo Phật rất là vệ sinh.

Cho nên từ cái chỗ mà khạc nước miếng nè, nhổ nè, này kia mấy con đều là phạm giới hết đó, mấy con nhổ bậy, nhổ bạ phạm giới hết đó. Cho nên phải học hết chứ, đâu có phải muốn khạc đại hà, nhiều khi ngồi chỗ này muốn phun ra chỗ đó cũng phun nữa.

Các con thấy, như vậy là cái oai nghi tế hạnh của người tu sĩ ở đâu, các con có học không? Đâu có phải mà một chuyện mà mấy con phải rèn luyện, phải tập luyện, các con đọc lại Một Trăm Giới Chúng Học xem thử coi phải không, có phải đức Phật dạy những cái điều đó không?

Rồi, mấy con thí dụ như một tu sĩ vậy cái ở trường, ở trần vậy, mặc cái quần đùi treo lên cái cây, trời đất! Ôm cái cây mà treo tụt ở trên kia, trời ơi! Chặt mấy cái nhánh xuống, thấy nói: hết sức rồi! Kêu là loài khỉ, vượn nó lại hiện ra mấy con mất rồi!

(37:25) Cho nên người tu sĩ mấy con biết ăn mặc hoàn toàn, dù là trời nóng nực chúng ta vẫn mặc áo kín thân, không được để hở da, hở thịt mấy con.

Đó là cái người nam chúng ta phải cẩn thận, đâu cũng phải kín đáo đàng hoàng. Chúng ta chấp nhận tất cả những sự nóng nảy, những sự bức dọc trong người, chúng ta đều biết cách thức để mà chúng ta giữ gìn những cái oai nghi tế hạnh.

Có nhiều người, ở đây thì mặc áo đồ vậ, vô trong thất mình là lột hết ra, còn để trần mặc cái quần đùi, trời nó khỏe quá! Ngồi thiền giống như mấy ông võ sĩ vậ, ôi thôi! Vai u, mà ngực nở đồ, ngồi trời đất ơi, giống mấy ông yoga ghê gớm!

Mấy con tu tập theo đạo Phật mà cái tướng phước điền ở chỗ nào? Đâu phải là mấy cái ông lực sĩ, mấy ông điền kinh sao mà làm cái chuyện đó, mà khoe khoang bắp thịt của mình? Chỉ còn có nước mặc cái quần xì líp thôi, để cho mấy cái bắp thịt này nó nổi lên, gồng lên cong tay vầy cho nó gồng lên cho thiên hạ coi. Nó đâu có đẹp để gì cái thứ đó đâu mấy con!

(38:35) Cho nên ở đây, tất cả những cái lớp học đó nó sẽ dạy mấy con, những cái sai, cái đúng nó sẽ nhắc nhở mấy con đó. Chừng đó mình mới hiểu, mình mới có thấu suốt được những cái điều mình học, để rồi mình mới giữ được cái oai nghi tế hạnh.

Thầy còn nhiều cái điều để mà giảng dạy lắm

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

mấy con, chứ không phải. Mà thực tế, cụ thể để giúp cho chúng ta chấn chỉnh lại Phật giáo hẳn hoi, hoàng toàn, người tu sĩ có phạm hạnh tốt Phật giáo mới sống được. Cho nên đức Phật nói: “*Giới luật còn là Phật giáo còn, giới luật mất là Phật giáo mất*”. Giới luật là ai mấy con? Là tu sĩ chứ ai, nếu mà tu sĩ không giới luật thì Phật giáo mất rồi.

Thôi, bây giờ mấy con nghỉ, không còn thì giờ nữa, bây giờ gần năm giờ rồi, mà lại còn hỏi riêng Thầy.

Rồi mấy con, người nào mà còn cần sách này thì lên đây Thầy phát cho hay hoặc là ai cần Thầy phát cho con.

Tu sinh 6: Thôi con về, con chào Thầy, chào các sư.

8- VẤN ĐÁP RIÊNG VỚI TU SINH

(39:36) Trưởng lão: Ráng nha con! Rồi con thưa hỏi gì Thầy, lên đi con?

Tu sinh Thiện Tâm: Thưa Thầy, con trình bày, con muốn hỏi về cái tướng của con, con thấy có nhiều cái hình ảnh khác đó thầy, con không biết là nó như thế nào, hay là do cái thói quen con thế nào.

Trưởng lão: Thói quen con.

Tu sinh Thiện Tâm: Con thấy, ví dụ như con đục, đẽo hay đóng đinh đồ đó, mà khi nói chuyện với người khác, nó đem cái hình ảnh đó hiện ra với người đó vậy đó. Như con nói chuyện với Thầy, con vẫn thấy nó đục, nó đẽo, con không biết là đó có phải là ác nghiệp không?

Trưởng lão: Ác nghiệp con.

Tu sinh Thiện Tâm: Dạ, vậy cái đó mình đối trị làm sao Thầy?

Trưởng lão: Mình đối trị bằng cách bảo: “*Dùng lại! Không được sử dụng thói quen đó*”, chỉ có tác ý, tác ý một tướng khác mà, một tướng kia nó mất, con nhớ dùng cái tác ý đó, bây giờ nó chưa hết ngày mai nó hết, tác ý con.

(40:32) Tu sinh Thiện Tâm: Dạ, cũng như là con thấy nó cũng mất thanh tịnh...

Trưởng lão: Đúng rồi, nó làm cho động đó con, cho nên con cứ nhớ tác ý.

Tu sinh Thiện Tâm: Thưa Thầy, con xin phép Thầy chiều nay con đi ra Trảng Bàng con mua cuộn băng với cuộn phim.

Trưởng lão: Được rồi, có tiền không con?

Tu sinh Thiện Tâm: Dạ còn.

Trưởng lão: Rồi, sư có số điện thoại rồi, bây giờ cứ về, không có gì đâu. Ngày mai con mới về phải không?

Tu sinh 6: Sáng con về sớm, để ra bên xe coi coi.

Trưởng lão: Rồi sáng con về sớm phải không? Lát nữa Thầy sẽ soạn, Thầy xách Thầy cho.

(41:12) **Tu sinh 5:** Kính thưa Thầy, bây giờ con làm phụ chùa tại đây thì thí dụ mai một con về ở dưới thì cũng được, con cũng ở thành phố thì cũng gần ở đây chứ không đâu, nhưng về dưới thì con nhận thấy là nó phức tạp, khó tu hành. Cho nên con tính xin Thầy ở đây, Thầy có mở ở chỗ nào đó, con thì con biết về bên ngành xây dựng, Thầy cũng cho cái bản vẽ này kia nọ, cái vấn đề đó để cho con làm cho Thầy, cũng như là con ở đó con tu luôn, thì theo phương pháp Thầy tính được hay là sao Thầy?

Trưởng lão: Được con, thôi bây giờ con cứ tạm ở đây đi, ở đây con cứ làm phụ đi, rồi Thầy nói cô Út cho con tiền để con có mua cái gì đó con cần dùng, chứ con làm nhiều công việc lắm.

Tu sinh 5: Dạ, thôi được rồi Thầy, bị vì tình Thầy trò cũng như tình cha con, theo con nghĩ chừng nào con thiếu hụt thì con xin, bây giờ con cũng còn.

Trưởng lão: Thấy mấy con làm cái công của mấy con cũng dữ lắm.

Tu sinh 5: Dạ, không sao vì con cũng nguyện cái tâm mình, con muốn làm cho trước là Chùa, cũng như là có mình tu hành, với lại cho bá gia, bá tánh với huynh đệ mình có chỗ tu học là mình cũng mừng rồi, con cũng mong muốn chỗ đó thôi, chứ con không mong gì hết, vậy con ở lại thưa Thầy?

Trưởng lão: Được rồi, vô trong con.

Tu sinh 6: Dạ thưa Thầy, có gì Thầy gửi cho con cái áo, với bộ đồ từ Đà Nẵng vào đây mặc...

Trưởng lão: Rồi rồi, Thầy sẽ cho con, Thầy sẽ có Thầy cho con.

(42:51) **Tu sinh 7:** Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, kính bạch Thầy, vừa qua cái việc đợt này, thì con cũng trải qua một số việc, giờ con đang tu tập như thế này.

Trưởng lão: Con về được không con?

Tu sinh 7: Về cái việc tu hành của con trong tu Tứ Niệm Xứ, bây giờ con về con sẽ gặp nhiều khó khăn.

Trưởng lão: Con cứ ở lại đi con, thấy tội mấy con.

Tu sinh 7: Thì hôm nay, về tu tập con trình Thầy thử coi đúng không, đúng thì con tiếp tục tu, con tác ý: “cảm giác toàn thân...”, nay con cảm nhận được từ trên xuống dưới,...(không nghe rõ) thì con biết, cảm giác được. Nhưng mà con thấy con còn niệm...(không nghe rõ).

Trưởng lão: Con vừa xả mà vừa tập Tứ Niệm Xứ.

Tu sinh 7: Vậy là con sẽ vừa xả tâm và vừa thực hiện tu Tứ Niệm Xứ luôn ạ, mô Phật.

Trưởng lão: Rồi, còn Phước Tôn vô con, có gì không con?

(44:46) Sư Phước Tôn: Mô Phật, thưa Thầy, về tu tập pháp môn về Tứ Niệm Xứ, thì con cũng mới tu tập như cái bài mà con viết, bữa giờ trình Thầy, Thầy có xem rồi. Thì con tập như vậy có được không thưa Thầy?

Trưởng lão: Tập vậy được con, không sao đâu con. Tập vừa xả, với vả lại cái bệnh con còn nên phải cố gắng thêm.

Tu sinh Phước Tôn: Mô Phật, bạch Thầy, thời gian qua thì con thấy, trước khi mà con tu tập trên năm phút một lần, thì nghỉ năm phút suốt một giờ đầu. Còn gần một tiếng sau đó, con mới tu tập

về viết bài, hiện giờ con đang viết bài Hiếu Sanh, thì sự tu tập thời gian qua thì trước khi tu tập con tác ý đuổi bệnh, thì trong thời gian qua con thấy bệnh của con nó giảm rất là nhiều, như là nó không có còn đầy hơi nhiều nữa.

Nhưng bây giờ, trong mỗi buổi tối, buổi khuya, thì sau khi con tu tập Tứ Niệm Xứ, thì suốt cả hai tiếng đồng hồ sau thì cũng không thấy buồn ngủ. Và thừa hơi nó cũng ít tác động đến thân con như lúc trước nữa. Thì theo về cái việc mà tu tập trên năm phút của con thì có những cái niệm nó có khởi lên và trong lúc con tu tập, thì con biết rằng đây là do cái tri kiến của con làm những bài chưa có xả hết tâm, cho nên cái niệm nó còn.

Bây giờ con chỉ mới có tập để quán, để cảm nhận được sự rung động trên thân toàn diện cho nó nhuần. Và cái thứ hai nữa là, thì khi con làm những cái bài viết trong cái tu xả thì sự tu tập của con theo con nghĩ có những cái niệm của con xuất hiện, nên con cố gắng con viết.

Như vậy trong phần viết cho dàn bài của Thầy Từ Quang, thì trong đó có con chưa hiểu rõ cái việc như về hỷ tâm, về thiện dục lậu, như vậy con nghĩ như về Thập Thiện, thì đó có phải là ngay trên bài viết mà về Thập Thiện, như vậy có phải là còn nằm trong dục lậu hay không thưa Thầy? Như vậy về cái

phần này thì con phải quán như thế nào ạ?

(47:35) Trưởng lão: Cái thiện ở trong Thập Thiện hả con? Tức là không tham, không sân, không si đó hả?

Tu sinh Phước Tôn: Dạ, có nghĩa là trong cái phần mà Thầy Từ Quang viết, thì trong đó có phần mục số ba là về hỷ tâm, về thiện dục lậu thì con phải nói như thế nào cho đúng với cái nghĩa của nó?

Trưởng lão: Hỷ tâm mà dục lậu chẳng hạn như bây giờ...

Tu sinh Phước Tôn: Thiện hữu lậu và thiện dục lậu Thầy?

Trưởng lão: Cái thiện dục lậu, là bây giờ gia đình, cha, mẹ đi đâu xa rồi bây giờ về gặp lại con cái thì vui mừng đó gọi là hỷ, mà hỷ đó còn ở trong dục lậu, rồi khi ít bữa chia lìa thì buồn khổ đó. Còn hôm nay gặp nhau lại mừng, cái mừng vui, cái hỷ đó là cái hỷ ở trong dục lậu. Nó làm vậy nó đúng chứ có sao đâu.

(48:23) Tu sinh Phước Tôn: Như về việc làm từ thiện ở ngoài đời...

Trưởng lão: Đó, đem lại cái niềm vui của mình, việc làm từ thiện cho người ta, nhưng vui đó là vui của hữu lậu con. Cái vui đó mệt xác lắm,

đem phát đồ, giúp đỡ cho người ta rồi về tới nhà uể oải quá, trời, tôi làm muốn chết luôn! Đó, vậy đó là thiện hữu lậu. Thiện mà hữu lậu là nó có lậu hoặc, nó làm cho mình uể oải, mệt nhọc.

Tu sinh Phước tôn: Còn thiện vô lậu là cái người đang tu tập trên Tứ Niệm Xứ?

Trưởng lão: Trên Tứ Niệm Xứ đó, tâm thanh thản, an lạc và vô sự, đó là vô lậu.

Tu sinh Phước Tôn: Còn ngoài ra là thiện dục lậu, hữu lậu?

Trưởng lão: Đúng rồi, là thiện hữu lậu. Có một cái thiện đó là thiện vô lậu, đó là Tâm Bất Động - Thanh Thản - An Lạc - Vô Sự.

Tu sinh Phước tôn: Có nghĩa là ngồi quét tâm, không còn làm gì nữa hết?

Trưởng lão: Không có làm gì hết, đó là thiện vô lậu, còn tất cả những cái thiện đều là hữu lậu.

Tu sinh Phước Tôn: Trong tu tập, trong năm phút về Tứ Niệm Xứ, con đi trong vòng 1 vòng thất.

Trưởng lão: Mấy phút con?

Tu sinh Phước Tôn: Dạ năm phút.

Trưởng lão: Thì năm phút thôi, cái sức của

Chánh Tư Duy - 15. Đường lối của đạo phật là ly dục ly ác pháp

con bây giờ không nên tập nhiều, tập nhiều ức chế tâm. Vì giờ còn đang tập xả, chừng nào không còn xả nữa thì tức là mình tu tăng lên được.

(49:37) Tu sinh Phước Tôn: Trong cái thời gian này thì như có trường hợp ban đầu thì con thấy nó hơi căng đầu, thì bắt đầu con mới tác ý, con tác ý là: “*cái đầu căng do tu tập căng này hãy đi đi!*” thì nó mới hết, thì con tác ý xả. Và như hồi tối, có những cái những trạng thái con thấy trong cơ thể con lúc đang tu tập thấy nó nhẹ nhàng, như vậy có đúng không Thầy?

Trưởng lão: Nó nhẹ nhàng đó là sự khinh an của xúc tướng hỷ lạc, nó còn niệm rồi con, chứ chưa phải đúng đâu. Bây giờ nó nhẹ, nó nhẹ chứ mình đừng có chấp, cứ mình lo tu mình quán thân mình cứ quán thân thôi, chứ đừng có nghĩ ngợi gì hết, cứ lo tu xả thôi.

Ở đây bây giờ nó dễ rồi, chỉ còn hai pháp, một là xả, hai là trên thân quán thân. Cái rung động của thân Thầy thấy như vậy là đúng rồi, còn cái trạng thái hỷ gì đó, đừng có chấp nó, nó có đến cái an lạc gì kệ nó, mình chẳng, có thì có nhưng mà điều kiện mình biết đó là xúc tướng hỷ lạc, bởi vì tâm mình nó chưa ly dục, ly ác pháp hoàn toàn, cho nên đừng có vội mừng.

Chừng nào nó ly hết nó không còn niệm nữa, cái Tứ Niệm Xứ mà nó sanh ra hỷ lạc mà nó không còn niệm, tức là nó đúng, nó là Giác chi nó xuất hiện, cái Hỷ Lạc Giác chi.

Tu sinh Phước Tôn: Còn bây giờ bất cứ một cái hỷ lạc gì...

Trưởng lão: Hỷ lạc gì nó cũng dục tướng hỷ lạc đó hết.

Tu sinh Phước Tôn: Là dục tướng hỷ lạc?

Trưởng lão: Ừ, đúng vậy.

Tu sinh Phước Tôn: Dạ, như vậy con xin phép Thầy cho con tiếp tục ở đây con tu tập.

Trưởng lão: Ừm, ráng con!

Rồi, con người nào còn hỏi Thầy không? Vô hỏi con, rồi lo ra tu con, để mất thì giờ.

(51:34) **Tu sinh Dương:** Mô Phật bạch Thầy, sáng mai con xin phép Thầy con về nhà một tuần lễ, bạch Thầy cho con thỉnh một ít kinh sách về cho những người thân được không?

Trưởng lão: Được rồi, sẵn đây Thầy cho con mấy tập này đi, mấy tập này căn bản lắm mấy con, sách dạy tu trên thân quán thân.

Tu sinh Dương: Sách nhìn vào tướng ông tào như ở bên Đại thừa, con xin thỉnh sách “*Đạo Đức Làm Người*” kính bạch Thầy cho con.

Trưởng lão: Rồi, Thầy sẽ cho mấy cái đó chứ cái này...

Tu sinh Dương: Cái này ở đây con coi nhiều lần nhưng chưa hiểu nổi.

Trưởng lão: Thôi rồi con, để Thầy sẽ sắp xếp Thầy cho, mai sáng mấy con về phải không con?

Tu sinh Dương: Dạ, mô Phật, bạch Thầy giờ con thỉnh luôn hay là sáng?

Trưởng lão: Con chờ Thầy vô Thầy lấy cho, coi có đường vô không con, còn không ấy sáng Thầy đưa cho con.

Tu sinh Dương: Dạ, con cảm ơn Thầy.

16- BÍ QUYẾT THÀNH CÔNG CỦA SỰ TU TẬP LÀ ĐỘC CƯ

1- THÀNH LẬP CÁC BAN CHUYÊN TRÁCH

(00:00) **Trưởng lão:** Nhân bản- làm người- chưa xong, cho nên còn đang tiếp tục viết. Và đồng thời thì Thầy cũng báo mấy con biết là hai cái tập Đạo Đức Làm Người được nhà xuất bản tôn giáo, chánh phủ cho phép được in. Cái bản vẫn giữ nguyên không có cắt xén bỏ, những hình ảnh trong ấy cũng còn được giữ nguyên, không bỏ một cái hình nào hết. Nhất là cái Đạo Đức Hiếu Sinh rất là khó, nhưng mà nhà nước cũng chấp nhận cho thì điều đó cũng là may mắn cho chúng ta.

Cho nên ở đây theo Thầy thiết nghĩ đó là cũng làm về cái mặt mà phép tắc, về cái đường lối giáo pháp của Phật được nhà nước chấp nhận cho phép thì đó là một cái điều rất là tiện lợi.

Nhưng chúng ta khó là khó ở trong nội bộ của chúng ta, không có giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh. Suốt trong cái thời gian mấy tháng mà Thầy dạy mấy con, thì Thầy thấy hầu hết là cái hạnh độc cư không có giữ trọn. Tiếp duyên, cho nên nó nhiều chuyện nó xảy ra, nó làm cho bất an. Mà bất an nhất là Thầy, chịu đựng mọi thứ sự bất an đó chứ không ai vô đây hết. Nhưng mà điều kiện là Thầy thấy cuộc đời không có gì hết. Cho nên đến đi với Thầy coi như là như cái mây nổi giữa trời. Đến rồi đi nó không bao giờ mà nó ở, cho nên nó đến rồi thì nó cũng sẽ đi, bình yên, cũng không sao. Nhưng mà có cái khéo léo, còn không khéo léo thì nó cũng làm rất là nhiều sự đau khổ, mà chứ không phải không.

Nhưng Thầy mong rằng mọi việc gì đều cũng do cái duyên phước của chúng sanh. Nếu mà có đủ phước thì nó sẽ duy trì được con đường của đạo Phật, mà không đủ phước thì nó sẽ bị dập nát và tan tành, thì Thầy dù có muốn đi nữa cũng không dựng lại được.

Mà không dựng lại được thì chúng sanh chịu thiệt thòi chứ không phải có Thầy. Bởi vì Thầy là người đã tu xong rồi, Thầy làm chủ được sự sống chết của mình. Còn các con và đồng thời những người chưa biết Phật pháp thì rất là chịu thiệt thòi, vì pháp của Phật rất quý. Thứ nhất là đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Thứ hai là những đạo lực,

những sức lực để làm chủ được sự sống chết mình. Nếu mà Thầy không triển khai thì chắc không ai tu tập có được những điều này.

(2:40) Cho nên nếu mà Tu viện mà sụp đổ, có chuyện gì mà trở ngại. Thì như vừa rồi nếu mà không thấy trước thì để tới chừng mà cuối cùng đến khi mà người ta giải thể mình thì chắc chắn cái Tu viện nó cũng không còn. Cho nên Thầy đã biết trước, Thầy chặn đứng lại. Nhưng mà có cái điều kiện nó làm cho một số người cũng rất là bất an, cho nên mình rất khó. Và hiện giờ thì như mấy con cũng biết rằng còn lại bao nhiêu người đây. Nhưng mà Thầy thấy rằng cũng còn tập trung nói chuyện thì Thầy thấy thiệt ra, hoá ra thì cuối cùng thì chắc chắn là không có ai.

Bởi vì bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư, mà trong một Tu viện nào mà giữ gìn được hạnh độc cư là không có ồn, không bị động. Còn giữ gìn độc cư không được thì bị động. Bởi vì mình nói chuyện tức là nó có nhóm, có phe rồi. Mà có nhóm, có phe thì thế nào chúng ta cũng không tránh khỏi được những cái sự bất an, làm cho chúng ta không yên tu. Mà do đó cũng tự mấy con làm lấy thì mấy con phải chịu lấy cái hậu quả đó.

Chứ Thầy thì mong muốn mấy con sống, mình lo cho phận mình, mình cố gắng mình đóng cửa,

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

mình đừng tiếp mọi người thì chắc chắn là sẽ được yên ổn mình tu. Còn đặng này thì tiếp nhau, nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, cuối cùng thì tự mấy con phá sự yên lặng của mấy con. Cho nên tới ngày nay thì chúng ta thấy rằng từ cái này nó sẽ đi đến cái khác. Cho nên cuối cùng thì chúng ta phải giải thể.

(04:20) Rồi giải thể, rồi lần lượt bây giờ còn lại bao nhiêu người thì chúng ta lại không nỗ lực giữ gìn hạnh cho đúng. Bởi vì đó là cái giới luật của Phật mà. Nếu mình giữ được cái hạnh, mình giữ được cái hạnh thì nó sẽ bảo vệ cho mình. Còn mình không giữ được cái hạnh của người tu thì nó lấy ai mà bảo vệ? Mà không lấy ai bảo vệ thì nó sẽ làm động mình rồi. Và khi động thì mình không còn cái nơi mình yên tu được, thì buộc lòng thì mấy con phải trở về quê hương xứ sở của mình mà thôi. Thì chắc chắn là Thầy, theo tình trạng này, hôm nay mà Thầy thấy thì mấy con sẽ lần lượt rồi mấy con cũng sẽ đi hết thôi. Chứ không thể nào còn tu được, bởi vì khuấy động, cứ tập trung nói chuyện qua lại mà không lo tu tập.

Bởi vì Thầy đưa hai cái nẻo tu rất là cụ thể rõ ràng. Là thứ nhất là mình tu tâm xả, mình ngồi chơi, mình không ôm pháp thì do đó nó không bị căng, nó không bị ức chế tâm. Mà có niệm gì đó thì đến thì mình dùng, mà phương pháp mình xả đó là tu tâm

xả. Còn người mà quán được thân, trên thân quán được thân, nhiếp phục được năm phút rồi lần lượt tập lên, oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi bốn oai nghi. Khi mà tập nó thuần thục bốn oai nghi rồi, từ năm phút đó mà chúng ta tăng dần lên. Chúng ta kéo dài cái thời gian ra thì nó chẳng bao lâu thì chúng ta cũng sẽ chứng được đạo giải thoát.

Nhưng Thầy thấy cái điều này rất khó là vì hầu hết là mấy con tu về Tứ... Quán trên thân quán thân đó, thì nó đều bị sai và nó lạc vào chỗ ức chế tâm hoặc là chuyển pháp luân. Tất cả những cái sai đó nó đi đến cái không đúng cách. Và đồng thời hiện giờ Thầy thấy mấy con còn nói chuyện, giữ gìn giới luật không nghiêm chỉnh. Thì do đó mà tu Tứ Niệm Xứ thì nó vẫn bị ức chế tâm thôi, không làm sao cách nào khác. Bởi vì Tứ Niệm Xứ nó có cái phương pháp để mà nhiếp tâm và an trú tâm tức là quán thân. Mà nếu mà mình không có giữ gìn giới luật, đức hạnh nghiêm chỉnh thì mình bị ức chế chứ không làm sao, không còn cách nào khác.

(06:32) Còn mình tu tâm xả thì dễ hơn, dễ có thì mình xả, mà không thì thôi. Nhưng mà mình không giữ hạnh độ cư thì mình xả biết bao giờ cho trọn, cho hết? Bởi vì mình tiếp vô, khi mà mình nói chuyện nhau, khi mình bàn bạc chuyện này, chuyện kia thì bao giờ những công việc ở bên đời thì tất cả đều là nó sẽ lọt vào tai của mình hết. Mà lọt vào tai

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

của mình thì tâm mình nó sẽ động, không bao giờ mà nó bình an được. Cho nên sự tu tập của mấy con cũng không bao giờ xả cho hết.

Cho nên dù muốn dù không, dù tu Tứ Niệm Xứ hay là không tu Tứ Niệm Xứ, tu tâm xả thì mấy con vẫn giữ giới hạnh ăn, ngủ và độc cư cho trọn vẹn thì nó mới đạt được. Còn nếu mà giữ ba cái giới này không có đạt được thì không bao giờ mà kết quả. Thì cũng là uổng phí một cuộc đời tu mình mà thôi.

Cho nên người này làm động thì tức là cái người khác cũng bị động. Cho nên nó khó khăn, nó khó khăn như vậy. Vì vậy mà Thầy mong rằng trong cái sự tu tập của mấy con mà nếu mà còn tình trạng này thì chắc chắn là mấy con, mọi người cũng phải trở về quê hương xứ sở của mình hết, chứ không có ở đây được nữa. Bởi vì tu như vậy là chẳng có kết quả gì. Cho nên Thầy nói tắt cả những cái sự việc mà nó tu tập thì tu tập cho đúng. Còn nếu mà tu tập không đúng thì lần lượt rồi mấy con cũng ở đây, cũng mất công mà thôi.

(08:01) Cho nên theo Thầy thiết nghĩ thì còn lại bên nam là trong khi giải thể lại có một vài thầy, vừa rồi lại đi chơi. Bây giờ giải thể rồi, đâu còn tu tập gì nữa, thôi đi chơi. Thay vì trong cái giờ tu thì lại không tu, mà lại không giữ gìn giới. Còn ở lại

đây để đi chơi vòng vòng, đến nhà người này, đến nhà người kia. Thậm chí như đi ra cái khỏi vòng Tu viện để mà đi đến nhà hàng xóm chơi nữa. Thế thôi, bây giờ vậy thì còn cái gì nữa? Mà ở đây làm gì nữa?

Các con thấy bên nam cũng vậy thì do đó thì còn cái gì nữa? Bởi vì mặc dù là bây giờ là còn lại một ít người, khoảng ba mươi người, hơn ba mươi người. Ba mươi sáu, ba mươi bảy người mà không có giữ gìn thì mấy con nghĩ sao? Lại là bây giờ được giải thể nữa, lại là đi chơi đến chỗ này nói chuyện, đến chỗ kia nói chuyện hoặc gọi điện thoại tứ tung (*binh tàn*). Thì như vậy là mấy con thấy như thế nào?

Cho nên cuối cùng thì Thầy thấy cái Tu viện này chỉ còn có đóng cửa thôi, chứ còn cách nào khác hơn hết. Đó là những cái hiện tượng mà xảy ra, còn ít người mà như vậy thì đông người thì làm sao? Cho nên tất cả những cái này đều là Thầy mong rằng, chờ đợi ít hôm để rồi xây dựng một cái nơi nào đó yên ổn. Thì lúc bấy giờ mà muốn cho cái người nào mà vào tu chắc cũng phải chọn lựa, chứ còn chọn lựa mà cái người mà nói chuyện như vậy thì đâu có làm sao được mấy con.

Đó thì hôm nay Thầy nói để biết rằng trong cái hoàn cảnh của Tu viện chúng ta bên ngoài thì nó

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

có nhiều cái điều kiện nó xảy đến cho chúng ta. Mà bên trong thì nội bộ của mình nó lại có những sự mà không tốt. Nó có nhiều phe nhóm chia ra, mặc dù còn ít, nhưng mà vẫn còn có những cái điều kiện đó. Cho nên Thầy không muốn thấy cái điều kiện đó nữa.

(10:09) Và chắc có lẽ là Thầy sẽ đi lo công việc, chứ Thầy đâu có còn ở đây nữa. Cho nên các con có tu tập thì chắc chắn là các con cũng ở đây với cô Út mà thôi. Chứ còn đối với Thầy, thì Thầy phải đi lo công việc của Thầy rồi. Hoặc là Thầy phải ra Hà Nội, vì chú Tuấn thì có sự yêu cầu để Thầy ra, Thầy cố vấn trên cái vấn đề xin phép tác, hoặc là tiến tới trong cái vấn đề mà xây dựng cái khu ở ngoài Hà Nội. Mặc dù hiện giờ thì nó chưa hoàn thành, nhưng mà có cái sự yêu cầu mong rằng Thầy ra hàng giờ, hàng phút. Chắc chắn là Thầy chuẩn bị, Thầy sẽ đi ra ngoài đó, để lo cái khu vực ở ngoài Hà Nội cho xong.

Bởi vì người Hà Nội vào đây thì quá xa. Cho nên Thầy cũng mong rằng nếu mà điều kiện thuận tiện thì Thầy sẽ xây dựng ở ngoài đó cho đầy đủ những cái cơ sở. Và đồng thời ở thành phố Hồ Chí Minh, ở Long Thành, Bà Rịa, nếu mà có cái điều kiện mà giấy tờ xong thì Thầy cũng phải đi đi, về về để mà lo những cơ sở đó. Vừa là xây dựng, vừa là lo mọi mặt cho nó đủ và đồng thời tổ chức các ban.

Chắc các con thấy rằng hồi hôm qua Thầy không có đưa cho mấy con xem cái bản sơ đồ của cái ban trung tâm An Dưỡng. Cho nên thành lập các cái ban, để từ các cái hội từ thiện gia đình cho đến hội từ thiện tập thể, để đóng góp thành một cái tài khoản của cái trung tâm An Dưỡng. Rồi các ban để điều hành ở trên cái trung tâm An Dưỡng. Thì mỗi ban đó đều có một cái số người để mà điều khiển. Chứ còn nếu mà không có thì lấy ai mà điều khiển. Chứ đâu phải như cái Tu viện của mình.

Cái Tu viện của mình thì chỉ một mình Thầy hay hoặc là cô Út là được rồi. Còn cái này là cái trung tâm An Dưỡng, cho nên nó đòi hỏi mình phải làm việc rất nhiều. Nó có nhiều người chứ không phải ít, cho nên hiện giờ Thầy làm việc rất nhiều. Để do đó nó mới có bảo vệ được cái Tu viện, còn một mình Thầy và cô Út thì không bảo vệ được.

(12:32) Cho nên do đó thì nó có cái ban kỷ luật. Ở trong cái trung tâm An Dưỡng thì nó có cái ban kỷ luật. Mấy con mà nói chuyện tự họ sẽ mời mấy con ra, mấy con tập hợp thì họ mời mấy con ra, ở trong ban ... Còn ở đây, bây giờ làm sao giờ? Thầy mời hay là cô Út mời? Cái chuyện đó không được, thành ra nó khó. Mà có thí dụ như có một số người theo Thầy thì mấy con ngại, mấy con cũng không dám mời. Còn có một số người theo cô Út thì mấy con cũng ngại mấy con đâu dám mời. Nhưng

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

cái ban người ta làm việc thì người ta đâu có ngại người nào đâu.

Thầy chỉ có bốn phận Thầy đến dạy thôi. Cho nên mấy con không có dựa lưng vào đâu được hết. Bởi vì đó là cái ban, do cái tổ chức của cái trung tâm An Dưỡng. Cho nên cái ban mà giám luật, thì người ta sẽ, mấy con sai là người ta sẽ mời mấy con ra, người ta kỷ luật mấy con thôi. Đó là cái bốn phận của họ phải làm để bảo vệ cái trường lớp thôi. Còn riêng Thầy thì chẳng có làm việc ở trong cái vấn đề đó hết.

Còn về đời sống thì người ta lo cho mấy con đầy đủ. Những cơm ăn, áo mặc, điện nước đầy đủ, người ta sẽ lo. Cũng là có cái ban về đời sống, rồi đời sống về vật chất, rồi đời sống về tinh thần. Đời sống về tinh thần thì có trường lớp để dạy, có sách vở để đọc, về có những cái khu vui chơi để cho mình thư thả, thư giãn. Tất cả những cái này đều là do các ban đó mà họ được điều hành. Còn chúng ta chỉ đến đó có bốn phận là tu tập mà thôi, với cái sự kỷ luật ở trong đó.

(14:07) Còn ở đây thật sự ra thì Thầy nói với một cái tình cảm giữa thầy trò mà nói thôi. Nhưng mà cái tình cảm thầy trò nói, nhưng mà hầu hết là người ta coi quá thường. Chỉ có kỷ luật áp dụng thì con người nó mới được thôi. Chứ còn cái lời nói của

Thầy coi như là nó không ăn chung gì hết. Nghĩa là nói rồi thì nó cũng đâu ra đó, người này cũng họp nhau nói chuyện, người kia cũng họp nhau nói chuyện.

Cứ mỗi lần đến gặp Thầy, Thầy khích lệ, Thầy khuyên lon cổ gắng sống độc cư, giữ gìn để mình hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây mình nhìn lại cái tâm của mình, coi nó có những chướng ngại gì không, mình xả. Nhưng rồi cũng đâu có ai nghe. Hễ mà giờ tu thì tu, mà hết giờ thì tìm nhau nói chuyện này, chuyện kia, bàn chuyện nọ, chuyện đủ thứ, nào là chuyện gì, đủ cách hết.

Cho nên vì vậy nó thường hay đem đến những cái tai họa cho chúng ta rất nhiều. Chuyện không có nhưng mà nó làm cho chúng ta rất là bất an. Nhưng mà sự thật ra chúng ta cứ nghĩ rằng mình làm như vậy để bảo vệ, mình làm như vậy để... Sự thật ra càng lúc thì càng tan nát, cho đến hôm nay thì chúng ta phải giải thể. Mọi người đều có cái trách nhiệm và bổn phận. Họ đứng ở góc độ của mọi người để mà... Người tu thì lo tu, mà người làm cái nhiệm vụ gì đó, thì đó người đó làm cái nhiệm vụ đó thôi, thì nó sẽ bình an. Còn chúng ta không có biết cách, cho nên vì vậy mà lớp học chúng ta càng lúc càng đi đến cái chỗ tan vỡ.

Nhưng mà Thầy nghĩ rằng cái phước mà

chúng sanh còn, thì còn có cái duyên để mà tập hợp nơi đâu đó. Để rồi có cái lúc mà chúng ta triển khai cái nền đạo đức của Phật giáo và Tứ Thần Túc- Bốn cái phương pháp nội lực để làm chủ sự sống chết của chúng ta- chúng ta có thể triển khai trở lại được.

2- NHÂN QUẢ CỦA PHÁ HẠNH ĐỘC CƯ

(16:06) Nhưng mà ở Tu viện Chon Như thì hiện giờ thì không thể được nữa rồi. Coi như ở đây thì không thể được. Các con hiểu điều đó, ở đây không thể mà Thầy còn đứng yên được nữa. Cho nên vì vậy mà chắc chắn là Thầy phải lo xây dựng một cái nơi nào đó, ở đâu mà hiện giờ có một số cư sĩ, họ đang nỗ lực để mà xin phép tác. Như bằng chứng mà như mấy con đã biết hết rồi, không có người nào không biết. Họ đã cố gắng để tiếp tay cùng Thầy để mà xây dựng lại cái nền đạo đức.

Thậm chí như hiện giờ bên Úc người ta cũng đang lo một cái cơ sở. Nếu điều kiện mà ở Việt Nam không yên thì có thể Thầy bay qua Úc Thầy ở. Thì cũng ở bên đó cũng một số người Phật tử. Thì rất tội cho mấy con là những người Việt Nam mà ở được gần Thầy, mà Thầy không ở yên ở đây để mà dạy các con, mà phải đi qua bên Úc dạy. Thì cái điều đó là cái điều bất đắc dĩ, nhưng mà điều kiện ở đây Thầy không có đất dụng võ nữa thì phải đi thôi. Các con hiểu điều đó.

Cho nên vì vậy mà muốn giữ được Thầy thì phải có cái sự bình an. Mà cứ ở luôn lúc nào Thầy cũng bị động như thế này thì chắc chắn là Thầy sẽ đi mà thôi. Thầy ví dụ như bây giờ ở bên Mỹ thì người ta cũng sẵn sàng, người ta cũng tạo cái điều kiện. Mà hiện giờ thì như mấy con cũng biết rằng Thầy đã có giấy xuất cảnh rồi, Thầy đã xin phép sẵn rồi. Chỉ cần ở bên đó có cái giấy mời Thầy thì ở đây Thầy đi qua rất dễ dàng, không có gì khó hết, đâu có gì. Cho nên Thầy đã xin giấy tờ hẳn hoi hết rồi.

Cho nên Thầy nói như vậy để cho mấy con thấy rằng bên nam cũng như bên nữ, mà khi mà Thầy rời khỏi đây mà Thầy đi ngoại quốc thì mấy con không bao giờ mấy con có đủ duyên mấy con đi qua bên đó đâu. Thứ nhất là về tiền bạc mình đi, thứ hai là mình xin phép tắc cũng đâu phải dễ đâu, rất khó. Cho nên tất cả những cái này Thầy đã thấy xa, Thầy hiểu biết.

(18:12) Nếu mà còn đủ duyên các con nghe lời Thầy, thì yên ổn Thầy ở Tu viện Chơn Như Thầy hướng dẫn. Mà cứ cái tình trạng này thì chắc chắn là Thầy phải đi mà thôi. Thì lúc bấy giờ thì chắc chắn mấy con có muốn cũng không được nữa rồi. Nếu mà điều kiện ở trong nước của chúng ta mà những giấy phép mà xin không được, ở ngoại quốc thì rất dễ rồi. Vấn đề mà tôn giáo thì rất dễ, họ thành lập rất dễ, không có khó khăn.

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

Thầy không ham tiền mà cũng không ham danh. Mà Thầy chỉ mong làm sao đem lại cái nền đạo đức nhân bản nhân quả cho mọi người, Thầy chỉ mong điều đó thôi. Và đồng thời để chứng minh sự thật rằng đạo Phật có người tu làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết với Tứ Thần Túc. Cái mục đích của Thầy chỉ có bao nhiêu đó, chứ không có gì khác hơn hết.

Thì dù Thầy có đi ra nước ngoài, bất cứ nơi đâu thì cái mục đích đó vẫn... Thầy sẽ cố gắng, Thầy truyền đạt lại những gì của đạo Phật để làm cho người ta sống đạo đức, để làm cho người ta sống, người ta làm chủ được sự sanh, già, bệnh, chết. Thì trong nước mấy con nữa, chỉ là cái những người, những con người mà được theo Thầy, mà chính mấy con đã tự phá hoại nó, thì cho nên mấy con sẽ chịu thiệt thòi mà thôi.

Bây giờ mấy con về gia đình của mấy con sống thì mấy con cũng chỉ một cách tầm thường thôi, chứ cũng không đi tới đâu hết. Sự thật ra mấy con cũng, nếu mà không có Thầy thì cũng chắc chắn mấy con không đi tới đâu hết. Nghĩa là mấy con cũng xả được một ít tâm, rồi cũng nhiếp tâm được, an trú được. Nhưng mà tới nữa thì chắc chắn mấy con không tới.

Như vừa rồi kiểm điểm tất cả những sự tu tập

của mấy con đó, đều sai. Mà buộc lòng Thầy phải cho ra hai tập giấy, hai tập sách mỏng để cho mấy con thấy tu tập của mấy con nó không đúng. Để biết rằng con đường của đạo Phật nó không phải khó mà cũng không phải dễ. Nhưng mà phải có người hướng dẫn, có kinh nghiệm hướng dẫn để cho mình tập đúng. Bởi vì mỗi người có một đặc tướng khác nhau, mà nếu mà không có người hướng dẫn thì mình sẽ tu sai, tu không đúng.

(20:17) Đó thì hôm nay Thầy nói như vậy, thì mấy con biết rằng Thầy đã có sự chuẩn bị. Và đồng thời thì ở trên mạng đó, thì ở bên Úc người ta đã gửi thư qua, người ta xin mời Thầy về bên đó. Cho nên vì vậy mà, Thầy hiện giờ có giấy tờ để xuất cảnh. Thì tức là Thầy chỉ đồng ý, thì người ta làm một cái bức thư, một cái giấy mời thì coi như là chấp nhận. Thì Thầy đưa vào xin phép ở đây, bây giờ có người mời Thầy đi qua bên Úc, thì Thầy có quyền Thầy đi rồi, vì có người ta nhận rồi. Nơi người ta nhận mình nhập cái nước người ta, thì Thầy sẽ đi được, không có gì khó khăn. Cho nên đối với Thầy hiện giờ thì trong nước không yên thì Thầy đi ngoại quốc, có vậy thôi. Thầy không phải ham tiền, ham bạc, ham danh đâu mấy con.

Vì ở trong nước dựng lại cái nền đạo đức của Phật giáo cho dân tộc cho quê hương này không được thì mình ra đó. Mình duy trì được cái gì của

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

Phật giáo được phần nào tốt phần này. Đó là cái thiệt thòi của mấy con thôi. Là tại mấy con đến đây, mấy con không nghe lời Thầy. Mấy con tập trung nói chuyện nhiều, rồi xảy ra chuyện này, chuyện khác làm cho nó không có yên, không có yên, Thầy yên. Cho nên Thầy ở đây mà làm gì? Nó càng thêm những cái chuyện càng đau khổ hơn.

Mấy con biết rằng Thầy cố gắng để mà xin phép từng cái bộ sách của Thầy viết, để cho đạt được, nó cũng không phải là dễ. Nó cần đòi hỏi mình phải cố gắng lắm nó mới được. Chứ không phải là khi không mà người ta chứng cho mình đâu. Mình phải xin hăn hỏi, đàng hoàng và mình phải có những sự thuyết phục người ta. Chứ từ lâu tới giờ người ta có hiểu đâu.

(22:06) Thí dụ như bây giờ nói về Đạo Đức Hiếu Sinh, cái lòng yêu thương sự sống của muôn loài. Thì trong đó, khi đó người ta triển khai về phải đào ao nuôi cá nè, rồi người ta phải triển khai là những cái trại chăn nuôi nè gà, vịt, heo, dê nè, để làm giàu cho đất nước. Trong khi đó, Thầy bảo thương yêu đừng có giết hại chúng sanh. Thì những cái ngành nghề mà nuôi dưỡng nuôi cá, nuôi tôm hoặc là nuôi heo, nuôi gà, vịt, heo, dê thì người ta phải đình lại hết. Bởi vì có ai thềm ăn thịt nữa đâu. Cho nên cái phát triển về cái sự làm giàu cho đất nước bằng cái ngành chăn nuôi thì không còn nữa.

Thì như vậy mà mình đi xin phép cái điều này thì nhà nước có chấp nhận? Người ta đang triển khai cái điều đó mà. Thế mà người ta chấp nhận, người ta cho, cũng là, mình thấy cũng là hết sức chứ đâu phải là dễ. Ít ra mình cũng phải thuyết phục được cái điều đó.

Cho nên trong cái vấn đề mà hiện giờ mà chúng ta được những cái bộ sách có giấy phép hẳn hoi, được phổ biến mà không ai rầy rà mình, không ai bắt tội mình được. Thì do đó nó cũng không phải là chuyện dễ mà chúng ta vượt qua từng bước. Mà chúng ta đạt được những kết quả tốt đẹp, mà không bỏ một cái câu, không bỏ một chữ nào hết, như vậy là chúng ta quá là hoàn thành được.

Thế mà trong khi tu tập thì các con lại không tu mà hoàn thành, trái lại không có thực hiện được. Nay thì tập hợp nói chuyện này, mai tập hợp nói chuyện kia, làm cho Tu viện lúc nào cũng xáo động. Thì thử hỏi rồi Thầy ở đây, Thầy dạy làm gì nữa mấy con?

Nếu mà cái trung tâm An dưỡng Từ thiện ở Hà Nội không xin phép được hoặc là ở thành phố Hồ Chí Minh quý Phật tử không xin phép được. Tu viện Chơn Như thì đóng cửa, không còn dạy nữa. Mà có dạy nữa, còn làm cái gì được? Bây giờ dạy mà có dạy làm gì được? Mà khi mấy con luôn luôn tập

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

trung làm chuyện này, chuyện khác. Nay có chuyện này, mai có chuyện khác, lúc nào nó cũng có chuyện động hết, thì thử hỏi Thầy có yên ổn đâu mà ngồi đó. Để mà sử dụng cái đầu óc của mình, để mà soạn thảo những cái chương trình giáo dục, để mà dạy đạo đức, dạy pháp mấy con tu. Bởi vì lúc nào cũng bị động thì thử hỏi...

May là Thầy là người tu chứng, chứ cỡ một người mà tu chưa xong thì cái đầu óc mà nó bị động như vậy, thì mấy con biết họ làm cái gì được giờ đây? Luôn luôn lúc nào họ cũng không bình an, họ cứ lo đối phó. Do đó làm sao họ nghĩ ra được những điều gì, mà họ viết thành cái giáo trình, giáo án để hướng dẫn cho mấy con tu tập? Thì đương nhiên là họ không thể làm được rồi.

(24:49) Nó có cái sự bình an, người ta mới tư duy, phải là dạy như thế này, cái bài đầu đến cái bài cuối nó như thế nào. Người ta sẽ tư duy, người ta đầu tư bằng cái đầu óc người ta vào đó, người ta mới viết ra cái giáo trình cho mình học tập. Chứ còn nếu không thì mình biết đâu mà học tập? Mà bây giờ không được yên thì thôi, thì mình nghỉ chứ làm sao?

Không lý mà Thầy là con người bằng xương bằng thịt, chứ đâu phải bằng sắt đá. Mọi mắt thấy, tai nghe đều biết hết, những tâm lý tình cảm cũng đều hiểu hết, đâu phải là cây đá trơ trơ. Nó biết hết,

nhưng nó chỉ nhờ có cái lực ở trong tâm của nó mà nó không bị dao động thôi. Chứ nó nghe nó biết, hiểu hết, nó hiểu tất cả hết. Nó biết sai, biết đúng, chỗ nào đúng, chỗ nào sai hết, nhưng nó không nói thôi. Nó biết là nói cũng không lợi ích gì và còn làm thêm sự rắc rối thêm mà thôi.

Cho nên vì vậy mà hôm nay mấy con còn đủ những cái ngày mà gặp lại Thầy. Những cái ngày mà coi như là không còn bao lâu, thì mấy con cố gắng mà giữ cho trọn những cái đức hạnh, may ra nó còn duy trì được một chút. Còn nếu không thì chắc chắn là nó sẽ không trọn.

(26:12) Vì từ bữa mà Thầy tuyên bố cho mọi người ra về. Thì trước khi mà mọi người khăn gói, người xách hành lý lên xe đi, thì cái tình thầy trò nhiều khi nó cũng rất thâm thía, sau những ngày tháng gần gũi bên nhau để mình truyền đạt những cái điều hay lẽ phải cho nhau. Mà bây giờ cái chương trình học nó chưa có hoàn chỉnh, mà lại xách gói ra đi. Thì mấy con thấy là con người, chứ đâu phải sắt đá, đâu phải không thương những người đệ tử của mình? Thương lắm chứ, nhưng biết làm sao hơn? Phải chịu chia tay mà thôi. Thì mấy con hiểu được cái điều này lắm chứ.

Mấy con thấy những người bạn đồng ở chung trong cái khu vực của mình, hôm nay nhìn thấy ngài

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

nhà vắng bóng mình cũng thấy nao nao trong lòng chứ, đâu có phải sung sướng gì lắm sao? Các con hiểu, con người mà, đâu phải sắt đá. Nhìn cái thất kia bữa đó có cô nào đó đang ở, bữa nay lại vắng. Nhớ cái hình dáng của cô ngồi đó mà làm bài hoặc đi kinh hành, hoặc ngồi thiền. Hôm nay vắng vẻ, không còn thấy nữa thì thử hỏi lòng chúng ta đâu phải sắt đá mà không nhớ bạn mình.

Cho nên tất cả những cái điều này đều là chúng ta không kỹ lưỡng từ ngay lúc đầu. Cho nên giờ phút này chúng ta phải chịu những cảnh chia ly như vậy. Rồi giữa tình thầy, tình trò mà khi chia ly thì chúng ta cũng thấy nao nao trong lòng lắm, biết chừng nào có đủ cái duyên mình gặp lại.

Phật tử thành phố Hồ Chí Minh xin Thầy cố gắng giữ gìn những quý thầy, quý cô. Để rồi chúng con sẽ cố gắng tìm cách, chúng con tạo cho được để quý thầy, quý cô trở về tu học, để rất tội nghiệp, người ta quyết tâm tu. Đó là một cái người Phật tử ở ngoài đời thôi, người ta bên ba sự đời thôi. Nhưng người ta nghĩ đến cái nổi tu tập của mình mà nó dờ dang, người ta còn kêu gọi, người ta còn tha thiết. Huống hồ là mình là những người tu ở trong Tu viện mà mình không đau lòng sao. Khi mình giải thể mình rất đau lòng lắm chứ, chứ đâu phải là không.

(28:29) Cho nên mình nhìn trước nhìn sau

mình thấy rất buồn. Cái Tu viện ngày nào đông đảo, bây giờ vắng trước, vắng sau. Rồi đây, rồi không còn một bóng người, rồi chúng ta mỗi người mỗi nơi. Nếu có đủ duyên thì chúng ta còn tập hợp lại, mà nếu không đủ duyên thì chúng ta biết tập hợp ai đây? Đâu phải dễ. Tưởng đâu là cái Tu viện Chơn Như là cái nơi để chúng ta tập hợp về, để mà chúng ta tu hành. Nhưng không ngờ nó lại đến cái giờ phút này, nó phải mỗi người mỗi nơi.

Nhưng dù sao, sau bốn tháng mà tu học, Thầy cũng trang bị cho mấy con cũng đủ cái cách thức để mà tu tập rồi. Do trang bị cho mấy con đủ cách thức tu tập rồi, thì Thầy nghĩ rằng dù bất cứ ở đâu, thì mấy con cũng sẽ tu tập được, cũng sẽ được giải thoát. Nhưng trọn vẹn thì chắc là không được trọn vẹn hoàn toàn, nhưng nó cũng được phân nửa. Nghĩa là mấy con sống ở bất kỳ ở đâu mà khi mà học được pháp của Thầy rồi, thì mấy con cũng được phân nửa rồi mấy con.

Cho nên tiếc vì nó không được gần Thầy suốt cái thời gian, như đức Phật đã nói **bảy ngày, bảy tháng, bảy năm**. Nghĩa là suốt cái thời gian dài đúng lớp, đúng pháp, hướng dẫn đúng cách thì suốt cái thời gian mà bảy năm, thì chắc chắn là trong số mấy con phải có người làm chủ sanh, già, bệnh, chết, tức là phải làm chủ được. Nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi. Giờ phút này không còn nữa rồi,

bởi vì chúng ta không làm cách nào khác hơn hết.

(30:11) Vì chúng ta biết ngừa bệnh hơn là trị bệnh, đừng để tới bệnh, cho nên Thầy ngừa trước hết. Cho nên nó không có cái gì mà xảy ra. Nhưng ung nhọt nó sẽ ung nhọt mấy con. Cái ung nhọt nó sẽ là còn ung nhọt, nó chưa phải là hết. Cho nên từ đây về sau chúng ta cố gắng, cố gắng đừng có để cho ung nhọt đó nó phát triển lớn lên. Mà nó phát triển lớn ra thì nó sẽ thành một cái bệnh nặng, đau khổ nhiều. Mặc dù hiện giờ chúng ta còn ít, nhưng cái ung nhọt đó nó cũng vẫn còn, chứ nó chưa hết mất. Rồi mình phải giải quyết như thế nào để cho cái ung nhọt nó sẽ bị diệt đi, thì nó hay quá. Còn nếu mà mình không khéo, không giải quyết được thì cái ung nhọt nó sẽ lở loét, nó thành một cái bệnh ghê quá nặng, nhìn nó rất là đau khổ.

Thầy mong rằng đừng có xảy ra những cái chuyện gì nữa. Mà nếu có xảy ra những chuyện gì nữa thì chắc chắn là cái điều kiện mà các con biết rằng Thầy có nơi có chốn hết rồi. Là như Thầy có một cái cơ sở bên Úc mà các Phật tử bên đó người ta đã lo rồi. Người ta đã kêu Thầy năm rồi lận, người ta mời Thầy qua năm rồi. Nhưng mà Thầy không có đi đâu. Thầy nói hoàn toàn là ở Tu viện Chơn Như còn có thể xây dựng được, còn có thể là nơi tu tập được, không có đến nỗi mà phải bỏ. Chứ cái sự việc ở trong đất nước, ở Tu viện của mình xảy ra như thế

nào thì Phật tử ở ngoại quốc người ta biết hết, không có cái gì mà người ta không biết đâu mấy con.

Cho nên người ta đã chuẩn bị cho Thầy, người ta rất mến Thầy, người ta thương Thầy. Người ta muốn cho Thầy được cái chỗ bình an để cho Thầy hướng dẫn cho mọi người tu thôi, chứ người ta cũng không mong muốn gì hơn. Nhưng mà Thầy thì rất thương mấy con mà Thầy không nở bỏ mà thôi. Chứ còn sự thật ra mà Thầy muốn đi hòi nào thì quá dễ rồi, không có khó khăn.

Thầy báo cho mấy con biết rằng con đường của Thầy nó dễ, con đường của thầy nó rất thênh thang. Và cái cuối cùng mà Thầy ra đi mà để mà vào Niết Bàn thì rất là tiện lợi nhất. Thầy chẳng đi đâu hết, Thầy chỉ cần tịnh chỉ hơi thở, Thầy vào Niết Bàn thì an ổn nhất, không còn ai động được Thầy gì nữa hết. Vào đó thì không còn ai mà, mà Thầy cũng không còn cực khổ nữa. Đối với Thầy đó là cái nhiệm vụ đã xong.

3- LỊCH SỬ ĐƯỢC GHI LẠI

(32:31) Như Phật đã tám mươi tuổi rồi thì Phật cũng tịch, Thầy tám mươi tuổi rồi Thầy tịch cũng vừa rồi, đâu còn gì đâu. Đối với Thầy, thì với Phật thì Thầy thấy rằng đức Phật đã tu chứng mà tới tám mươi tuổi, đức Phật cũng khổ hạnh. Còn Thầy cũng trải qua những năm tháng ăn rau, sống để cũng khổ

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

hạnh ghê gớm lắm chớ. Cho nên đức Phật tịch tám mươi thì Thầy tịch tám mươi cũng được, nhưng vì không có người tu chứng, cho nên Thầy cố gắng.

Và nền đạo đức chưa dựng lại trọn vẹn, cho nên Thầy kéo thêm cái tuổi già của Thầy thêm. Để mà mong để dựng lại những cái nền đạo đức của Phật giáo cho nó xong. Và nhất là cái giáo trình tu học tám cái lớp của đạo Phật, Bát Chánh Đạo. Nhưng mà nếu mà đủ duyên thì mình dựng, mà không đủ duyên thôi chứ sao. Đây là để cho cái người sau, cái người nào mà đủ duyên hơn, đủ phước hơn thì họ lại dựng lại.

Cũng như 2550 năm mà đến cái thời của Thầy, Thầy dựng lại cái chánh pháp của Phật. Thì sau đó ba ngàn năm hay là năm ngàn năm sau nữa thì có người họ cũng dựng lại cái chánh pháp này. Bởi vì đó là cái chân lý của loài người rồi, không thể mà nói rằng bỏ. Bỏ cũng đâu được, bởi vì nó là chân lý mà, cũng không phải bỏ được. Nhưng mà dựng lại được hay là không dựng lại mà thôi, chứ nó sẵn sàng nó ở trong mọi người rồi.

(33:59) Cho nên vì vậy mà biết rằng 2550 năm, thì cách đức Phật 2550 năm, thì Thầy ra đời để nỗ lực thực hiện cái con đường của đạo Phật, rồi dựng lại. Bây giờ mà dựng lại không được, mới nửa đường, nhưng dù sao đi nữa những cái lời Thầy dạy

nó cũng đâu mất mấy con, nó không mất. Thì do đó, thì sau này có những người kế tiếp. Một ngàn năm, hai ngàn năm hay là ba ngàn năm, năm ngàn năm sau thì vẫn phải có người, họ sẽ thấp sáng cái ngọn đuốc này lên.

Mà đối với chư Phật, đối với cái sự tu chứng của Thầy thì một ngàn năm, hai ngàn năm, hay là năm ngàn năm mà dựng lại, Thầy thấy như là chớp mắt, đâu có gì đâu mà gọi là lâu. Cũng như đối với đức Phật Thích Ca hiện giờ, mà 2550 năm mà Thầy dựng lại cái chánh pháp của đức Phật thì đối với đức Phật Thích Ca, thì Ngài thấy đâu có lâu. Thâu cái thời gian đó Ngài thấy không có lâu.

Còn đối với chúng ta thì thấy hai ngàn mấy trăm năm quá lâu, quá dài, nhưng mà đối với đức Phật thì không có lâu. Mà cho nên đối với Thầy khi mà vào Niết Bàn rồi, thì cũng chẳng có lâu. Cho nên đối với người sau mà một ngàn năm, hai ngàn năm sau người ta dựng lại thì cũng đâu có lâu đâu, có khó. Nhưng mà mấy con phải chết bao nhiêu lần? Nghĩa là cuộc đời của mấy con phải trôi lăn ở trong lục đạo bao nhiêu lần? Bao nhiêu trăm lần, chứ không phải một lần. Đó là cái thiệt thòi cho con người thôi, chứ còn đối với chư Phật, đối với Thầy thì nó thiệt thòi, nó hết rồi.

Cho nên hiện giờ thì mấy con cũng nhớ rằng

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

mấy con phải cố gắng, cố gắng mà tu tập, mình tu tập cho được. Thứ nhất là để đền đáp cái công ơn của Phật, công ơn của Thầy. Còn mấy con không nỗ lực, mấy con nói chuyện, thì mấy con tập trung, thì tự mấy con đã hoại diệt. Và hoại diệt thì mấy con sẽ trở thành người có tội, có tội với con người. Tại vì chính mấy con họp nhau nói chuyện này, chuyện kia, bàn bạc rồi cách này, cách kia cách nọ, thì đó là mấy con có tội với loài người rồi.

(36:05) Thì những cái trang sử của hôm nay, nó sẽ vạch tội những cái người mà đã làm mất đi cái nền đạo đức của con người, thì họ sẽ... Hiện giờ những cái phương tiện mà nó lưu giữ lại những cái tài liệu này nó có hẳn hoi, nó không mất. Và đồng thời bước vào cái trang sử của nó, thì nó sẽ vạch tội cho những người mà phá hoại cái Tu viện này.

Mấy con chạy không khỏi đâu, không có người nào tránh khỏi. Nó không tha thứ người nào đâu. Người nào làm cái gì gì đó, nó đều ghi chép hết trong lịch sử hết. Từng cái lời nói của Thầy, những cái điều kiện mà của mấy con làm, nó đều ghi chép trong lịch sử hết, không có bao giờ nó bỏ đâu. Bởi vì đây là cái lịch sử dựng lại cái nền đạo đức cho loài người mà.

Cho nên loài người đâu có bỏ được, nó sẽ đem lại, nó sẽ nói lên những cái lỗi lầm, cái tội lỗi của

những người đã phá hoại cái nền đạo đức của con người. Mà hai ngàn mấy trăm năm đức Phật tịch, bây giờ đến cái đời Thầy dựng lại mà mấy con tự vô tình, vì ích kỷ cá nhân của mình, vì bỉ thử mà mấy con tự họp nhau để mấy con tự phá hoại, thì mấy con phải chịu lấy hậu quả đó. Và lịch sử sẽ ghi chép, mấy con không tránh khỏi.

Nó biết hết, người nào nó biết hết. Nghĩa là mọi người ở đây, thật sự cái người nào nó cũng biết hết. Mấy con làm gì nó cũng biết hết. Tên, tuổi, họ của mấy con, từ cái bức thư, từ nói qua, nói lại bàn bạc những cái gì gì, để mà phá hoại cái nền đạo đức của Phật giáo mà Thầy đã cố công dựng lại, thì mấy con không tránh khỏi cái điều đó. Họ sẽ ghi hết vào hết. Họ biết hết ở trong này, bên nữ mấy con, họ làm công việc của bên nữ. Bên nam họ sẽ làm công việc của bên nam, họ ghi hết.

(37:50) Cho nên thí dụ như mấy con, khi mà Thầy giải thể, một, Thầy ở đây mà đi dạo, đi chơi họ cũng ghi lại hết rồi. Nghĩa là đi dạo đi chơi, đi ra ngoài xóm chơi nữa, chứ không phải là ở trong Tu viện đâu mấy con. Chứ không phải là nói bình thường đâu, Thầy nói thật sự. Chính ở trong Tu viện mình, ở trong Tu viện như vậy chứ có người đi ra xóm nói chuyện nữa. Người nào coi, Thầy cũng biết hết, chứ đâu phải là Thầy không biết đâu, biết rất rõ. Đi ra tâm tình với hàng xóm ở ngoài để làm gì?

Chánh Tư Duy - 16. Bí quyết thành công của sự tu tập là độc cư

Có gì đâu. Đó là những điều mà đã, nó sai cái luật ở cái quy ước, cái luật ở trong Tu viện của chúng ta nhiều quá.

Cho nên ở đây hôm nay thì lần lượt mấy con thấy rằng chắc chắn là những trang sử mà về đạo Phật, về đạo đức của loài người nó sẽ ghi và các con cũng sẽ. Những người được đứng trong trang sử xấu tốt thì mấy con sẽ biết, ngày sau con cháu chúng ta sẽ lên án.

Cũng như bây giờ những trang sử về lịch sử đất nước của chúng ta, những người bán nước như thế nào, những người làm tay sai cho giặc như thế nào thì người ta vẫn ghi hết, không còn bỏ sót người nào mấy con. Thì hôm nay cái nền đạo đức của đạo Phật mà Thầy dựng lại, mà nó gặp những cái khó khăn bằng cách những con người mà phá hoại nó thì mấy con sẽ thấy. Mấy con cũng sẽ đứng tên ở trong cái trang sử của nó.

Nó thuộc về trang sử của tinh thần, của đạo đức mà. Nó thuộc về tôn giáo rồi, nó thuộc về đạo đức tinh thần rồi. Còn cái kia là vì giải phóng quê hương đất nước, nó thuộc về bảo vệ một cái đất nước của nó thôi. Còn ở đây là cái tinh thần, cái đạo đức của nhân loại rồi, nó sẽ bảo vệ. Vì vậy mà nó không nước này nó giữ gìn thì cũng nước khác, nó giữ gìn cái lịch sử đó.

Cũng như đức Phật không phải là một đức Phật Ấn Độ đâu mấy con, đức Phật nó ở khắp mọi nơi. Nhưng mà cái nền đạo đức của nó, nó sẽ là rộng rãi hơn tất cả mọi nơi nữa. Cho nên nó không còn đứng ở trong cái vị trí của một quê hương, của một đất nước nữa, mà nó rộng rãi trên hành tinh. Và cái nền đạo đức nhân bản - nhân quả, sống không làm khổ mình, khổ người, nó đem lại hạnh phúc cho loài người ở trên hành tinh này, thì chắc chắn là con người phải được bảo vệ nó.

(40:15) Và những người nào mà làm những cái điều gì mà không hay cho cái giai đoạn đó thì sẽ được ghi lại lịch sử. Như Đề Bà Đạt Đa trong thời đức Phật vẫn ghi lại lịch sử. Rồi những tên người nào mà đã vu khống đã vu oan cho đức Phật như thế nào, thì những cái người đó họ vẫn ghi lại tên ở trong những cái bài kinh rất rõ ràng, tên tuổi hẳn hoi mà. Đâu có phải đặt bịa đặt ra đâu, đó là những trang sử rồi.

Thì trong cái thời Thầy, thì những cái mà máy móc đã ghi lại và những mà bài viết của họ bằng chữ, bằng đĩa họ ghi lại từng tên tuổi mọi người hết, tất cả mọi cái. Họ đang làm một công việc ghi lại lịch sử. Nhưng mấy con đâu có hiểu, mấy con đâu có biết người ta đã làm công việc đó. Người ta biết rằng cái vấn đề mà Thầy chấn chỉnh lại cái đạo đức nhân bản, dựng lại cái chánh pháp của Phật, Bát

Chánh Đạo là người ta biết, người ta đã hiểu nó là như thế nào rồi.

Cho nên từ ngay đầu tiên họ xin Thầy từng cái hình ảnh, từng cái sự việc ở từ lúc nhỏ Thầy như thế nào họ đều ghi lại, để cho họ lập thành sau này một trang sử đạo đức cho nhân loại. Họ đang làm công việc này. Cho nên bây giờ họ hỏi thăm tới như thế này, họ mong rằng Thầy sẽ có dịp nào sẽ đi đưa họ về thăm quê ngoại của Thầy, nơi mà Thầy được sanh trưởng và Thầy được lớn lên và được đi học ở nơi đó. Họ mong muốn rằng đó là cái nơi của Thầy bắt đầu ra đời. Họ muốn ghi lại coi trên cái mảnh đất đó như thế nào? Ở đâu? Đó là người ta muốn ghi lại cái lịch sử.

Bởi vì người ta biết cái việc làm của Thầy rồi. Thì bắt đầu bây giờ từ cái chỗ như hạ Hòn Sơn mà Thầy ở tu. Người ta cũng muốn đi lên đó, người ta ghi lại những cái nơi mà Thầy đã từng ở, từng sống chín tháng trời trên đó. Coi Thầy ở như thế nào? Cái hang như thế nào? Cái tảng đá Thầy ngồi thiền như thế nào? Cái hồ, cái nương mà Thầy trồng rau như thế nào?

(42:31) Mặc dù hiện giờ tuy rằng nó không còn, nhưng mà những cái tảng đá, những cái di tích đó nó vẫn còn, nó không mất. Không ai khiêng những cái tảng đá bự bằng cái nhà hơn, bằng hai ba

cái nhà chúng ta thì chắc không ai khiêng nổi. Và cái tảng đá mà nó bằng phẳng như cái nền nhà ở chúng ta, nó lớn hơn cái thiên đường của mình ở đây, cái tổ đường của mình đây. Nó rộng lớn mà bằng phẳng, mà một cái tảng đá lớn như vậy. Thì chắc cái điều đó chắc không ai mà đục phá nó được, chắc nó cũng còn. Cho nên những cái di tích đó nó còn lại.

Họ mong muốn rằng có dịp về Hòn Sơn quay lại cái hình ảnh đó, ghi lại những dấu tích đó. Của một con người bằng xương, bằng thịt dám sống nơi đèo heo hút gió, một bóng, một thân ở nơi đó một mình như vậy, mà trong cái giai đoạn đó, ít người. Vì vậy mà mấy con thấy rằng người ta muốn ghi lại cái lịch sử nơi Thầy đến chỗ nào đó là họ muốn ghi lại chỗ đó.

Thì mấy con biết rằng những cái việc gì mà Thầy muốn nhắc hôm nay là những cái sự việc gì mà xảy ra trong Tu viện, thì không ai bỏ sót mà ta ghi lại hết mấy con, ghi lại. Để nói lên được một cái giai đoạn chấn chỉnh Phật giáo khó khăn như thế nào? Dễ dàng như thế nào? Và Thầy là người chịu cực khổ như thế nào? Để người ta nói hết. Để sau này nhân loại mà khi tiếp nhận được cái trang sử này, họ bằng nước mắt của họ. Họ đọc, họ thấy rằng Thầy sẽ đem lại một cái gì hạnh phúc cho con người mà Thầy phải đổi lấy bằng nước mắt quá nhiều, mà không thể có được. Mà chính những người đệ tử của

Thầy, đang theo Thầy, đã làm công việc đó ra. Chứ không ai hơn là những người đệ tử của mình!

(44:25) Họ đã vô tình, họ đã nghĩ tưởng rằng làm cái điều đó tốt. Nhưng mà sự thật họ quên những gì mà Thầy dạy bảo họ phải giữ độc cư trọn vẹn, đừng tiếp duyên, đừng nói chuyện nhau thì chắc chắn nó sẽ tốt hơn. Do cái sự tiếp duyên nói chuyện nhiều của mấy con thì nó lại là không tốt, nó không tốt. Nó làm cho đổ vỡ, tại vì mấy con không nghe lời Thầy thôi. Thì đó là cũng là duyên của chúng sanh.

Cho nên mấy con cũng, Thầy nói hết để cho mấy con biết rằng những cái điều kiện xảy ra ở đây không phải bên nữ không, mà nó cả bên nam nữa mấy con. Nghĩa là trước mắt của Thầy hầu hết là hoàn toàn mấy con đang ở trong động, chứ không phải là trong tịnh. Mà chính cái động đó là do mấy con tạo nên, mấy con không nghe lời Thầy.

Chứ cỡ mấy con nghe lời Thầy, thì chắc chắn là người nào mà đến thất nói chuyện thì mấy con đóng cửa liền tức khắc, không thân sơ với ai hết, thì chắc hôm nay nó bình an biết mấy. Còn này mấy con tập trung nói chuyện này đến bàn luận chuyện kia, chuyện phải có, chuyện trái có, chuyện đúng có, chuyện sai có, đủ loại. Hiện giờ thì mấy con thấy cái tư tưởng của mấy con, cái hiểu biết của mấy con biết cái gì đúng mà sai, chỉ có toàn là nhân quả mà

thôi. Càng tập hợp bao nhiêu thì tạo thêm nhân quả khó khăn bấy nhiêu chứ làm gì? Chứ đâu có gì lợi ích đâu.

Cho nên lần lượt mấy con thấy cái lớp của chúng ta hôm đó thì ngồi hai dãy bàn, riêng hôm nay thì chúng ta gồm lại bao nhiêu người đây. Mà còn may đó, rồi đây rồi mấy con sẽ lần lượt, sẽ rời khỏi Tu viện rồi ra đi nữa, chứ không phải là còn giữ lại bấy nhiêu đây đâu. Rồi mấy con sẽ ra đi, rồi mấy con sẽ tìm cái nơi yên ổn tu hành hơn, tốt hơn. Thầy tin rằng, mong rằng có những cái nơi mà yên ổn hơn đây, để rồi mấy con sẽ được yên ổn mà tu tập.

Còn Thầy thì chắc chắn là sẽ ở chỗ này không được thì ở chỗ khác. Còn cuối cùng mà nếu mà không được nữa thì Thầy vào Niết Bàn dễ dàng. Đối với Thầy cái thân tứ đại này chẳng có nghĩa lý gì đối với Thầy đâu. Thầy sẽ ra đi một cách rất tự tại, không có khó khăn đâu. Đối với Thầy, Thầy muốn đi hời nào cũng được.

Thí dụ như bây giờ muốn cho cái thân xác của mình đừng có phiền não ai, thì quá dễ đối với Thầy rồi. Chỉ cần một cục đá neo thôi, thì Thầy đi ra biển, Thầy tịch. Thì ngay ở trên mặt nước, Thầy ngồi xếp bằng trên mặt nước. Thầy tịch rồi, thì neo đá xuống biển, thì cái thân của Thầy chỉ làm thực phẩm cho cá ăn thôi. Chứ không bao giờ nó nổi trên bờ được,

bởi vì cục đá đã neo nó rồi mà. Cho nên nó nằm ở dưới đáy biển rồi thì mặc tình cho loài cá mà tha hồ mà đánh tiệt, có gì đâu. Thầy bố thí một bữa tiệt cho chúng thì có gì đâu, đối với Thầy thì quá bình thường. Thì như vậy người ta cũng không biết Thầy Thông Lạc đi đâu và ở đâu nữa, bây giờ mất tích mất rồi. Nhưng không ngờ Thầy đã ngồi ở dưới đáy biển rồi, đâu còn ở đây.

(47:30) Nếu mà Thầy ở trên đất bằng mà Thầy tịch thì cái mã của Thầy chỉ làm một cây xoài mà trồng để cho người ta có trái mà ăn. Để ban lại những cái quả, trái đó cho người khác, ăn được cái trái xoài ngon. Còn nếu mà không đủ duyên thì Thầy cũng sẽ làm môi cho loài cá dưới biển, nó đánh tiệt một vài ngày thì cũng là nó cũng mừng rồi, chứ nó... Đó là cũng là cái lợi ích chung mấy con. Nó không lợi ích cho loài người thì ít ra nó cũng lợi ích cho loài cá chứ. Đối với Thầy thì cái chuyện đó là cái chuyện quá tầm thường dễ dàng thôi.

Bây giờ Thầy ra đó Thầy tịch, thì bắt đầu đó Thầy chỉ cần tịnh chỉ hơi thở xong. Thì tảng đá Thầy neo, thì coi như là thân Thầy không bao giờ nổi lên trên nữa. Đó là nói về tầm thường, còn nói về cái sự dùng thần thông thì chắc chắn là Thầy ngồi dưới đáy biển ngàn năm, chưa có ai mà làm sao móc đưa lên được. Đó là cái dễ dàng mà thôi.

Đối với Thầy cái gì bây giờ, trong cuộc sống bây giờ không còn cái luật nhân quả chi phối Thầy được. Thầy sai xử cái thân Thầy như thế nào nó làm theo như thế nấy, cho nên Thầy dễ dàng lắm. Vậy mà Thầy tiếc rằng Thầy không trao được mấy con những cái bí quyết thành công này, nó rất uổng cho mấy con thôi. Bởi vì nó cũng không khó, mà Thầy đã nói ở trong những cái bài giảng để dạy cho mấy con tu tập rồi. Nhưng mà vì sợ mấy con chưa biết mà mấy con tu tập sai thôi. Chứ còn có Thầy mà hướng dẫn thì chắc không đến nỗi sai, có gì Thầy sửa lại thì không sai.

Đến đây hôm nay thì mấy con đã hiểu biết hết rồi, thì mấy con còn hỏi gì Thầy không con? Rồi lần lượt người nào thấy tu nó không yên thì mấy con cứ về. Chứ còn ở đây thì chắc cũng không có, Thầy cũng không có dạy gì hơn hết. (49:40)

17- DUYÊN NHÂN QUẢ CHÁNH PHÁP

1- DUYÊN NHÂN QUẢ

(00:00) **Trưởng lão:** Trong tất cả mọi điều kiện, mấy con thấy đó là cái quy luật của nhân quả thôi, ai làm tốt thì tốt, ai làm xấu làm xấu. Chứ không có gì hết, mình không có lo ngại gì hết. Còn lần lượt thì ở đây mấy con cũng không tu gì được, thì mấy con cũng phải về mà thôi. Thì mọi người đều được về, chứ không có gì hết. Còn Thầy thì nó không yên thôi. Bởi vì yên thì mình mới dạy được, mà không yên thì làm sao dạy được? Cho nên vì vậy mà hôm nay Thầy báo cho mấy con biết, nỗ lực còn ngày nào, giờ nào thì trong thất tu. Và đồng thời thì mấy con về nơi quê, xứ sở của mình. Rồi tất cả những cái gì ở đây mình trả lại cho cô Út hết, cô làm gì cô làm.

Còn riêng các con thì chờ đợi. Nếu mà chờ đợi Phật tử mà xin phép xong thì Thầy xây dựng, thì các con cứ trở về tu tập. Còn người nào thấy mình ở đây

tu với cô Út được thì mình cứ ở tu, cũng không có gì hết. Đó là Thầy không ép đâu. Còn cái chuyện đó thì mấy con... Còn cái người nào mà thấy ở đây với cô Út không được thì hãy mình về quê của mình năm tháng, hai tháng, ba tháng. Sau khi thành lập xong rồi, Thầy sẽ báo cho biết, rồi các con sẽ lần lượt trở về đó yên ổn tu tập. Chỗ đó thì nó có những cái ban lo lắng đủ mọi vật cho chúng ta, chúng ta yên tu, không còn ai mà làm động chúng ta nữa. Còn ở đây, thì nay cô Út buồn điều này, mai cô Út buồn điều kia, Thầy cũng không muốn điều đó. Bởi vì, đối với em Thầy, Thầy không muốn cứ điều kiện xảy ra để cho nó buồn phiền. Thầy muốn vui vẻ, Thầy muốn tất cả mọi cái đều tốt. Nhưng vì nó không được bình an thôi, là tại cái duyên thôi.

Cho nên Thầy mong rằng mấy con cứ bình yên, không có gì đâu. Rồi lần lượt mấy con về, rồi sau đó Thầy sẽ lo lắng cho nó có cái nơi chốn, rồi mấy con tập trung trở về tu tập. Còn nếu mà nó không được nữa thì đó là cái duyên rồi. Cái duyên lo lắng mà không được, tức là xin phép tắc không được thì cái duyên rồi, thì thôi mình cũng đành chịu. Thì nếu mà Thầy quan sát thấy đạo đức, giáo pháp của Phật còn duy trì được, thì có lẽ là Thầy phải qua Úc hoặc là qua một cái nước nào đó. Đó là cái điều kiện cần thiết mà. Cho nên Thầy thấy còn dựng lại được thì Thầy sẽ đi qua những nước đó. Còn không

thì thôi, thì tịch có gì đâu, đối với Thầy thì như vậy. Cho nên Thầy vẫn có cái lối mà ra đi thôi. Chứ bây giờ cứ nói như thế này thì làm sao? Thầy đâu có làm sao được mấy con?

(2:55) Cho nên vì vậy mà mấy con bình an. Nếu mà người nào còn ở đây tu với cô Út thì mấy con cứ ở yên đây mà lo tu tập. Những cái lời mà Thầy dạy, mấy con cứ nỗ lực mà tu, đừng có động tâm. Còn những người nào mà thấy mình có cái vị trí mình về được, thì mình cứ về quê mình ở trong cái thời gian, ví dụ như mình về mình ở. Còn cái phận sự của Thầy thì hiện giờ là phải đi lo cho các con, chứ bỏ các con bơ vơ sao? Phải lo cho các con. Để rồi khi có chỗ ăn, chỗ ở xong rồi, thì lúc bây giờ Thầy mới cho biết là mấy con sẽ về đó mà tu tập, nó sẽ được bình an hơn, thì nó bảo đảm hơn. Chứ còn ở đây mấy con biết nó cứ động hoài thì làm sao mà tu? Nó khó quá! Mà tu thì nó đòi hỏi ở phải sự yên tĩnh, chứ không thể được như thế này, các con hiểu chưa? Nó cứ động thì không thể tu được.

Còn mấy con ở lại đây, thì ví dụ hiện giờ như nay thí dụ như cô Út buồn phiền cái này, mai cô Út buồn phiền cái kia thì mấy con cũng động, mấy con đâu có tu được, cho nên nó khó. Vì vậy mà tốt hơn hết thì mấy con chuẩn bị, mọi người đều chuẩn bị về cái trụ xứ của mình, may ra thì mình cũng còn

yên một chút. Chứ còn mình ở đây thì mình đâu có thấy yên đâu, chuyện này chuyện kia. Cho nên vì vậy mấy con lần lượt, mấy con cứ về. Về rồi khi nào mà Thầy lo xong rồi, Thầy sẽ báo cho biết. Cho biết rằng bây giờ phải về chỗ đó, ở đó yên ổn hoàn toàn. Chỗ đó có một nhóm cư sĩ người ta tổ chức, các ban bộ người ta bảo vệ hoàn toàn, không được ai khuấy động mấy con. Để các con được bình yên, không có được người nào mà làm động mấy con hết. Chỗ đó Thầy mới đến Thầy dạy, còn không thì ...

(04:42) Còn ở đây Thầy có bảo vệ được cái gì giờ? Các con thấy Thầy có bảo vệ được gì mấy con đâu? Động là phải chịu động thôi, đâu có bảo vệ được gì đâu. Thì mấy con thấy trong cái vấn đề nó quá khó, cho nên vì vậy mà Thầy đành chịu thôi. Thầy biết nói làm sao hơn? Thầy hết lời Thầy nói, nhưng Thầy nói gì được bây giờ đây? Rồi bắt đầu bây giờ, ví dụ như đối với các con thì hiện giờ, thì các con yên tâm, các con rời khỏi nơi đây. Để Thầy tạo cái nơi nào yên ổn, rồi mấy con sẽ về đó, các con tu tập sẽ tốt hơn, phải không mấy con? Các con thấy!

Nếu mà giả duyên mình có về gia đình mà nó gặp điều này, điều kia thì cũng là nhân quả thôi, rồi mình giải quyết cho gia đình của mình an ổn thôi. Còn riêng gia đình cô Huệ Ân thì các con yên tâm ở

lại đây. Khi nào mà có nơi nào yên tĩnh tốt thì Thầy cũng cho mấy con về, các con ở tu chứ đâu có gì đâu. Bởi vì hiện giờ mấy con đâu có nhà cửa gì đâu. Cho nên vì vậy mà mấy con tạm ở đây với cô Út một thời gian, để rồi có những cái nơi nào đó thì mấy con sẽ được về tu tập.

Thầy thấy cô Huệ Ân và mấy con như Tú hoặc là Tám, Mười đều là cũng có quyết tâm nỗ lực tu lắm. Nhưng mà nó bị động hoải thì các con làm sao tu được mấy con, khó quá! Dù mấy con muốn cũng không được, muốn cho yên cũng không được. Cho nên vì vậy mà mấy con bị lôi cuốn vào trong cái động hoàn toàn nó không.

(6:19) Thì hôm nay Thầy nói như vậy, còn lại một số người thì mấy con nỗ lực mà yên tâm. Thầy cũng chẳng muốn làm cái điều này đâu, nhưng cái hoàn cảnh nó cứ xảy ra, xảy ra hoải. Mà Thầy biết rằng ở trong đây mấy con biết rất rõ những điều đó. Thầy mong rằng những cái điều đó, thì Thầy nghĩ rằng chỉ còn mấy con rời khỏi cái Tu viện này, để cho cái Tu viện này nó được bình an hơn. Nó còn lại cái di tích, cái nơi mà Thầy về Thầy tu. Rồi cái nơi mà từ cái chỗ mà ba mươi cao đất mà phát triển bốn, năm mẫu đất. Như bây giờ chúng ta đã thấy một cái rừng đó là cái công lao rất lớn của cô Út và nói chung là của Thầy.

Mà nếu mà để có một cái gì thì coi như là đây là chẳng qua là giống như cái lời của những thầy ở ngoài Thường Chiếu họ nói rằng: “*Sẽ ban bằng cái rừng Trảng Bàng, người ta sẽ ban bằng, người ta sẽ đốt sạch cái rừng này*”. Thì chúng ta đã tự ban bằng và đốt sạch chứ không phải là những người ở Thường Chiếu người ta làm, mà chính tự mình. Tự mình, mình đã ban bằng nó, tự mình, mình đã đốt sạch nó, tự mình. Rồi công lao của cô Út, của Thầy cũng tự mình mà đã hủy hoại nó, chứ không ai vô đây đâu mấy con. Tự mình rồi, tự mình, mình đã làm cho nó... Đó là những điều kiện mà Thầy nói.

Như ví dụ bây giờ Cô Út bỏ đi, thì cũng tự cô đã làm nó, chứ ai vô đây. Mà công lao của cô Út làm mà cô tự bỏ thì cô chịu chứ còn ai chịu hơn. Còn chúng ta có làm gì đâu, chúng ta về đây tu thôi. Như mấy con đó thì mấy con đâu có gì đâu.

(07:59) Nhưng mà mấy con tiếc, mình tiếc vì cái công lao mà từ mấy chục năm nay, hai mấy năm trời nay. Từ cái ngày giải phóng, đây là một cái am nhỏ của Thầy ở tu thôi mà cho đến hôm nay, thì chúng ta thấy khoảng một thời gian dài nó mới có thành một cái khu rừng. Và vào đây chúng ta thấy những mái nhà lúp xúp làm bằng vông, trúc, tre, mà cả năm, sáu chục người ở. Thì mấy con thấy nó phát triển với một cái thời gian dài nó mới được vậy, chứ

không phải dễ, thì công lao ghê gớm lắm. Biết bao nhiêu sự thăng trầm của nó mà nó mới được như thế này.

Rồi hôm nay, chúng ta thấy những cái ngày mà Thầy về đây dựng lại lớp học Bát Chánh Đạo, cái lớp Chánh Kiến. Rồi chúng ta thấy từ cái Tổ đường nó trở thành cái lớp học rõ ràng, phải không? Có bàn, ghế đàng hoàng cũng là bao nhiêu công lao, mồ hôi nước mắt của mọi người đóng góp vô, chứ đâu phải. Rồi bây giờ lại để cho nó nhận giảng màn trường ở đây, thì thiệt ra nó tội ghê gớm lắm! Nhưng biết làm sao hơn mấy con? Nó càng đi lên bao nhiêu thì nó lại càng bị dồn dập bấy nhiêu. Nó không để được cho mấy con yên tu, yên tu.

Thành ra Thầy mong rằng: sau này làm sao nó có đủ duyên để cho nó được, bởi vì Thầy thấy khó quá! Phải có một cái tổ chức hẳn hoi nó mới được. Còn không có tổ chức hẳn hoi, một người, hai người muốn làm gì thì tự quyền làm nấy, thì chúng ta bao nhiêu người cũng chỉ đứng bên ngoài mà nhìn thôi, chứ không làm gì khác hơn hết. Còn nhiều người điều khiển thì không được, ở đây có nhiều người, người này muốn làm như vậy, người kia không cho, và bao nhiêu người không chấp nhận thì không làm được. Đâu đó nó có đàng hoàng. Còn một người thì muốn gì cũng được nấy thì mình khó

quá, không chịu được đâu! Thầy cũng chịu thôi, đối với Thầy thì Thầy cũng bắt lực thôi. Bởi vì bao nhiêu công lao của người khác làm, mình có làm được cái gì đâu mà mình dám nói ai, các con thấy chưa? Còn công lao người ta làm được thì người ta muốn làm sao người ta làm, chứ mình làm sao mình dám cãi. Thầy chỉ tiếc thôi, mồ hôi nước mắt đổ ra từ hồi nào tới bây giờ chỉ là công “*Dã tràng xe cát*” mà thôi.

(10:15) Còn Thầy đối với Thầy thì các pháp đã thấy vô thường rồi. Ở đâu có đủ duyên thì ở đó mình làm lợi ích cho con người, mà không đủ duyên thì thôi. Chứ không có phải vì đó mà mình buồn khổ hoặc là mình thấy rằng đây là sự nghiệp của mình. Thầy chẳng có sự nghiệp gì hết, Thầy chẳng có danh, có lợi, chẳng có giàu sang, chẳng có hưởng thụ gì hết. Ngày ăn bữa cơm như mấy con. Nhiều khi ôm bát đi xin còn đồ vỡ, còn lượm lên được mớ về ăn, chứ còn nhiều khi cũng chẳng có gì nhiều. Cho nên vì vậy mà đâu có cái gì mà gọi là sự nghiệp, mà cũng đâu có cái gì mà gọi là danh, là lợi ở đây đâu. Chỉ làm một cái điều kiện lợi ích cho mọi người, rồi người ta ca ngợi mình thế này thế khác, đối với Thầy cái nghĩa đó vô ích, không có nghĩa.

Mà Thầy đau buồn nhất là thấy những người học trò của Thầy không được yên ổn tu thôi và không được tới nơi tới chốn thôi. Chứ còn đối với Thầy,

khen Thầy Thầy không màng; mà chê Thầy Thầy không buồn; mà nói gì Thầy Thầy không sợ. Thầy không bao giờ mà Thầy hề hấn, ai nói gì nói Thầy không sợ, không lo gì hết. Đối với Thầy thì như vậy. Nhưng mà Thầy rất buồn là vì Thầy muốn xây dựng, Thầy muốn đào tạo cho mấy con trở thành những con người nòng cốt đạo đức để làm cái gương sáng cho những người khác soi thôi, nhưng mà không được thì đành chịu. Trước mặt Thầy, những cái gương mặt của mấy con là những gương mặt sáng suốt, biết được cuộc đời khổ nên mới bỏ hết đời mà vào đây tu, không phải dễ.

Nhìn con người ở ngoài xã hội mấy con thấy đi, hiện giờ họ lao xao vì danh, vì lợi mà chạy, biết bao nhiêu người! Còn riêng Thầy, thì ở đây mấy con bao nhiêu người ngồi ở trong Tu viện này, một phần triệu của con người thì các con hiểu, nó mới được những người như vậy. Mà những người như vậy mà không được bảo vệ, không được nuôi dưỡng, không được giúp đỡ để cho họ xả hoàn toàn, để cho họ đi vào con đường giải thoát thì quá uổng.

(12:23) Nếu trong xã hội này, không được một số người, sáu mươi mấy người về đây tu tập như vậy thì thử hỏi ở trong cái xã hội này, ở trên cái hành tinh này, còn có chỗ nào mà để được yên ổn tu như thể này không? Xây dựng được cái đạo đức cho con

người được như thế này không? Chắc không có rồi. Mà chắc không có rồi, thì coi như là khi cái nơi đây nó đã đóng cửa rồi thì không còn nữa, tìm không còn nữa.

Bây giờ mấy con về gia đình mấy con tu, thì nó chỉ là rải rác được, mát không chừng, ai mà chăm theo chăm sóc mấy con được. Cho nên bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không mấy con? Ráng! Những lời Thầy dạy về thất mà nỗ lực tu. Rồi người nào thấy duyên của mình được thì mình sắp xếp nỗ lực mình tu đi mấy con.

Chuyện đời có gì mà lại sợ hãi. Những lời nói như thế này, thế khác, chúng ta đừng có bận tâm mấy con. Ai nói gì mặc, đừng có dao động chút gì hết. Trước cái sự sống chết vô thường, chúng ta đã thấy rồi. Bây giờ chúng ta mạnh giỏi, một lát nữa đừng ra chúng ta chết. Bây giờ chúng ta sum họp, như mấy ngày rày, chúng ta thấy chúng ta sum họp trong lớp học. Bây giờ nhìn lại thì có một số người đâu còn thấy ở đây nữa các con, chia ly rồi, có phải không? Đó là các pháp vô thường mà, chứ đâu phải là thường sao!? Mà đã là vô thường, tại sao chúng ta hiểu mà lại chúng ta lại khổ tâm?

Cho nên vì vậy mà các con đừng sợ một cái gì hết, tất cả đều là nhân quả. Cho nên nói đường của nó đi thì mặc nó đi, còn mình thì mình cứ lo phận

mình mà thôi. Mình thấy chỗ này không yên thì mình đi lại chỗ khác để mình chuyển nhân quả chứ. Không lẽ không yên, rồi cứ ở chỗ không yên hoài sao? Mình có trí mà, chứ đâu phải là mình người không hiểu biết? Có hiểu biết mà. Chỗ này bất an, thôi chúng ta tìm cái chỗ nào an chúng ta ở. Rồi chỗ nào an tốt lành được thì chúng ta tập trung về đó chúng ta ở. Tụ tán mà, nó không có gì đâu mà chúng ta buồn.

Cho nên Thầy nói như vậy để chúng con thấy rằng: chúng ta không phải là đứng yên một chỗ đâu, nó thường vô thường hằng phút, hằng giây.

(14:47) Cho nên mấy con mà lớn tuổi, như mấy con lớn tuổi thì sau này cô Út cất xong mấy cái khu dưỡng lão thì chắc cô cho mấy con về các khu dưỡng lão. Còn mấy con mà còn trẻ tuổi thì mấy con thấy ở yên tu hành không được, như động hoài mấy con tu không được thì mấy con về quê ở, đó là cái số mấy con còn trẻ tuổi mấy con về. Sau khi mà có yên ổn rồi, Thầy sẽ cho hay, mấy con sẽ tập trung đến, mấy con ở tu tập, mà có sự hướng dẫn của Thầy. Còn các con mà lớn tuổi rồi thì vào cái khu dưỡng lão của cô Út đó mà ở, mà dưỡng lão nghỉ ngơi. Ở đây thì cô Út lo cho đời sống cơm nước ngày một bữa, rồi yên ổn mà tu, chứ không có gì, những người lớn tuổi mà. Còn những người trẻ tuổi thì mấy con

về quê, mấy con ở yên ổn thời gian. Thầy xây dựng được cái khu an dưỡng xong rồi thì Thầy cho các con hay, mấy con trở lại đó mà tu tập. Thầy cũng không bỏ cái tuổi trẻ mấy con đâu, Thầy sẽ giúp đỡ.

(15:58) Nghĩa là đối với người học trò của Thầy, Thầy không bao giờ mà Thầy bỏ họ giữa đường. Nhưng mà nó có những sự gián đoạn thì mấy con đi về quê ở tạm một thời gian yên ổn. Rồi lúc bây giờ đó, thì Thầy xây dựng nơi đâu đó Thầy sẽ gọi mấy con. Thầy biết nơi đây mấy con ở yên không tu được đâu. Thầy biết rất rõ, không có tu được. Nhưng mà mấy con lớn tuổi thì các con ở đây được, có cô Út cô giúp đỡ. Còn những tuổi trẻ thì mấy con ở đây khó lắm, các con tu không được đâu, dù muốn dù thế nào đi nữa thì khó lắm. Thầy nói như vậy các con hiểu, thông cảm hiểu Thầy.

Cho nên hiện giờ thì chỉ còn những người già thì có thể ở lại đây được, chứ người trẻ thì không được, nó khó. Chờ khi nào để Thầy lo những cái cơ sở cho nó xong thì chắc chắn là mấy con sẽ có chỗ ở. Thì cái tuổi trẻ là cái tương lai cho Phật pháp, mà tương lai của Phật pháp mà không đào tạo được thì rất uổng. Còn cái tuổi già là chỉ tu để cho mình giải quyết sanh tử của một đời của mình thôi, chứ mấy con làm sao hơn? Làm sao hơn?

Bây giờ cái tuổi như mấy con đó: như Liễu

Châu, như Liễu Ngọc, như cô Nhâm. Mấy con lớn tuổi đó thì mấy con chỉ cần, chỉ an dưỡng ở trong khu an dưỡng thôi. Chứ mấy con tu được là mấy con giữ được bất động tâm của mình, đó là may mắn lắm rồi. Để khi mấy con bỏ thân này đi, thì mấy con được yên ổn, đó là hạnh phúc cho mấy con. Chứ làm gì mấy con còn độ ai được nữa đâu? Thầy thì còn đủ sức đứng lớp dạy, chứ còn mấy con cỡ tuổi Thầy thì mấy con đâu còn làm được nữa đâu. Mấy con chỉ cần tu để được giải thoát mà thôi.

Còn tuổi trẻ như mấy con hiện giờ ngồi trước mặt Thầy, tương lai của mấy con còn dài lắm. Cho nên cái điều kiện mà cần thiết để mở mang những cái trường lớp đào tạo cho mấy con thì đó là trách nhiệm, bổn phận của Thầy rồi. Cho nên vì vậy mà Thầy cần phải lo, lo làm sao để bảo vệ sự yên ổn tu tập cho mấy con mà thôi.

Bởi vì đối với mấy con, thì trước mặt Thầy là những con người thế hệ cho sau này rồi, để nói gót những chánh pháp của Phật rồi. Buộc lòng Thầy phải đào tạo cho mấy con, không có người nào mà Thầy bỏ hết. Bên nam cũng vậy, bên nữ cũng vậy. Đó là cái lo lắng của Thầy. Nhưng mà ở chỗ này không yên thì tuổi trẻ mấy con, mấy con cứ nên lo về để mà yên ổn. Rồi chờ cho Thầy lo cho nó xong. Thì chừng đó, Thầy sẽ gọi cho mấy con tập trung

về, thì để cho mấy con ở tu tập, thôi thì nó mới yên để mà dạy đạo. Chứ còn không khéo thì không yên mấy con.

Cho nên hôm nay thì mấy con còn hỏi gì thưa Thầy nữa không mấy con? Có cái gì, mấy con nào có câu hỏi Thầy gì nữa không con? Những cái chánh pháp đã chỉ dạy cho các con đủ rồi!

2- TẬP QUÁN THÂN TRÊN THÂN

(19:13) Về quán thân thì mấy con quán, mấy con thấy cái sự mà quán thân theo cái sự rung động của thân mấy con đó, mấy con quán được chưa? Đó là cách thức mấy con quán. Còn cái mà xả tâm, thì mấy con cũng biết xả rồi mấy con. Cho nên vì những cái pháp mà thực hành thì mấy con biết hết rồi. Rồi sắp sửa Thầy sẽ cho in ra một cái cuốn sách kế tiếp đây, sẽ nói tất cả những cái căn kẽ của cách thức tu tập cho nó căn kẽ, để tập được cái sức tĩnh thức của chúng ta. Hầu hết là mấy con chưa đủ sức tĩnh thức, mặc dù tu rất lâu nhưng mà cái sức tĩnh thức chưa có. Cho nên khi mà bắt đầu vào trên thân quán thân, thì sức tĩnh thức mấy con không có. Cho nên nó đã thể hiện qua cái chỗ mấy con có lúc biết cái đầu, có lúc biết cái mình, có lúc biết cái chân, chưa có trọn vẹn. Và mấy con cũng thấy rõ ràng là: khi mà chúng ta đi kinh hành, thì cái thân của chúng ta nó rung chuyển, nó chuyển động đó mấy

con. Bởi vì mình đi nó nghiêng qua, nghiêng lại, nó nghiêng tới, nghiêng lui. Rồi đỡ chân tới lui, tức là nó chuyển động, có phải không?

Còn bây giờ mấy con thử đó, mấy con mới nghe rung động, có phải không? Cái chuyển động nó khác mà cái rung động nó khác. Nhưng mà từ cái chuyển động, chúng ta nhận ra được cái chuyển động toàn thân của chúng ta rồi. Thì sau này nhờ cái chuyển động đó mà cái tâm của chúng ta nó tỉnh thức được. Nó tỉnh thức đúng, nó không bị trụ vào một cái chỗ nào hết. Cho nên vì vậy mà cái thân của chúng ta nó di chuyển đó, mình bước đi đó, mình đỡ chân đi thì cái thân của mình, mình đỡ đi thì nó dồn cái trọng lực qua ở bên cái chân mình đứng, có phải không? Rồi mình đưa cái chân đi thì cái thân của mình nó phải nghiêng theo, rồi ngã qua, ngã lại, ngã tới, ngã lui có phải không? Đó là nó chuyển động, cái thân chuyển động. Bây giờ chúng ta quan sát trên thân quán thân, tức là quán cái sự chuyển động, nó chuyển động cái thân.

(21:12) Bắt đầu bây giờ ngồi mà hít thở thì chúng ta mới thấy rung động. Bởi vì rung động nó khó hơn, nó nhẹ nhàng, nó nhẹ nhàng ở trong thân chúng ta. Cho nên từ cái chuyển động đến sang cái rung động thì nó mới có đủ cái sức tỉnh thức của nó cao. Cho nên các con thấy đức Phật dạy chúng ta

bốn oai nghi, đi có phải là cái oai nghi đầu không? Đi, rồi đứng, rồi nằm, mới ngồi chứ. Ngồi là sau cùng, bây giờ mình tu ngồi trước thì nó sai. Cho nên mình đi trước. Đi mình quán thân của mình, thì mình thấy nó chuyển động, có phải không? Nó chuyển động chứ nó đâu rung động. Bởi vì nó lắc qua, nó lắc lại, nó nghiêng tới, nghiêng lui cái gì? Nó chuyển động chứ gì? Đó là chuyển động.

Rồi bắt đầu bây giờ nó mình mới đứng lại. Mình đứng lại, tức là cái thân mình nó không chuyển động nữa mấy con. Thì bắt đầu đó nó nương vào hơi thở đó mình mới thấy được, từ cái chỗ chuyển động đó mình mới thấy được cái sự rung động của nó. Mình đứng lại, đi - đứng mà. Đứng lại cái mình thấy rung động. Rung động mình hít vô cái mình thở, từ ở trên này mình thấy nó rung động cho tới chân. Nhiều khi mấy con hít vô, mấy con thấy nó rung động từ dưới chân nó trở lên đầu, nó đi ngược. Còn trái lại mà nếu đứng thì nó từ trên xuống dưới. Hít vô thì mình thấy từ ở trên đầu mình nó sẽ đi dần xuống, rồi thở ra. Thì bắt đầu từ chân nó trở lên trên đầu. Nó rung động như vậy.

Thì khi đứng mà rung động được rồi thì mấy con nằm. Mấy con nằm thì thấy sự rung động của nó, chứ nó hết chuyển động rồi. Rồi bắt đầu ngồi thì nó. Con thấy có một cái chuyển động là cái đi thôi,

còn ba cái oai nghi kia đều là rung động. Phân biệt được vậy mình mới thấy được cái sự chuyển động và cái sự rung động nó.

Nếu không nói thì mấy con sẽ thấy nó không hiểu, còn nói ra thì mấy con hiểu. Và như vậy là mấy con biết rõ rồi, mình ngồi đây chơi mình đâu có làm gì đâu. Mà tâm mình nó thanh thản, an lạc, vô sự thì nó biết gì? Nó sẽ biết hơi thở chứ sao. Mà biết hơi thở, mà nếu mình cứ để tâm trong hơi thở thì nó bị ức chế. Cho nên mình nhắc tâm thanh thản, an lạc, vô sự, thì bắt đầu bây giờ nó yên lặng, thì nó thấy cái sự rung động. Bị vì nó quá thanh tịnh chứ gì? Nó quá im lặng chứ gì? Cho nên mình thấy sự rung động. Tại vì mình không có dám bám trong hơi thở. Nhưng mà hơi thở nó thở thì cái thân nó rung động. Mà thân rung động thì mình thấy rung động rồi. Thì đó là quán thân trên thân chứ gì? Nhưng mà ở đây không phải quán. Nhưng mà tại nó định trên thân của nó, nó thanh thản ở trên thân nó, cho nên nó thấy rung động.

(23:33) Cho nên cái pháp xả nó dễ hơn cái mấy pháp kia, nhưng mà xả một thời gian sau đó thì mấy con thấy, ngồi lại mình thấy rung động toàn thân của mình quá dễ. Trời ơi! Tại vì mình chưa xả, cho nên bây giờ mình quán thân không được, quán thân hơi có niệm. Còn nếu mà mình tu được cái xả

được rồi thì bắt đầu cái thân của mình nó hết, nó sẽ tốt đẹp hơn, có phải không? Tự nó, nó quán mà, cho nên nó không bị ức chế. Cho nên vì vậy mà nó quán được thì nó nhiếp phục tham ưu, nó không còn ưu phiền ở trên đó nữa. Đó tức là giải thoát. Còn nếu mình cố gắng, mình tập trung đó thì bị ức chế, mình ức chế thì nó không giải thoát.

Cho nên những cái này, mấy con đều hiểu biết hết rồi, không có người nào không hiểu biết. Chỉ còn có tu thôi, mà tu đúng thì mấy con sẽ thấy nó nhiếp phục. Mà giờ mình tu mà sao nó còn niệm ra, vô thì mình xả. Minh xả rồi, nó trở về nó quán thân nó, chứ có gì đâu mà sợ.

Cho nên Thầy đưa ra hai cái pháp. Một là mình quán thân mà mình thấy nó nhiếp phục được, nó bình an được, nó luôn luôn kéo dài được, thì nó tốt rồi đó. Đó là mình trên Tứ Niệm Xứ, tu Tứ Niệm Xứ rồi. Mà bây giờ nó còn có niệm, nó còn hôn trầm thùy miên. A! Bây giờ đây là mình còn tu xả chưa được, nhưng mà tu xả rồi thì nó cũng trở về Tứ Niệm Xứ chứ gì? Do đó cái cuối cùng thì nó xả hết rồi, thì nó quay vô Tứ Niệm Xứ nó ở trên đó. Thì mình nói liền cái thời gian mà Tứ Niệm Xứ thì mình chứng đạo. Các con thấy chưa? Nó đơn giản mà.

Thầy nói thật sự nếu mà Thầy ngày xưa có một vị Thầy nào mà dạy cách này tu, chắc Thầy ở trong

cái hang, trong hốc nào đó thì chừng sáu, bảy ngày thì Thầy sẽ tu xong rồi, không có còn khó khăn. Bởi vì sáu, bảy ngày mà mình cứ giữ gìn với cái tâm của mình, có gì mình xả, có gì mình xả... mình không có chơi với ai hết, có phải không? Mà đói, thì đi ra hái ba cái lá rừng đó ăn cho no để mà tu thôi, chứ cần gì mà phải ngon dở nữa. Mình chỉ còn nhắm vào cái sự tu tập giải thoát, đâu còn tham ăn, tham uống, tham gì nữa đâu! Ăn uống để làm gì? Cái thân này là thân vô thường, đâu phải gì của mình đâu mà phải nuôi dưỡng nó ăn uống, thì nỗ lực mà tu.

(25:33) Cho nên ngồi suốt một tuần lễ mà tu tập, Thầy nghĩ rằng một tuần lễ mà tu tập, thì chắc chắn là nó sẽ quét hết tất cả những chướng ngại gì trên thân của chúng ta hết. Mà nếu một tuần lễ chưa xong thì một tháng. Một tháng chưa xong thì hai tháng, ba tháng sẽ xong. Đức Phật có 49 ngày, tức là một tháng và mười chín ngày chứ bao nhiêu, cho nên đức Phật xong. Còn mình cũng vậy, mình ngồi mình cứ, bây giờ Tứ Niệm Xứ mình quán được, mà nhiếp phục được thì bảy ngày chứ bao nhiêu, đâu có lâu đâu. Mà bây giờ nó cứ có niệm, có niệm thì bắt đầu mình xả, mình xả hết. Mình xả hết rồi, thì tự nó quay vô Tứ Niệm Xứ chứ gì. Và đồng thời thì bắt đầu kéo dài cái thời gian Nhất Dạ Hiền thì nó xong, chứ có gì đâu.

Mấy con thấy cái pháp mấy con tu, nó đơn giản, nó dễ dàng như vậy, nó không bị tướng, nó không bị cái gì hết. Bởi vì bây giờ mấy con nhiếp tâm vô cái thân nè, quán thân nè, nó hiện ra cái tướng tướng gì đó. Mấy con biết như vậy chưa được, mình phải xả, xả cái này đi không quán tâm nữa. Tức là xả cái tướng này, cho nên mình ngồi không chơi, chứ mình đâu dám nhiếp nữa, có phải không? Bây giờ đâu có nhiếp tâm nữa. Nhiếp thì nó sanh tướng làm sao? Cho nên không nhiếp, cho nên ngồi chơi. Ngồi chơi có cái gì thì xả. Xả cuối cùng mình xả hết, thì bắt đầu thành công rồi, các con thấy chưa? Cho nên mình thành tựu, trong cái sự tu tập là như vậy.

3- VƯỢT QUA NHÂN QUẢ

(26:58) Cho nên Thầy mong rằng các con cố gắng tu tập. Và đồng thời có nơi nào đó, Thầy sẽ đến Thầy dạy mấy con, mấy con tu cho xong. Nhất là tu xong rồi thì không có nghĩa là mấy con tu rồi, để rồi mình đi về quê của mình, mình thất nghiệp đâu. Không có đâu, không bao giờ thất nghiệp đâu. Mấy con tu rồi thì mấy con đứng lớp, mấy con dạy, bao nhiêu cái lớp chờ đợi. Tuổi trẻ các con, mấy con phải đem hết cái khả năng của mình ra, mình để hướng dẫn cho người khác tu tập. Biết còn bao nhiêu người, người ta chưa biết đạo không?

Chứ đâu phải là nói bây giờ chỉ có Tu viện

Chơn Như này không đâu, không phải đâu mấy con. Đối với Thầy thì nó không còn cái chỗ nhỏ nữa đâu mấy con, chờ cho cái người tu chứng. Thầy nói bây giờ cho mấy con biết nếu trong Tu viện chúng ta chỉ cần có một người tu chứng làm chủ sanh, già, bệnh, chết, có đủ Tam Minh, chỉ một người thôi, thì hàng vạn người theo chúng ta tu. Còn bây giờ mà Thầy dạy, người ta đang chờ đợi, coi thử coi cái sự mà Thầy hướng dẫn coi có ai tu chứng không? Mà nếu chúng là một bằng chứng cụ thể rồi, thì người ta bỏ hết, người ta sẽ đi vào.

Đời khổ lắm mấy con! Ai cũng biết hết rồi, nhưng người ta không biết cái đường nào để mà người ta thoát khổ. Cho nên người ta phải sống trong cuộc đời như vậy, chứ người ta không còn ham muốn đâu. Nhưng mà khi ở đây chúng ta chứng minh được cái sự tu chứng rồi, thì mấy con là những người tu, mấy con sẽ gánh vác biết bao nhiêu người để mấy con dạy người ta không? Chứ đâu phải là học cái nghề này rồi thất nghiệp đâu. Cái nghề này là cái nghề thương yêu, cái nghề này là cái nghề đạo đức mấy con. Mình học được, mình đem cái đạo đức dạy lại người, đâu có phải là xấu đâu. Đâu có phải là ngồi tu rồi, tới chứng đó mình nhập Niết Bàn đâu. Đâu phải đâu.

Mà cái hướng của Thầy là tạo cho nó có cái

phát triển rất lớn, rất rộng trong nước và khắp thế giới. Bây giờ cái Trung Tâm An Dưỡng ra đời, mà được trung tâm, được giấy phép trung tâm thì chi nhánh trung tâm nó sẽ có các tỉnh. Thì mấy con ở tỉnh nào, thì mấy con về cái tỉnh đó, thì nó có cái chi nhánh ở đó, thì mấy con có nhiệm vụ lại đó mấy con dạy chứ làm sao vì mấy con đã tu rồi. Đó là cách thức như vậy.

(29:01) Còn bây giờ hoàn cảnh chúng ta không yên thì, chúng ta có khi mà chúng ta phải biết tiến tới, nhưng mà cũng có khi chúng ta phải biết dừng lại, để chuẩn bị cho chúng ta tiến tới tốt hơn. Chứ nếu mà chúng ta nói: “*Thôi, bây giờ vậy thôi bỏ cuộc*”, thì cái đó là chúng ta tiêu cực. Chúng ta công, lúc công thì chúng ta tiến tới, lúc thủ thì chúng ta trở về thế thủ chúng ta thủ. Thì để chuẩn bị cho chúng ta trên bước đường chúng ta tiến tới làm tốt hơn, chứ không đầu hàng trước hoàn cảnh đó, không đầu hàng trước nhân quả.

Ở đây là nhân quả, ở hoàn cảnh chúng ta hiện giờ là nhân quả. Do cái nhân mà không tốt của chúng sanh, cho nên cái quả mà chúng ta hiện đang chịu đựng. Nghĩa là mọi người, người ta đang làm ác, mà mình muốn đem lại cái đời sống cho họ không còn làm ác nữa. Thì mình ở trong những cái lớp học của mình đang học, đang tu những cái điều đó thì mình

phải chịu những cái quả. Mà mình đã biết nhân quả là di chuyển; là thay đổi; là chuyển đổi được. Cho nên mình đâu có đầu hàng trước cái nhân quả. Cho nên mình biết chuyển đổi: *“Ở đây không yên, tôi sẽ tìm cái chỗ khác, tôi sẽ tạo để cho yên, để mà tôi chuyển đổi nhân quả, tôi đem đến cái lợi ích cho con người”*.

Thì mấy con thấy trong cái vấn đề đó là mình phải khéo léo chuyển đổi, mà mỗi người đều là hợp với ta, cùng với Thầy, đoàn kết với Thầy. Mỗi người các con đều là nắm chặt bàn tay nhau, để mà chúng ta xây dựng lên, chúng ta đừng có đầu hàng trước cái hoàn cảnh của nhân quả. Chúng ta không có đầu hàng. Thầy nói còn một tắc hơi là nhất định là không đầu hàng trước nhân quả.

Nhưng chúng ta là những người tu, cho nên chúng ta rất là ôn tồn, rất là mềm mỏng, rất là nhẫn nhục, rất là tùy thuận. Chứ không phải như người đời, mà đấu tranh, mà đánh đá, mà hung dữ, chúng ta không phải làm những điều đó. Không phải chúng ta đem súng đồng, đại bác mà đánh nhau. Mà chúng ta luôn luôn lúc nào bằng cái hạnh, bằng cái lòng thương yêu mà đối phó tất cả mọi sự khó khăn. Lúc nào chúng ta cũng khởi sự lòng thương yêu của mình đối với những người khác, vì họ đang ở trong nhân quả.

(31:14) Thầy nói hết lời, nhưng mà hầu hết là người ta luôn luôn lúc nào cũng không ai nghe Thầy đâu! Người ta muốn làm cái gì thì muốn đấu tranh, muốn mạnh mẽ, muốn làm được, cái đó là cái đem đến cái đau khổ. Còn chúng ta đem đến cái lòng thương yêu. Người đó sai thì chúng ta biết người đó sai, chúng ta thương yêu, nhưng chúng ta không nói người đó sai. Người đó hung dữ, chúng ta biết, nhưng chúng ta đừng nói người đó hung dữ, mà chúng ta nên thương người đó. Người đó lầm lạc, chúng ta biết người đó lầm lạc, người ta đâu hiểu những cái điều sai. Nhưng mà chúng ta có khả năng thì chúng ta khuyên lơn. Mà không khả năng thì chúng ta đừng có góp thêm, để làm cái sai đó lại rộng lớn ra.

Chúng ta không có đủ khả năng, không có đủ cái lời nói. Chúng ta không có đủ cái trọng lượng để mà nói, để mà nhiếp phục, để mà an ủi, để mà giúp đỡ người khác được, thì chúng ta nên làm tinh là tốt nhất. Chúng ta thấy cái lời nói mình có trọng lượng thì mình nói để mà giúp đỡ. Mà cái lời nói của mình không trọng lượng thì mình không nói người ta. Nhân quả thì nó sẽ diễn biến, mà chính sự làm tinh của mình, nó sẽ chuyển biến trong cái hướng chuyển đổi. Còn nếu mình không có làm tinh, mình nói thì nó sẽ chuyển đổi qua cái nghiệp của khẩu nghiệp của mình nói. Cho nên những cái điều

mà nhân quả nó sẽ chuyển biến theo thân hành, khẩu hành của mấy con. Cho nên nó chuyển biến lần lượt nó tốt hay là xấu, nó được bình an hay là không bình an. Cho đến phút cuối cùng mà nó xấu tệ, thì chúng ta phải là những con người, chúng ta phải gánh nó mà thôi.

(32:59) Ví dụ như bây giờ ở đây có những cái sự kiện gì nó xảy ra. Công an, nhà nước đến đây lập biên bản này kia nọ đủ thứ, rồi kẻ tù, người tội, đủ cách thức. Thì lúc bây giờ chúng ta đó là nhân quả, mà chúng ta là những người thấy nhân quả thì chúng ta đâu có thấy gì buồn đâu. Không có cái gì phải buồn hết, đó là nhân quả. Như vậy rõ ràng là cái nhân quả nó đến đây là mình chấm dứt rồi, không có còn đem đạo đức, dạy đạo đức gì mà nó như thế này? Các con hiểu đi! Người ta sẽ nói: *“Thầy dạy đạo đức gì mà như thế này, có đạo đức gì đâu? Cũng đấu đá, cũng hơn thua, cũng này kia nọ, vậy là đạo đức gì? Còn gì mà đạo đức.”*

Cho nên ở đây, thật sự ra là mình dạy đạo đức, nhưng mà người ta không muốn hiểu đạo đức thì mình làm sao? Thôi đành chịu thôi! Thầy muốn đem lại sự hạnh phúc cho mọi người, mà người ta không muốn hạnh phúc, thì mình làm sao đây? Hạnh phúc cho người ta, chứ phải hạnh phúc cho mình đâu! Mà mọi người mà cứ làm cho mình không hạnh phúc thì

tự mình làm rồi.

Thầy muốn tất cả mọi người đều được yên ổn, đều sống trong một tình thương chan hòa với nhau. Người này thương người kia như cha mẹ thương con, như vợ chồng thương nhau, đầm ấm với nhau, nó mới là hạnh phúc. Còn đấng này, mình không muốn như vậy, thì mình làm cho nó khổ đau, thì tự mình làm chứ sao, chứ có ai làm đâu? Rồi nay nghĩ người này, mai nghĩ... Tất cả con người người nào cũng đi trong quy luật của nhân quả, thì chúng ta có cái gì đâu mà chúng ta lại buồn phiền? Chúng ta có gì đâu mà buồn phiền?

Thì hôm nay Thầy nói như vậy thì mấy con cứ tư duy, suy nghĩ. Sự việc thì cũng là do mình mắc thôi. Thầy thấy ở đây khó quá, không thể nào mà Thầy còn nằm ở đây được nữa.

(34:51) Bây giờ ví dụ như ở đây dạy làm sao được? Quá động, không ở đây được đâu! Ở đây là công lao của cô Út rất lớn, từ cái nhỏ đến cái lớn. Thầy chỉ có dạy đạo thôi, chứ Thầy có làm gì hơn. Từ cái ăn, cái uống này kia cũng đều do bàn tay cô Út hồi nào đến bây giờ. Chỉ có gần đây thì mới có cô Liên Châu mới giúp đỡ cho một phần ăn ở đây thôi. Chứ còn thật sự ra thì điều kiện là do một tay cô Út, chúng ta không phụ ơn đó đâu. Nghĩa là đối với chúng ta là những người ở đây, dù là một ngày

đi nữa chúng ta cũng không phụ ân đó đâu. Cho nên chúng ta không bao giờ làm buồn lòng cô Út. Đã là không phụ ân thì không có nên làm cái hành động gì gọi là phụ ân.

Thì chúng ta thấy mình sống không được thì mình cứ rút lui thôi, rồi mình đi tìm cái nơi nào yên ổn mình ở, mình tu. Mình là người tu, mình bỏ hết xuống được. Rồi mình sẽ gặp nhau trên cuộc đời này. Mình sẽ nói lên một cái tình thương nhau trong mọi cái hoàn cảnh khổ đau. Như bây giờ, trước cái hoàn cảnh này, ngày mai mình sẽ gặp nhau ở nơi nào đó, mình sẽ ôn lại những cái này, mình thấm thía lắm. Mình thương nhau lắm trong hoàn cảnh khổ đau của mình, của Thầy, của các con không được yên ổn. Trong lúc bây giờ, mình gặp lại trong cái hoàn cảnh thuận tiện hơn, thì cái tình đó mình nhớ lại những kỉ niệm đã qua, mình thấm thía. Càng thương nhau trong những cái hoàn cảnh để vượt lên con đường sanh tử luân hồi của chúng ta quá khổ đau như thế này. Thầy muốn yên mà không yên, thì chúng ta phải đành chịu thôi chứ bây giờ biết sao hơn mấy con?

Cho nên vì vậy mà cố gắng, Thầy cũng đang cố gắng, thì mấy con cũng đang cố gắng. Mọi người hãy tìm một vị cái trí đứng cho mình yên ổn, chờ đợi Thầy. Thầy không bỏ mấy con, Thầy hứa ở đây

trước mặt mấy con, Thầy không bỏ người nào hết đâu! Luôn luôn lúc nào các con cũng như những đứa con của Thầy, đang ở trong vòng tay của Thầy, Thầy cố gắng làm sao cho mấy con tu cho được. Thầy khuyên lơn từng lời nói, Thầy cố gắng hết mình luôn. Nhưng mấy con biết, mấy con tìm cách để trú ẩn cho nó yên. Rồi Thầy sẽ cố gắng giúp đỡ mấy con, chứ không cách nào khác được hết.

(37:02) Nghĩa là Thầy có dự định là chỉ cần một năm ở đây thôi, mà bây giờ chúng ta gần năm tháng rồi. Mà chỉ cần một năm được bình an mà tiếp tục tu liên tục. Thì những cơ sở mà thành lập thêm ra thì nó sẽ có nhiều cơ sở. Nhưng mới có chưa được năm tháng mà nó đã đủ thứ chuyện hết, cho nên vì vậy mà làm sao đây? Một năm nó mới có thể, nó mới hình thành được những cái cơ sở kia chứ. Còn mình chưa thành hình, rồi bây giờ sự việc như thế này nữa, cũng như mấy cô quẩy gỏi về kia. Nếu mà có cái cơ sở nào đó, Thầy sẽ chỉ mấy cô: “*Hãy về chỗ đó ở, tu đi*”, có phải không? Nó có chỗ rồi. Còn bây giờ không có thì mấy con phải về quê thôi, chứ làm sao hơn. Không có cách nào hơn, chỉ còn chờ đợi nữa mà thôi.

Thì cũng như bây giờ mấy con ngồi trước mặt Thầy, thì bây giờ Thầy chưa có cái chỗ nào hết, làm sao mà đưa mấy con về nơi của Thầy được, có

phải không? Vì vậy mà mấy con chỉ còn về quê của mấy con thôi, chứ bây giờ biết làm sao hơn? Thì mấy con nhớ rằng, thật sự ra những sự bất an là cũng một phần do mấy con ở trong này thiếu phước. Rồi một phần cũng do mấy con không có giữ hạnh, tiếp duyên nói ra, nói vào thì do đó mấy con sẽ bị ảnh hưởng chung nhau mà thôi. Chứ thiệt ra Thầy biết, người nào ở đâu trong này sao Thầy biết hết, không có người nào mà dấu Thầy được hết. Nhưng mà Thầy rất thương yêu, Thầy không bỏ một người nào hết. Các con thấy Thầy không bao giờ đuổi một người nào, làm gì làm Thầy không bao giờ đuổi. Thầy biết rằng cuộc đời là nhân quả, đuổi làm gì?

(38:54) Nhưng rồi Thầy nghĩ rằng mấy con sẽ cái hoàn cảnh nó đến thì các con sẽ tự về quê mình, rồi chờ đợi Thầy, chứ Thầy không bỏ. Thầy cố gắng, Thầy lo công việc. Thầy biết Thầy có đủ cái phước, Thầy kêu gọi Phật tử, chứ Thầy có tiền, có bạc, có quen thân ai đâu mà đi xin phép người khác được mấy con? Trừ ra có những người, người ta quen thân, người ta mới xin phép được. Chứ Thầy làm sao mà Thầy quen thân ai đâu? Cuộc đời của Thầy đâu có luôn cúi ai được đâu? Mà Thầy đâu có cầm tiền mà Thầy đi lo người này, người kia được đâu. Người ta làm được, chứ riêng Thầy, Thầy không có làm được điều đó. Đạo đức đâu có cho phép Thầy làm điều đó. Cho nên đứng ra xin phép này kia Thầy

đâu có làm được. Cho nên những người Phật tử họ sẽ làm được điều đó, bởi vì họ là người Phật tử, còn Thầy là tu sĩ.

Đó là một cái điều kiện mấy con cũng thấy biết điều đó mà. Cho nên mấy con yên tâm, nỗ lực theo những pháp mà tu tập, cố gắng xả tâm. Rồi có nơi nào yên ổn mấy con về ẩn một thời gian, chờ đợi Thầy, Thầy lo lắng. Sự thật ra đầu tiên, khi mà Thầy muốn đem cái chánh pháp của Phật, thì đâu có nghĩa Thầy lấy cái nơi mà Thầy tu hành, Thầy ở đây mà Thầy mở mang đâu. Thầy tổ chức ở ngoài Phước Hải kia, đất của Thầy bây giờ còn ở Phước Hải kia. Đó là cái bình đẳng, ra ngoài đó Thầy xây dựng cái hai khu, một khu nữ ở Long Hải, một khu nam ở Phước Hải hẳn hoi.

Thì bây giờ mấy con biết rằng, những người đệ tử của Thầy mà đang ở đây với Thầy để đi ra làm việc đó, thì bây giờ mấy con đã nghe thầy Chân Quang rồi chứ gì? Thầy Chân Quang bây giờ thầy cũng là nổi bật ở trong giới tu sĩ Phật giáo, chứ không phải là không đâu. Mà nếu những ngày đó mà Thầy đã mở mang được thì cái Trung Tâm An Dưỡng Từ Thiện ra đời được, thì đến hôm nay chúng ta đâu có khổ như thế này.

(40:59) Nhưng đó cũng là cái duyên của nhân quả. Cho nên vì vậy mà thầy Chân Quang phải đi

qua một cái góc trời riêng của thầy, thầy phải từng sống. Nhưng mà tiếc vì thầy cũng đứng ở cái trong đạo đức nhân quả, nhưng mà thầy chỉ giảng về tướng quá nhiều, nó làm mất cái tính chất chân thật của đạo đức nhân bản - nhân quả. Bị vì tướng mà, nó làm sao nó thật được? Cho nên nó mất cái tính chất thật của nó. Nhưng nó cũng rất hay, chứ không phải dở. Do đó thì thầy cũng đứng ở được góc trời của thầy. Nhưng mà tiếc vì rất tội là nó không có đi vào cái đạo đức thực của Phật giáo, nó không có cái thể giới tướng trong đó mới được.

Nếu mà Thầy có đủ cái duyên mà được gần gũi với quý thầy, thì chắc chắn là nó không có cái trường hợp này xảy ra. Thì biết bao nhiêu người mà hiện theo thầy Chân Quang hiện giờ thì người ta đi vào được con đường đạo đức rất tốt đó. Thầy tổ chức rất hay lắm mấy con, băng phim thầy tổ chức rất hay. Khi mà xem đĩa của thầy thì hình ảnh đầy đủ, trọn vẹn. Và đồng thời cái băng phim của thầy nó cũng có kỹ thuật, chứ không phải là thiếu kỹ thuật.

Còn chúng ta ở đây, thì coi như là cái đội ngũ chúng ta chưa có cái kỹ thuật về quay phim. Và về cái mỹ thuật của bối cảnh của một cái cảnh chúng ta chưa có. Cho nên do đó chúng ta thấy hình ảnh thô. Chứ sự thật ra nó chưa thật là, cái kỹ thuật của quay phim và mỹ thuật của nó chúng ta chưa trọn vẹn. Có

cảnh thì chúng ta cũng đẹp, nhưng mà có cảnh thì chúng ta chưa trọn vẹn, nó còn những cái điều kiện sai. (43:01)

18- THẦY KỂ CHUYỆN HÒN SƠN

1- OAI NGHI TẾ HẠNH

(0:00) **Trưởng lão:** Như vừa rồi hình chụp chúng ta bữa mà Thầy giải thể, chúng ta chụp trước Tu viện ở trước Tổ đường này, mấy con nhớ nam nữ đầy đủ hết chứ gì? Khi ở hàng ngồi trước vô tình có một người ngồi sơ sót quá thành cái hình bị hư. Nghĩa là có người đó ngồi chồm hồm kiểu này, một thầy y đàn hoàng mà ngồi như vậy thì cái hình ảnh bị hư hết. Chỉ còn cắt bỏ thôi chứ không còn cách nào.

Bởi vì ngồi như vậy nói lên cái tập thể chúng ta oai nghi không có; mà oai nghi không có thì hình ảnh đó đưa ra, người ta xét như thế nào? Chuyện đó mình có thể làm được nhưng điều kiện Thầy thấy khi mình bố cục cái cảnh, có ông nào ngồi bó gối như vậy thì làm ơn thả đầu gối xuống, đằng này ông chụp không chịu sửa nên có những cái sai.

Ví dụ như khi bố cục chưa xong, còn người bên này người bên kia, hô chụp hình thì trời đất ơi, y như cái chợ đang lằng xằng buôn bán. Các con hiểu cái đó chưa? Kỹ thuật không có nên mỹ thuật trong bức ảnh chưa hoàn tất được, không có. Thầy không phải đạo diễn, nhưng mình nhìn, Thầy chỉ có đầu óc của người họa sĩ cho nên Thầy biết cách bố cục của một bức tranh.

Giờ có cây đó làm mất đề tài chính của Thầy, Thầy không vẽ cái cây đó vô đâu, Thầy chặt bỏ tức là không vẽ nó vô chứ Thầy không chặt cây đó đâu! Nhưng Thầy vẽ bức tranh thì không vẽ cây đó, làm đề tài chính muốn nói trong bức tranh mới nổi bật lên được. Còn Thầy vẽ cây đó như cái máy ảnh chụp hình thì bức tranh Thầy hư, cho nên họa sĩ lợi ở chỗ là không vẽ cái vật đó vô. Còn cái máy chụp ảnh không được, nó phải chụp dính vô, rồi bây giờ tìm cách nó xóa như máy vi tính thì xóa được.

(02:20) Còn hồi xưa kể như dính là nó dính nên máy chụp ảnh dở, những cái ảnh nó dở. Cho nên họ phải bố cục cảnh nào có vật chướng ngại là họ không cho hình ảnh đó lọt vô trong máy ảnh. Còn người họa sĩ thì cảnh nào bố cục được rồi mà họ thấy có vật chướng ngại là không vẽ vô. Bây giờ bức tranh của họ không có vật đó vô. Nó dễ. Trước kia, Thầy chỉ biết về hội họa, biết vẽ, Thầy vẽ sơn

dầu cho nên Thầy có học sơ những căn bản về vẽ.

Qua vấn đề đó mà Thầy nhìn qua những cái ảnh, những cái phim, Thầy thấy cái này được cái này không được là do mình có căn bản của hội họa chứ Thầy không giỏi gì, cỡ không học thì cũng không biết gì đâu, nhờ có học. Tất cả những gì mình hiểu biết do sự tích tập, tích tụ.

Tu sinh: Có hai cái đĩa Thầy coi con quay có được không Thầy?

Trưởng lão: Thầy thấy con quay được nhưng có những đoạn hình ảnh phải cắt bỏ, nối lại thì những đoạn phim sẽ đẹp tốt hơn. Thầy thấy rất được, máy quay phim của con rất tốt. Hình ảnh rất đúng nhưng mới có tài tử quay phim thôi chứ chưa có chuyên nghiệp.

Tu sinh: Con bấm bộ phận track để thu mà khi đi con quên tắt nên khi đi nó quay luôn cảnh con đi. Khi về con mở ra thấy cái cảnh con quay ghép, nó nhanh quá!

(03:59) Trưởng lão: Bởi vì con mới học làm tài tử quay phim chứ chưa phải chuyên nghiệp nên mới học chơi vậy thôi. Nhưng cái máy tốt nên nó quay được những hình ảnh tốt.

Nhưng mà theo Thầy thiết nghĩ bây giờ chúng

ta chuẩn bị cho con đường tiếp tục tu tới để được bình an, không khéo không được bình an, tội cho mấy con. Về đây mong để tới nơi tới chốn nhưng mà lớp học chúng ta dở dang quá. Nhưng thôi không sao, chúng ta sẽ còn tiếp tục nữa. Bây giờ chưa được, chúng ta sẽ tìm cách được. Mình quyết tâm, mỗi người quyết tâm một chút, Thầy tin mọi người đều quyết tâm.

Trong dịp này chúng ta coi như nghỉ hè. Đi nghỉ hè một thời gian cho mát mẻ rồi chúng ta trở về học lại tinh tấn hơn. Chứ học hoài, tới ngày học không thì lu bù quá! Xả ra đi! Đi một vòng đi! Cho giải trí đi! Như học sinh mà nghe ngày hôm nay là ngày nghỉ hè thì thôi mừng lắm! Vì tám chín tháng học trong trường bây giờ được nghỉ, hè về thì lo lắng, những học sinh học ở thành phố, nghỉ hè được về quê là mừng lắm, mau mau nôn nao trong lòng lắm, về được nhà mình, gặp được ba mẹ, gặp được đồng quê, được nhảy chơi, nhảy nhót thì sung sướng biết mấy.

Mấy con hôm nay cũng được nghỉ hè cũng sung sướng biết mấy. Bây giờ về mà đi dạo chơi một vòng thoải mái rồi bắt đầu trở lại học, lớp học chúng ta trở lại. Hồi đó mình học lớp ở trong nhà tranh vách lá của lớp nghèo, sau khi trở lại trường học lúc này nhà lầu, tường cao hơn, nó lại đẹp đẽ hơn, bắt

đầu mình nỗ lực tu hơn nữa tức là mình học tốt hơn nữa. Hồi đó, trường học mình còn nghèo nàn, bây giờ sau một thời gian trường học tốt đẹp hơn. Thầy nghĩ rằng mỗi cái gì đi qua nó chuyển biến thì nó sẽ tốt hơn.

2- HÒN SƠN- MA THIÊN LÃNH

(06:31) Nói chung là Thầy còn đi ra Hà Nội để gặp chú Tuấn. Chú Tuấn cứ gọi Thầy ra đó để xem như thế nào. Cũng có Phật tử báo ngày chính xác cho Thầy biết nhưng Thầy trực tiếp, chứ Thầy không nghe ai hết đâu.

Bữa nay, cô Liên Châu sẽ gặp Thầy để báo cho Thầy biết giấy phép được xin xong để Thầy về quy hoạch, làm rào cỡ nào, xây tường hoặc rào B40 hoặc như thế nào để Thầy chỉ đạo, rồi làm công như thế nào. Ở trong đó quy hoạch đường sá, điện nước như thế nào. Bữa nay cô Liên Châu sẽ hẹn gặp Thầy. Thầy còn đi công việc nhiều quá! Để Thầy lo những công việc này xong rồi thỉnh thoảng mới về thăm Hòn Sơn chứ bây giờ chắc chưa thăm được.

Không biết Thầy trèo Hòn Sơn nổi không chứ bây giờ lớn tuổi rồi trèo không nổi. Hòn Sơn cao lắm! Không biết bây giờ có làm con đường thông suốt không chứ hồi Thầy lên ở đó thì đi đường mòn, đường mà kêu là thợ rừng đi, nó luồn qua lách lại đủ

cách hết, dây chằng dây néo đủ loại, luôn qua lách lại. Đi lên dốc có khi dốc đứng thì có những sợi dây mình nắm.

Bây giờ Thầy nắm, leo lên bằng gốc cây đó thì Thầy hết nổi. Nắm dây leo thì tuổi trẻ mới leo được chứ còn Thầy già leo gì, dốc đứng làm sao leo được, buộc lòng phải leo bằng sợi dây. Mà leo, hai tay phải nắm, hai chân đạp lên vách đá, đạp thẳng lần lên, cho đến bên kia buông dây. Thầy chắc chắn kiểu đó thì các con đứng dưới này ngó lên chứ mấy con trèo được không. Có phải không? Thầy không biết bây giờ có trèo nổi hay không chứ. Nếu họ làm cầu hoặc băng bằng cái lộ nào đó có thể mình lên được, chứ hỏi Thầy đi như vậy mà gặp mấy cái dốc đó thì leo dây thôi.

(08:47) Khi vào Hòn Sơn thì vào trong một cái hang. Từ trong hang đó, mình mới chui qua, có những sợi dây mình mới phăng lên đỉnh Hòn Sơn được, mới lên được Sơn Tiên ở đỉnh Hòn Sơn. Đỉnh Hòn Sơn cao mà có một tảng đá rất rộng lớn. Ngồi trên đó gió biển thổi vào, nhìn ra biển mênh mông. Đó là tảng đá gọi là Sơn Tiên, tiên lên chơi trên đó chứ phàm phu lên đó không nổi.

Đồng thời ở dưới này đi gần tới có cái hang, chui trong hang đó mình đi. Vô hang đó tới u, muỗi, dơi ở trong đó cũng nhiều lắm. Mình chui trong đó

rời đi vòng vòng qua hang, hang cũng rộng. Vòng qua thì bắt đầu nó có cái lỗ thông hơi khí trời. Trên đó có mấy cây lớn, dây leo thòng xuống. Mình nắm dây đó, leo lên miệng hang. Lên trên đó, đi đoạn đường nữa mới tới tảng đá đó. Ghê lắm, người nào lơ mơ thì đi không nổi, chỉ còn rớt ở dưới chân, chứ không phải lên Yên Tử, nó dễ. Đàng này đi phải leo qua những chặng dây. Chắc bây giờ, người ta cũng sửa sang lại nhiều rồi chứ không đến nổi. Hồi Thầy đi còn hoang dã lắm nên đi bằng đường hầm, đi bằng dây leo.

(10:25) Thật sự ra Thầy thấy cuộc đời tu hành mình đi như vậy còn hoang dã và nó đẹp vô cùng, đẹp lắm. Khi một người mà trèo như vậy quay phim thì trời, hay lắm! Như mấy người đi thám hiểm trên đỉnh núi Everest nhưng lên Hòn Sơn thì trường hợp đó chắc không khó đâu không thể nào chạy khỏi. Tới đó Thầy trèo, mấy con chụp hình, được mà, Thầy trèo được, cái tay Thầy cũng mạnh lắm, không yếu đâu, còn sức lực, còn trèo được, còn nắm dây trèo được khoảng thấp thấp chứ cao nữa chắc rớt xuống.

Chùng đó hẳn hay, chứ bây giờ Thầy lo cho mấy cơ sở. Chắc chắn Thầy tiếp xúc ngoài Hà Nội rồi Thầy bàn bạc trong vấn đề thì chú Tuấn sẽ làm. Nếu theo phương án Trung tâm an dưỡng lớn không

được thì Thầy sẽ xin làm một khu dưỡng lão, khu an dưỡng cho người già hoặc là cho tu sĩ. Mình xin làm nhỏ thôi đừng có làm lớn, nhỏ thôi.

Thí dụ như mình xin khu dưỡng lão người ta cho liền, đồng thời mình xin khu an dưỡng cho Tăng Ni để họ nghỉ ngơi an dưỡng. Mình đừng nói gì lớn, chỉ nói một khu như vậy thôi, nhỏ nhỏ thì họ sẽ cho chứ mà nói mười sáu, mười bảy cái khu như vậy người ta nói bộ ông lập ấp sao mà dữ vậy! Vậy ông muốn làm lớn quá cho nên mình nói nhỏ nhỏ thôi thì chắc được chứ không có gì khó. Để Thầy ra chỉ đạo không khéo mấy người đó cứ khư khư phải mười sáu cái cơ sở, xây dựng như vậy như vậy đó thì khó hơn, Nhà nước người ta nghiên cứu người ta khó hơn.

(12:23) Mấy con cũng biết vừa rồi Thầy được tin Những lời Phật Dạy, cái tập IV rất hay mấy con. Nó xác định đường lối của đạo Phật rất rõ ràng và Bà La Môn cái sai của Bà La Môn. Trong đó Thầy có giải thích qua Đại thừa, cái sai của Đại thừa. Ban biên tập đọc đến đó, người ta rất ngại, người ta sợ.

Thầy nghĩ rằng bây giờ mình có người của mình đến gặp những người biên tập đó sẽ đã thông tư tưởng đó để họ hiểu. Bởi vì họ không hiểu thì họ rất sợ, họ hiểu thì không sợ, thấy có trách nhiệm phải làm, do đó cũng phải khéo léo thôi.

Nếu tập IV ra mà hữu duyên không có sửa đổi gì hết thì nó rất hay. Nó chặn chình lại con đường của đạo Phật. Tập IV là những bài Thầy cô đọng lại những cái sai, cái đúng mà từ lâu tới giờ người ta hiểu không đúng về Phật giáo nên làm sáng tỏ. Bốn tập Những Lời Phật Dạy thì ba tập kia đã duyệt xong, không có gì hết, nhưng tới tập IV thì giật mình vì từ lâu tới giờ người ta cứ hiểu qua góc độ của Đại thừa, của Thiên tông. Bây giờ Thầy nói Phật giáo như vậy thì người ta ngại quá nên người ta lo lắng thôi. Cố gắng thì mình cũng sẽ đạt được những điều kiện tốt.

(13:55) Thôi bây giờ thì à, như vậy mấy con lần lượt về yên ổn, Thầy lo cho tới nơi. Sau đó, chúng ta có dịp tổ chức đi thăm Hòn Sơn vì đó là nơi lịch sử, chứ không phải là nơi không lịch sử đâu. Bây giờ cho một người đi thì bao nhiêu người khác cũng muốn đến đó mà Thầy không cho đi. Nội trong đây mình cũng muốn đi hết chứ có ai không muốn đi, phải không?

Thầy cho hết, Thầy thuê mấy chiếc xe đò đi. Ra ngoài đó Thầy mượn một chiếc tàu lớn mình chạy lên Hòn Sơn, mặc sức mình đi. Bây giờ mình đi tham quan, đi du lịch mà, đi bao nhiêu người mà không được. Nhưng để mình có chỗ ở xong đã, Thầy cho đi hết.

Mấy con người nào cũng khoái lắm, đi vô coi chỗ Thầy ở, tới chỗ Thầy đào hầm có hai hòn đá, một hòn đã tròn bự lắm, cầu bằng hai nhà này. Một hòn đá tự nó lớn tròn vậy, còn một hòn đá nhọn, một cái nhọn, một cái đứng cao vậy như cái bậc thang. Hai cái dựa vô nhau: Một cái nhọn, một cái tròn. Mà hai cái dựa lưng nhau vậy thì kẽ hở chỗ này, nước ở trong đó chảy ra. Do đó Thầy đào một mương dài Thầy trồng rau. Đây là những cái các con chụp hình, bây giờ cái mương này bị lấp đi, nó lâu quá rồi. Hai hòn đá này chắc không ai khiêng đâu. Mạch nước này còn thì nó sẽ còn chảy tràn lan ra. Do đó mình đến mình chụp cảnh này, cũng là một cái lịch sử, một hình ảnh lịch sử.

Rồi mấy con vô trong đó, cái hang chỗ Thầy nằm nghỉ để tu, trên đó, hồi đó cũng có mấy ông sư cũng đến đó. Họ đóng mấy cái bìa, đôn, thượng. Thợ rừng họ lên đó hạ cây, rọc, bỏ mấy cái bìa như cái giát ở ngoài họ bỏ. Mấy ông sư lấy cái đó kê nằm, họ làm phản nằm. Không ngờ mấy ông tu lạnh quá chịu không nổi, mấy ông bỏ đó. Thầy lên, ở chín tháng trên đó cũng ở được.

Lên trên cao nữa, một tầng nữa là Sơn Tiên. Dưới này, ở chỗ sắp sửa chui vào trong hang này có một cái thất của thầy Thiện Nghĩa, ông đến đó cất để luyện Mật Tông, luyện Chú Chuẩn đề. Khi luyện

Chú Chuẩn đề ma hiện ra, ông sợ quá chạy ông bỏ. Mà cái công của ông mà đem mấy cái thùng phi lên để hứng mấy cái nước thất ông đó, nhờ đó mà Thầy uống cái nước đó mà Thầy (...) nên nó tiện.

(16:32) Cũng có người ta sắp sẵn cho mình nên lên trên đó đủ điều kiện: Có nước trời mưa Thầy uống, có thất của ông, mà Thầy thích nằm trong hang hơn. Lúc bấy giờ, tuổi trẻ không thích ở trong nhà, thích hoang dã, thích làm trong rừng, lòi những tấm ván ở trong cái hang. Nằm như vậy mà có lỗ thông trèo lên trên đỉnh Hòn Sơn. Nằm đây nhìn trời được, nghĩa là trời chỉ rọi như ánh đèn một cái lỗ đó thôi. Xung quanh đen tối hết, chỉ có cái lỗ đó sáng coi như có ngọn đèn điện ở đó. Đẹp lắm mấy con, đèn thiên nhiên mà. Tất cả đều tối hết có một lỗ trông làm ngọn đèn của mình.

Các con thấy cái nhà tường của mình, rồi khoét cái lỗ, mình nằm trong bóng tối nhìn có phải là ngọn đèn đúng không? Nó rọi sáng. Con mắt của mình theo đó nó thấy ánh sáng làm cho mình thấy những đồ vật. Con mắt của mình nó quen với trong bóng tối mà có lỗ sáng nó chiếu vô như cây đèn soi ánh sáng đó cho mình. Mọi vật trong từng kẽ đá, rêu trong hang mình vẫn thấy được, nó quen rồi.

Cho nên không ai thấp đèn bằng ông trời thấp đèn, sáng hoài không có tối. Lúc nào trời sáng trắng

thì sáng hơn. Trời không trăng thì cũng có ánh sáng của nó, chứ đâu phải như ban đêm tối đen. Tại con mắt bị đèn, mình ra thấy nó tối đen chứ ở ngoài trời vẫn sáng, tối nhưng vẫn sáng. Nên sống trong thiên nhiên Thầy thấy quen, thấy hạnh phúc lắm, khỏi có bật công tắc, đèn trời đâu có bật công tắc. Rồi mấy con tập sống như Thầy, các con từng ở hang thì hạnh phúc lắm, không có bận rộn gì hết. Khe nước đó cứ lấy lên uống còn không mấy thùng phi mà họ để sẵn đó mưa thì đầy, uống sao cho hết, tắm sao cho hết. Một mình làm sao cho hết đâu! Sống thiên nhiên hạnh phúc vô cùng.

(18:43) Còn sống theo mình nó lệ thuộc lắm! Bữa nào mà cô Út không bơm nước, thì trời đất oi, chết được! Mấy nhà cầu này nó cấm vận, đi tiêu hết. Mình định ra đi tắm mà mở nước không có, trời oi, quên mở sẵn mấy thùng đựng nước cho nên bây giờ hết muốn đi tắm nổi rồi. Không có nước làm sao, đành chịu thôi, mà cái mình rít rắm, ngồi thiền không được. Có phải không, mấy con thấy có những buổi đó không? Vì vậy chuẩn bị cho mình có được xô nước, không khéo nguy hiểm lắm!

Còn ở rừng núi không có chuẩn bị, khe nước có sẵn, khát quá thì cố gắng uống miếng, còn không thì lấy nước mưa uống, cứ vậy thôi. Không nước mưa thì uống nước khe bởi vì ở trên núi. Sao kỳ lạ,

Thầy thấy đúng là tự nhiên có những mạch nước để cho người ta ở vùng đó người ta sống, chứ cỡ không có người ta chết sao? Tự nhiên có như vậy nên chim chóc, những loài thú nó sống mấy con!

3- HÀNH TRÌNH TU HỌC CỦA THẦY

(19:44) Con thấy Thầy ra ngoài Phước Hải cũng vậy không, tại sao ở trong tảng đá như vậy, mà ở ngoài nước linh động, mà tại sao cái tảng đá như vậy mà nó cứ lên, nước cứ lên hoài? Chỗ chùa Cây Khế, mấy con có biết chùa Cây Khế không? Chỗ đó có có mạch nước, quý thầy ra ngoài đó ở cứ xách đồ, khiêng nước ở đó về uống, chứ hồi đó ra đó đâu có giếng, đâu có gì đâu, nên cứ lại chỗ đó. Mà sự thật thiên nhiên rất hay, rừng núi như vậy có những nơi đó chim chóc ở. Loài thú nó ở, nó biết ở chỗ đó là nước.

Hồi cô Minh Cảnh còn sống ở ngoài Long Hải, chỗ Thầy ở. Không biết mấy con ở Long Hải như Tú là biết, chỗ đó có mạch nước. Rồi Thầy cho cắt vùng đó, ở chỗ có mạch nước cho nên cạp bạch này nọ nó đến uống nước chỗ đó. Nghe nói có người thấy cạp bạch đó. Tất cả chim chóc, loài vật tìm đến chỗ đó uống nước.

Rồi mình khai thác ra cái mạch nước rồi uống nước trong chứ không có gì. Nó cứ tự ra nước thôi!

Ở trong núi chứ không phải dưới thấp đâu, ở trong núi mà cứ ra nước; ra nước trong chứ không phải nước đục. Thầy cứ nghĩ rằng ở trên cao, bởi vì mình ở đây cũng như trên núi, mình nhìn xuyên còn ngọn núi cao mà, mình nghĩ chắc trên đó có nước nó giữ trên đó nên nước mới chảy xuống đây. Còn không có trên núi thì làm sao nước trên đó chảy xuống đây mà có được. Ở dưới này làm sao nó rút lên mà chảy được, tự nhiên mà người ta biết ở trên đó.

Đầu tiên khi Thầy đến chùa Ngọc Tuyên, Thầy phải lội qua một cái đầm nước không, ở trên đỉnh núi mấy con, cái đầm nước không hà, cho nên Thầy nghĩ cái đầm nước này nó chảy xuống dưới chỗ mình ở. Thầy đi có chỗ tới đầu gối, có chỗ tới lưng quần, sen mọc, rau chốc, rau gì đủ loại dưới nước. Thầy lội qua chùa Ngọc Tuyên. Nền chùa Ngọc Tuyên còn cái nền không, chùa thì không còn. Thầy lội qua, đến nền chùa Ngọc Tuyên thì đúng là ông này ông xây cái chùa nhìn xuống cái đầm nước này, nên muốn vào chùa này phải lội cái đầm mới qua. Tất cả những nơi nào hoang dã, hoang sơ Thầy có đến những chỗ đó hết.

(22:21) Bây giờ mà người ta xây dựng cái chùa Ngọc Tuyên trở lại, người ta cho mấy cô ở lại thì mất vẻ hoang sơ. Cái hồ nước đó cũng mất, không còn nữa, nghĩa là người ta làm sao nó chạy mất hết,

hồ nước cạn hết. Rồi người ta làm con đường đi tới chùa Ngọc Tuyền bằng xe hơi, mình chỉ công vô, vô tới cửa là tới Ngọc Tuyền.

Còn hồi Thầy đến đó, theo mấy ông thợ rừng, họ dẫn đi, ôi thôi lội nước quá trời, qua cái đầm lớn lắm, mà cây mọc ở dưới cũng lớn, có chỗ cạn, có chỗ sâu, xung quanh là chuối. Nội đi xung quanh một hơi, mình chặt mấy quây chuối chín đem về ăn, chuối rừng á. Thầy ở dưới chân núi Ngọc Tuyền ở chỗ Minh Đạm, Thầy xây dựng cơ sở đó nên thỉnh thoảng rủ lên Ngọc Tuyền chơi, lên Ngọc Tuyền mới lội qua. Những nơi đó mà sau này Thầy ra Phước Hải, lên Ngọc Tuyền mà đi tìm di tích đó chắc không còn nữa vì Nhà nước làm khu di tích lịch sử Minh Đạm, người ta triển khai chùa Ngọc Tuyền làm mất sự hoang dã.

Không biết bây giờ Hòn Sơn, họ có đập đá nữa không, đập nữa chắc tiêu. Nhưng Thầy nghĩ những tảng đá lớn chắc họ đập không nổi đâu. Còn cái hang không biết họ có phá không? Nếu họ làm du lịch ở đó thì thôi chắc họ phá hết. Mấy sợi dây Thầy treo chắc họ chặt hết. Dây đó chắc dây gùi chứ dây gì không biết, không biết dây gì mà bây lớn vậy, mà nó quấn quấn nhau, nó quấn hai dây, ba dây quấn nhau làm như dây luộc của mình. Nó quấn nhau vậy nên có ngán, có ngán mình nắm treo lên dễ, không vuột.

Trong đời sống tu hành của Thầy, coi như rừng núi chỗ nào cũng có mặt thầy, chỗ nào nghe yên tĩnh nhất là Thầy đến đó. Ngay ở Hòn Sơn, Thầy thấy trên đất liền, giặc giã, bom đạn không thể ở yên được, thoi ra ngoài biển thì không có giặc giã. Mà đứng ở ngoài đó không có âm âm, không có tiếng súng, không có gì hết, yên ổn. Nhưng có điều kiện là phải tập ăn rau để sống chứ không khéo ở trên đó mà xin cơm cũng khó lắm!

(24:40) Rồi bắt đầu bây giờ mấy con còn hỏi gì thêm nữa không con? Ráng nỗ lực tu đi mấy con, rồi chuẩn bị mấy con nghỉ hè về thăm nhà chút ít đi, cho nó vui vẻ rồi cái bắt đầu mới trở lại.

Bây giờ cái khóa học lớp Chánh Kiến xong rồi, Thầy cho nghỉ hè. Mình nghỉ hè chứ có nghỉ học đâu. Nghỉ hè rồi trở lại bởi vì bảy lớp học chứ đâu phải một lớp đâu. Sau khi nghỉ hè, bắt đầu mình mở lớp học, chờ cho nhà trường xây mấy nhà lầu, tường đàng hoàng thì ngồi học. Ở lớp một, mình học nhà tranh vách lá bởi vì ở địa phương dân làng nghèo quá có trường học cho mấy học sinh này. Bây giờ học lớp cao hơn thì mình phải ra thành phố học trường lầu. Thì phải thay đổi chứ!

Hồi đó tôi học trường làng, bây giờ tôi ra ngoài đó trường huyện phải khác chứ, rồi tôi đến trường tỉnh phải khác chứ, rồi tôi về thành phố phải khác

nữa chứ! Không lẽ ở tỉnh không có Đại học thì tôi về thành phố thì mới có Đại học thì tôi phải học trường đẹp chứ. Không lẽ Đại học còn cất bằng tầm vông, trúc tre, liếp như ở trường làng sao!

(26:03) Hồi trước trường làng mấy con biết họ chặt cây ghép làm tường bằng cây, họ cũng lấy mấy cái liếp này họ gác lại làm. Hồi Thầy học ở đây nè, coi như trường Gia Huỳnh, trường... ở đây không phải họ đều làm bằng tầm vông trúc tre vậy đâu, họ làm bằng cột cây lớn, họ cất cái trường. Rồi gió thổi sập đổ cái trường của ông, học sinh phải tập trung vào cái đình. Thầy cũng vô trong đình học.

Hồi Thầy còn nhỏ cực khổ lắm. Ở đây mà Thầy phải đi ra tới Trảng Bàng, mà đi bộ. Sớm mai, mẹ Thầy làm cho một gói cơm, học ở lại chiều mới về chứ về làm sao kịp mà ăn. Hồi đó, học sinh học Tiểu học học hai buổi chứ không học một buổi, Trung học mới học một buổi. Học sinh Tiểu học học hai buổi, cho nên học sáng và học chiều, có một ông Thầy dạy thôi. Thí dụ lớp Một thì ông thầy dạy hai buổi. Tới lớp hai cũng vậy, lớp ba cũng vậy.

Hồi đó, mới vô học gọi là lớp Năm, lớp kế là lên lớp Tư, rồi tới lớp Ba là ba lớp tiểu học đầu tiên. Ai dạy lớp Năm tưởng là lớn nhưng ai dè lớp Năm là lớp nhỏ nhất. Lên nữa là lớp Nhì, rồi lên lớp Nhất là lớp Một, lớp cao nhất của Tiểu học. Sau khi tốt

nghiệp lớp Nhất, nếu mình thi Trung học không đậu thì học lớp Tiếp liên chuyên tiếp để vào mình Trung học, mình học lớp Đệ thất. Lớp Đệ thất tưởng lớn ai dè Đệ lục lớn hơn Đệ thất. Lần lượt học hết rồi vô lớp Đệ nhất rồi lớp thi tú tài.

(28:00) Bắt đầu thi tú tài xong rồi đó rồi bắt đầu mới thi vô Đại học, mình chọn ngành nghề nào đó như: Đại học Y khoa, Đại học Văn (*Văn Khoa*) hoặc Đại học Luật, tùy theo mình chọn hoặc mình học Đại học về Kiến trúc, Kỹ sư cầu cống gì đó thì mình chọn lấy nghề trong trường Đại học đó. Khi học sinh tốt nghiệp được lớp mười một khóa Tú tài rồi, người nào đậu Bình thứ là được vào thẳng, khỏi thi tuyển. Bình thứ thôi đó thì được thẳng vào Đại học, mình muốn chọn đâu cũng được.

Hồi đó dễ còn bây giờ phải thi. Hồi đó mình đậu Tú tài xong rồi mà điểm cao gọi là Bình thứ được trực tiếp chọn Đại học nào, mình khỏi thi. Bây giờ phải tuyển vì số người ví dụ trường Đại học thu một trăm người mà mình có một ngàn người nó phải tuyển. Còn cái này nó thiếu, thay vì muốn chọn một trăm người mà chỉ có tám chục người thì thi làm chi cho mất công, cứ lôi vô hết, hồi đó ít người, mấy con.

Thời của Thầy, người ta sợ không dám cho con đi học. Người Pháp mới cất trường học, Tây

nó mới hợp với làng xã vô xóm làng có con nít thì nó bắt lên xe chở đem bỏ vô trường học, rồi nó cho mực cho giấy cho bút, nó ưu tiên cho mình học lắm.

Nó cắt trường mà không ai dám lại học. Có ai dám cho con lại học đâu nên nó mới vô xóm riêng bắt con nít lại. Mấy ông làng xã hồi đó giải thích cho gia đình là Tây muốn con của ông bà đi học cho biết chữ, để không biết chữ sau này dốt, nó ngu lắm. Mà mấy ông làng xã nói chứ mấy thằng Tây đâu có nói chuyện với mình. Cho nên nó kiếm con nít bắt bỏ lên xe chở vô nhà trường.

(30:16) Hồi đó nó vậy, nó ưu tiên cho người Việt mình lắm. Nhưng mà nó đồ vô nhà trường đào tạo mình thành thông ngôn, ký lục cho tụi nó không, để làm việc cho tụi nó chứ gì. Hễ mình học đó này, mình ra làm việc khoái lắm chứ, làm việc có lương sướng. Học ở đó, sau này ra làm việc khoái lắm, có lương sướng, có người lại vô dân Tây luôn, được ưu tiên vô dân Tây, được đi Tây.

Đó là thời của Thầy, Thầy đã chứng kiến những điều đó. Mẹ Thầy nói lại, Mẹ Thầy hồi đó cũng vậy, phụ nữ không bao giờ ông bà cho đi học đâu, nói không cho nó đi học đâu nhưng Tây bắt là phải chịu thôi. Mẹ Thầy cũng được Tây bắt chửi ở trong nhà trường, đó!

Rồi tới phiên Thầy cũng vậy, không bắt thì không đi học, sống theo kiểu bộ lạc như ở trên Campuchia, trên mấy cái cao nguyên vậy đó. Sống theo bộ lạc bao giờ cho con đi học đâu! Mình cất trường vậy chứ đến khuyến khích dữ lắm cho nó hiểu nó mới cho con đi học, chứ không là nó không cho. Hồi đó ở đất nước của mình cũng vậy, y như người sống trong bộ lạc, con cái mình không cho đi bậy đâu, sợ Tây bắt mà Tây bắt nó cho đi học.

4- DẠY ĐẠO ĐỨC CHO MỌI NGƯỜI

(31:30) Những lịch sử đó không bao giờ quên được. Bây giờ những lớp học của chúng ta được tập trung như thế này đó là ước muốn của Thầy rất lớn. Lẽ ra Thầy đi bắt người ta bỏ vô đây học Đạo Đức, nhưng Thầy có quyền gì đâu. Thầy như Nhà nước, Thầy có quyền thì Thầy bắt hết xóm này.

Hôm Thầy đi họp Mặt trận ở huyện rồi lên tỉnh cũng vậy, Thầy mới nói rằng Đạo Đức của con người hầu hết bây giờ đang xuống dốc, vậy Thầy mở các lớp Đạo Đức, Thầy mong rằng những bài vở dạy Đạo Đức đưa cho Nhà nước duyệt hết, các anh chị duyệt hết rồi bắt đầu mời ở ấp xã, bây giờ nói cái địa điểm ở chỗ Thầy thôi, mời dân ở ấp, xã đó đó lại lớp này học, học một bữa thôi để nghe Thầy giảng Đạo Đức thôi.

Thầy nói họ vậy nhưng họ ghi chép họ nói: Trời, bỏ lơ quá há. Thật sự họ ghi chép đề nghị của Thầy như vậy như vậy rồi họ có trả lời không? Bởi vì ý kiến của mình mà. Họ trả lời Thầy họ sẽ đề nghị ở ấp xã sẽ tổ chức những cuộc họp để Thầy nói về Đạo Đức.

Những sách Đạo Đức: Hành Thập Thiện, Cẩm Nang Hành Thiện, Thầy đã đưa cho Nhà nước xem, được cấp phép đăng hoàng thì họ không có cách nào mà nói, làm cái gì cũng đúng rồi mà. Thầy chỉ gợi ý kiến về vấn đề đất nước thì dân chúng thiếu đạo đức cho nên có bốn tệ nạn xã hội như thế nào như thế nào. Bây giờ muốn giải quyết vấn đề phải có đạo đức. Vậy thì Đạo Đức phải dạy chứ Đạo Đức mình nói trên trời rớt xuống được sao? Dạy thì phải tập hợp dân lại ở nơi nào đó để mọi người đến đó được nghe đạo đức.

Thế rồi nói rồi thôi, cũng trả lời suông thôi, đề đó, đâu cũng còn nằm y. Chứ nếu có quyền như Tây, chắc chắn là Thầy đem cái xe hơi lòng vòng xóm, bắt hết còn để lại một người giữ nhà thôi, còn bao nhiêu chớ vô chùa đồ hết. Vô đây bắt đầu ngồi, ngồi rồi thì, Tây nó giữ đầu kia mình đâu có chạy đâu được đâu. Bắt đầu bà con vô ngồi ghé hết thì Thầy vô dạy, dạy rồi bà con nghe đã thật, sướng thật, nói như vậy nghe hay. Hôm sau khởi cần nói, hô hào là

họ tới, khỏi chờ cũng được. Nhưng lần đầu tiên phải chờ mấy con, đúng vậy đó. Khi học rồi nó về nói với cha mẹ: “*Học sướng lắm, ông Thầy cũng lắm*”. Cha mẹ nói được cho mày đi học. Có như vậy thôi.

(34:23) Hôm nay cũng vậy, lớp đạo đức của chúng ta cũng cần được tổ chức như vậy. Nhà nước hiểu biết rồi ủng hộ, Nhà nước chỉ triệu tập, họp dân thôi. Trong buổi họp đó, Thầy sẽ nói “***Đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người***” như thế nào. Về sự hiểu biết, dạy cho người ta Chánh Kiến trước. Chánh Kiến cái gì trước, dạy cái gì cái gì. Từ hiểu biết đó, họ sẽ trở thành người tốt. Đó là cách thức dạy đạo đức.

Không ngờ người ta sợ thật, chính Nhà nước sợ Thầy đem giáo lý của đạo Phật dạy, tất cả mọi người dân không tôn giáo có thành tôn giáo hết. Dạy học vài bữa, mọi người theo Phật giáo hết cho nên người ta không muốn, người ta để tự do tín ngưỡng mà. Không tín ngưỡng mà, ai muốn theo thì theo, không thì thôi. Người ta cứ nghĩ chắc Thầy nói, Thầy quyến rũ người ta chứ gì cho nên họ sợ đó chứ.

Thầy nghĩ như vậy thôi, nhưng đối với Thầy không quyến rũ họ theo Phật giáo đâu, Thầy không có điều kiện đó. Thầy chỉ mong là làm sao họ sống đạo đức được mấy con. Về phần sau thì mình nói viễn ảnh sau thì mình lo được nên đạo đức Phật giáo

đến cho mọi người như vậy. Nếu Nhà nước thông cảm được, chắc chắn họ hiểu thì sẽ ủng hộ mình. Đất nước sẽ không còn người vô đạo đức nữa bởi vì mình học rồi thì lần lượt sẽ cố gắng khắc phục mình.

Cũng như trước hoàn cảnh khó khăn chừng nào đi nữa, mấy con cũng có hiểu biết khắc phục được tâm mình. Mấy con được yên ổn hơn những người không biết, các con thấy cũng đỡ. Chẳng hạn như hoàn cảnh bây giờ mười thì ít ra mình xả cũng được ba, bốn, năm chứ. Nó cũng đem lại yên ổn cho các con. Dù trước mặt Thầy, các con chưa hoàn tất được hết nhưng mấy con vẫn được yên ổn. Trừ những người không chịu làm cái điều này, đó là số ít thôi.

Sự thật người nào cũng thấy đem lại sự hạnh phúc, an vui thì ai cũng muốn hết. Làm sao cứu mình ra cái khổ chớ, đời đâu có cái gì là hạnh phúc đâu. Cho nên vì vậy mà Thầy mong rằng mấy con yên tâm, mọi người trong cái dịp này mình nghỉ hè, rồi sau đó rồi mình sẽ tiếp tục.

(36:47) Và đồng thời, có dịp, Thầy sẽ bao xe mình sẽ đi thăm Hòn Sơn một lần. Mọi người sẽ trò lên cho biết. Thầy cho đi thăm Hòn Sơn nơi thầy tu cho biết, chỗ Thầy ăn rau, chỗ Thầy ngồi tu trên tảng đá nào.

Mấy con tưởng tượng những đêm khuya khoắt, Thầy ngồi trên tảng đá giữa Hòn Sơn, sóng biển rì rào mà Thầy vẫn ngồi trơ trơ trên tảng đá như vậy thì con người gan dạ đến mức nào, chứ nhát gan thì không dám ngồi trên đó đâu.

Những con chim biển như con vịt lớn lắm, nó bay cao đây nè, nó bay vô đáp xuống một cái ào, đứng giữ cánh, cao bằng đũa trẻ. Cái mỏ dẹp như vịt, nó dài. Chim biển mà, nó bắt cá ăn, cái mỏ nó dài lắm. Ở trên nó thấy con cá lội trên mặt nước là nó bay xuống, thả cánh bay đớp liền con cá, gặm liền bay lên, ăn. Thầy ngồi thấy đúng là chúng sanh ăn thịt nhau, tìm mọi cách.

(37:54) Nó đang bay trên trời cao, nó quần quần, mà nó dòm sao mà nó thấy dưới biển, con mắt nhỏ chứ không lớn mà nó thấy được. Con cá nổi trên mặt là ở trên nó vút xuống. Cái sức của nó bây lớn đây, bay cao đây mà ở trên, nó không quạt cánh mà thả xuống thì chắc nó như cục đá rớt xuống. Nó đi cái vút, làm cái ào xuống, thấy nó gặm con cá bay lên, nhanh như vậy.

Ở ngoài biển bao giờ cũng thấy trường hợp đó nhất là ở trên Hòn, vì chim ở gần Hòn nó bay vô nghỉ cánh. Nó như cò, nhưng lông nó không trắng mà đen, nó bay cao lắm. Trời không có mây, lông nó khét vì bị nắng, khét nắng.

Thầy sống thiên nhiên lắm mấy con! Ra đó, mấy con mới thấy cảnh Thầy sống. Một thân một mình mà sống như vậy phải là người gan chứ người nhát không dám sống. Người ta gọi là Ma Thiên Lãnh. Ban đêm lạnh lẽo vô cùng lặn. Mà coi như không biết, người ta nói ma chắc có lẽ ai lên đó cũng bị ma hết, cho nên họ gọi là ma. Nhưng Thầy lên đó Thầy không thấy ma, mà mấy người, mấy con mà tưởng tưởng lên đó là ma nó hiện ra hết, con Thầy không có tưởng nên không bị ma.

Bây giờ mấy con nghỉ, nghỉ xả hơi cho yên ổn rồi bắt đầu trở lại lớp học. Thầy sẽ tổ chức cho mấy con đi thăm Hòn Sơn, tổ chức hết, người nào Thầy cũng cho đi thăm, không bỏ người nào hết. (40:00)

19- TRANG BỊ CÁC PHÁP XẢ

1- CÁC PHÁP XẢ TÂM

(0:00) **Tu sinh 1:** Nửa tiếng đi, nửa tiếng nghỉ từ bảy giờ đến chín giờ. Chín giờ con ngồi thiền tới mười một giờ con mới ngủ. Nhưng mà ngồi thiền con cũng tác ý “*tâm thanh thân, an lạc, vô sự*”, có niệm gì thì xả không có niệm gì thì thôi. Một giờ con thức dậy ngồi thiền nhiều khi đến ba giờ hoặc hai giờ rưỡi không chùng và con cũng nhắc “*tâm thanh thân, an lạc, vô sự*”, có niệm gì thì xả không có thì thôi. Rồi bắt đầu con mới đi kinh hành nửa tiếng, rồi con nghỉ nửa tiếng, con cũng nhắc “*tâm thanh thân, an lạc, vô sự*”. Nhiều khi tâm động hay có chuyện gì đó, bắt đầu nó quay qua quay lại, nhiều khi con không nhiếp tâm được.

Trưởng lão: Con tu, nói ra thì đúng rồi đó, thuộc về tâm xả rồi. Tức là con giữ tâm thanh thân, an lạc vô sự, có chướng ngại gì tức là có niệm ở

trong tâm, thì con dùng pháp tác ý hoặc là tư duy xả nó. Còn nếu không niệm mà cái thân con có những chướng ngại gì mỗi một thì con dùng Định Niệm Hơi Thở và pháp tác ý để đẩy lui cái chướng ngại của thân, có phải vậy không? Như vậy con tu đúng rồi, không trật đâu.

Tu sinh 1: Nếu có bệnh, nhiều khi tác ý không hết con dùng Định Niệm Hơi Thở để đẩy lui, nhưng mà nó có thời gian lâu là nhiều cái bệnh phải năm, bảy ngày mới hết, chứ đẩy lui hai ba bữa không hết.

Trưởng lão: Đẩy lui một ngày, hai ngày không hết. Nhiều khi cái bệnh nó nặng, có cái nghiệp nó nặng hơn, cho nên nó đòi hỏi phải có thời gian một, hai ngày cái bệnh nó mới lui được. Con có uống thuốc gì không, hay là chỉ dùng cái pháp đẩy thôi?

Tu sinh 1: Khoảng gần hai tháng nay con nghỉ uống thuốc

Trưởng lão: Không uống thuốc gì hết, khi có bệnh thì con chỉ dùng pháp đẩy thôi phải không?

Tu sinh 1: Có cái là nó kéo dài thời gian đẩy lui bệnh hơi lâu chút

Trưởng lão: Chắc có lẽ là có cái phần nào mà trên cái sự mà thanh tịnh giới, con giữ gìn lại, phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý lại thì nó sẽ thanh tịnh

giới là con đuổi nó mau lắm. Cho nên con cố gắng giữ cái gìn giới, đừng có nhìn qua thất ai nữa hết. Bây giờ con phải giữ gìn cho kỹ lưỡng lại. Bởi vì khi giới nó trợ giúp, con đọc lại mười bảy cái điều mà giới luật lợi ích đó. Khi mình muốn cái thân mình không bệnh, tất cả những cái điều mình làm mà nó không niệm, không thanh tịnh của thân tâm thì giới luật phải nghiêm chỉnh, thì ước nguyện đó mình sẽ hình thành.

(2:31) Cho nên vì vậy mà sự phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý phải cố gắng hơn con. Theo Thầy thiết nghĩ: chuyện của ai thầy kệ! Chẳng cần biết tới nữa, mình không cần lưu ý tới họ, ai làm gì làm. Tâm con thì nói chung nó bị phóng dật trên cái, thấy cái người đó tu không được, hay hoặc là thấy người đó thì cái tâm con chịu không được. Con có ý, cũng như hồi nãy con có ý: *“Biết cái chú này là lãng tai như vậy đó, thì nói cho Thầy biết. Để không thì coi như ông ta nghe rồi, lỗ tai bên này đi qua lỗ tai bên kia”*. Đó là cái tâm tốt, nhưng mà hiện giờ đó mình phải lo cứu mình con, phải từ từ ráng nỗ lực tu tập. Thì trong khi con trình bày trên cái sự tu thì đúng rồi, không có sai. Nhưng mà phải tập lại kỹ, thời gian ít lại để cho cái chất lượng cao. Nghĩa là mình tu ít với cái sức của mình. Chứ mình tu suốt, thí dụ mặc dù là tu cái tâm xả, nhưng mà quán cái thời gian dài quá cho nên vì vậy mà, khi xả là ôm cái pháp

trước mắt là “*tâm thanh thân, an lạc, vô sự*”. Thì coi vậy chứ nó cũng có cái dụng công ở trong đó, chứ nếu mà không có dụng công thì con sẽ bị từng cái niệm mà nhiều khi nó tuôn trào. Có khi nào nó tuôn trào nhiều không con?

Tu sinh 1: Nó có tuôn trào nhiều nhưng mà mình có tác ý là nó hết.

Trưởng lão: Con cũng có phương pháp rồi đó. Thì các con tu khá lâu rồi, thì các con cũng biết sử dụng rồi. Cho nên có tuôn trào mà ngăn chặn được thì đó là biết pháp rồi, cho nên không lâu đâu. Rồi bắt đầu bây giờ có khi nào con tu tập pháp Thân Hành Niệm không?

Tu sinh 1: Năm nay con không có tu.

Trưởng lão: Không có tu pháp đó nữa hả? Được rồi cũng không sao, bởi vì cái pháp đó là cái cuối cùng của Tứ Niệm Xứ. Khi nào nó không đủ Tứ Thần Túc thì chúng ta mới tu nó thôi. Chú hiện giờ tu là bị ức chế dữ lắm con.

Tu sinh 1: Khi nào buồn ngủ dữ lắm, nhiều khi nó vật cũng như hai bữa nay; trước thì ngồi thiền nhiều khi nó tê .. đêm hôm này sao con không ngủ được. Khoảng bốn giờ sáng nó hơi buồn ngủ, rồi đến bốn giờ rưỡi bắt đầu hơi buồn ngủ chút. Tới bốn giờ bốn mươi lăm con mới tắt đèn nghỉ chút. Mà

ngủ cũng không được.

Trưởng lão: Cứ nằm tỉnh đó thôi à? Nó ngủ không được, nhưng nằm đó nó cũng là nghỉ ngơi đó con, cho nên không sao đâu. Cho nên trong khi đó giờ giấc mấy con nghiêm túc, cũng đừng vội tăng nhiều quá, đừng có tăng lên tới mười một giờ con

Tu sinh 1: Con tăng mười một giờ, với một giờ ba tháng nay rồi.

Trưởng lão: Như vậy là nó, thôi bây giờ cố gắng giữ, để vượt qua. Chứ lẽ ra thì nó phải có chất lượng cho hẳn hoi rồi mới dám tăng lên cái vấn đề đó. Chứ còn tăng lên giờ đó, Thầy sợ là mình cố gắng quá thì nó bị ức chế đó, thì nó tỉnh, nó không có chịu ngủ, thì nó cũng không có phục hồi sức khỏe của mình. Cho nên mình tu vừa sức để chờ Thầy kiểm tra lại cho tất cả những cái sự nhiếp tâm của mấy con nó đang hoang. Nếu mà thấy các con nhận xét như thế này: tu mà tâm mình thanh thản, an ổn thì cái sự tu đó nó mới có kết quả, nó thoải mái. Còn thấy bất kỳ, thấy trên thân tâm mình nó có bị chướng, mà mình tu trên pháp đó bị chướng thì mau mau dừng cái pháp đó lại, đừng tu, xả, tu cái pháp khác.

Nhớ kỹ khi mà bị chướng, có cái gì mà chướng ngại ở trên thân tâm của mình thì ngay đó xả liền.

Hoặc những cái trạng thái tưởng mà xuất hiện ra cũng dừng lại liền, không ôm pháp đó tu nữa. Để chờ thừa hỏi lại Thầy, để rồi mới tu tập, chứ đừng có vội mà tu. Cứ tác ý rồi mình tiếp tục mình tu nữa thì nó sai đi, như vậy nó không tiến tới mà nó dậm chân tại chỗ. Nó tạo ra cái giai đoạn nó mất cái thời giờ mình rất uổng.

Mình tu là phải thấy được sự thoải mái dễ chịu là nó đúng. Mà tu mà không thấy thoải mái dễ chịu là sai. Bởi vì đức Phật đã căn dặn chúng ta: *“Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy”*. Thấy sự giải thoát, chứ không phải thấy cái gì khác hết. Tức là thấy sự thoải mái dễ chịu, an ổn, thanh tịnh thân tâm, thì cái đó là mới đúng. Còn mình vô tu mà mình thấy nó mệt nhọc, nó lười biếng, nó khổ sở, cố gắng vận dụng công sức của mình bằng cách này, cách khác đều sai. Đạo Phật không có sử dụng như vậy. Mà vô tu ngồi chơi thanh thản an lạc vô sự, có những niệm thì mình dùng cái tri kiến của mình, pháp tác ý mình đuổi nó đi một cách nhẹ nhàng thoải mái.

(7:08) Không chấp nhận thì nó tự đi, chứ không có gì hết. Tức là mình không chấp nhận, tức là mình ly nó, mình ly dục ly ác pháp, mình lìa ra nó. Ví dụ như bây giờ cái pháp đó đến làm cho mình nhớ thương, mình không chấp nhận, tức là mình sẽ không nhớ thương. Cái pháp đó đến làm cho mình

tức giận, mà mình nhất định là mình không tức giận, thì đó là mình ly ra. Cái pháp đó nó làm cho mình phiền não, mà mình nhất định không phiền não, thanh thản an lạc vô sự, đó là mình ly.

Cho nên ly nó đầu tiên hết, như vậy mà trong các pháp phương pháp của Phật. Cho nên ngay cái chỗ mình ly thì tức là tâm mình nó sẽ trở lại bình thường, đó là giải thoát của đạo Phật, không có tu gì hết đâu. Cho nên mình biết pháp, vì vậy mà tu là như sống, chứ không có tu. Chỉ mình dùng cái hiểu biết, dùng cái phương pháp đó mà mình không chấp nhận cái đem đến nỗi khổ đau của mình, cái nỗi bất an cho thân tâm mình. Thì mình không chấp nhận, tức là mình có những cái phương pháp dùng nó đẩy lui. Hoặc là mình không chấp nhận không làm theo cái điều của nó muốn, thì tức là nó sẽ bị hóa giải, nó sẽ bị phá vỡ, nó không còn có tác động được tâm mình nữa. Thì các pháp biết rõ như vậy, thì các con tu không bao giờ sai hết, thoải mái để chịu không có khó khăn.

(8:22) Tu sinh 1: Nhiều khi nó vật con, lâu lâu nửa tháng nó vật con buồn ngủ hai ba ngày. Qua cái đó, bắt đầu nó tỉnh thức lại.

Trưởng lão: Khi mà con, thí dụ như lâu lâu nó tái diễn trở lại cái hôn trầm thùy miên chứ gì? Nó buồn ngủ đó. Lúc bấy giờ nó tái lại thì con biết rồi,

con ôm pháp Thân Hành Niệm.

Tu sinh 1: Con không ôm pháp Thân Hành Niệm mà con đi kinh hành một chút là nó hết.

Trưởng lão: Thì vậy cũng được rồi. Con sử dụng pháp Chánh Niệm Tỉnh Thức chớ gì? Con đi kinh hành thì nó hết, vậy tốt rồi. Còn nếu mà nó không hết, nó nặng, mình đi mà thấy nó cũng còn lờ đờ, nó lúi qua lúi lại mà không hết thì áp dụng vào cái pháp Thân Hành Niệm. Còn nếu mà mình đi hết thì thôi rồi, con có phương pháp phá, mà đâu có gì sợ đâu.

Tu sinh 1: Con bây giờ buồn ngủ gì buồn ngủ, nặng lắm là đi chừng mười lăm phút là hết.

Trưởng lão: Như vậy là có phương pháp phá rồi, thành ra mình đã thấm được. Thời gian con ở đây con tu, coi như là mình đã biết pháp và thuần thực pháp. Khi mà có chướng ngại gì trên thân tâm của mình cứ áp dụng vào pháp để đẩy lui được. Nó đem lại sự bình an cho thân tâm con rồi, cái đó là tốt rồi.

Cứ tiếp tục những cái pháp như vậy con tu cho đến khi thành đạt. Bởi vì nó có thì mình phá, chừng nào nó hết, nó triệt tiêu nó hết, tức là mình đã diệt nó. Còn bây giờ mình tập ly nó, rồi tập từ bỏ nó, rồi mới tới cái diệt, con hiểu chỗ đó không? Bây

giờ mình mới ly, mới từ bỏ chứ chưa diệt nó, thì nó phải còn chứ. Mà nó còn, lâu lâu nó lại thì: “*Tôi có pháp tôi diệt anh, thì anh sẽ không còn gì tác động được tôi nữa. Do đó cuối cùng anh không tác động được nữa, thì anh không duy trì được cái nghiệp lực của anh thì tôi thành công chứ gì?*” Con hiểu chỗ đó không?

Cho nên mình bền chí, bởi vì cái nghiệp mình nó tạo nhiều đời rồi, nó không phải là trong một bữa, hai bữa mà quét nó sạch đâu. Mình chỉ tập ly nó trước, từ bỏ nó. Rồi bắt đầu khi mà ly được và từ bỏ tức là mình không chấp nhận nó rồi. Thì nó tác động mình không được thì tức là cuối cùng nó phải bị diệt thôi. Con hiểu chỗ đó chưa?

Cũng như trước kia con thấy hôn trầm thù miên của mình nó nhiều, phải không? Bây giờ mình thấy nó diệt xuống nhiều rồi, lâu lâu nó mới có tái diễn một, hai bữa. Mà một, hai bữa nó có nhằm nhò gì đối với mình. Mình chỉ dùng pháp là trong vòng năm, mười phút thì nó cũng đã bị bay mất rồi, con thấy không? Mà thậm chí như các cái cảm thọ ở trên thân con, đó là cái nghiệp của nhiều đời của mình huân mà. Cho nên khi mà nó hiện ra cái tướng mà đau nhức ở trên thân của mình, thì ngày thứ nhất mình phá không được, thì ngày thứ hai phá cũng trôi nó đi. Mà ngày thứ hai không xong thì ngày thứ ba

nó cũng mất, mà có cần uống thuốc gì không? Rõ ràng là mình có phương pháp rồi. Con thấy không, rõ ràng là con có đủ khả năng để đẩy lui chướng ngại về cảm thọ trên thân con rồi, thì còn gì mà phải sợ. Không sợ nữa, có pháp rồi.

Giờ con biết cách thức phá cảm thọ, cách thức xả được tâm để ly dục, cách thức con xả được hôn trầm thùy miên, nó vững rồi. Bây giờ chỉ còn có nỗ lực siêng năng tu tập, giữ phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Sống hạnh độc cư, ăn ngủ không phi thời, thì con sẽ đạt được đạo đó. Chắc chắn là nắm vững, trình bày như vậy là Thầy thấy đúng pháp rồi. Có cách thức đẩy lui được những chướng ngại, ác pháp, và dục ở trên thân tâm của mình được rồi. Mình ngăn chặn được bằng pháp rồi, thì như vậy là cụ thể rõ ràng là nắm vững pháp tu tập được. Nhưng nghiệp mình còn mà, chưa có hết. Cho nên tiếp tục phòng hộ giữ gìn sống độc cư, độc bộ, độc hành.

(11:51) Thầy tin rằng đúng pháp rồi thì các con giữ gìn đúng giới luật, ăn ngủ đúng phi thời, và độc cư trọn vẹn. Sống độc cư, độc bộ, độc hành một mình thì thời gian con sẽ thu ngắn lại, không còn xa. Không biết là trong năm ngày, bảy ngày, hoặc là một tháng, hai tháng hay là bảy tháng, nó sẽ đến với con, nếu mà con giữ gìn trọn vẹn. Bây giờ trong cái khu vực của mình cũng vắng vẻ, ít người rồi, nó

cũng đỡ rồi, nó không bị động. Còn nếu mà nó đông quá, người ta làm, dù sao mình có mắt, mình cũng phải thấy, có tai mình cũng phải nghe. Nhưng mà lúc bấy giờ đông người, mình phòng hộ rất là cực nhọc. Luôn luôn lúc nào cũng nhắc tâm mình quay vào, nhắc tai mình quay vô mình nghe. Đó là những điều mà mình cần phải phòng hộ liên tục. Không tiếp duyên với người khác, nhưng tai và mắt của mình nó vẫn tiếp ở bên ngoài.

(12:46) **Tu sinh 1:** Có khi giác khuya, nó tỉnh thức rồi ngồi nửa tiếng đồng hồ không có niệm khởi nào; rồi khoảng chừng nửa tiếng trở lên bắt đầu có niệm lai rai, lai rai, lai rai

Trưởng lão: Đó thì trong cái nửa tiếng trở lên mà nó có niệm lai rai, đó là nó tu pháp xả. Còn nửa tiếng đầu mà nó không có, thì con thấy, vẫn thấy rõ ràng là tâm của con nó sẽ ở trên hơi thở. Chứ mình ngồi mà, nó sẽ thấy rung động của toàn thân nó, mà mình không tập trung trong đó. Tự nó, nó thấy rung động và tự nó, nó cảm nhận được thân nó rung động. Tức là nó trở về Tứ Niệm Xứ nó rồi đó. Trong ba mươi phút đầu con thấy sự im lặng của nó, nó không niệm thì con sẽ thấy được cái trạng thái này. Trạng thái nó quay vô, nó không có.

Tu sinh 1: Thấy nó quay vô, mình thấy mình đứng trên hơi thở, mình muốn điều khiển nó ra sao

thì...

Trưởng lão: Nó dễ dàng lắm. Đó là cái các con đã cảm nhận được cái sự mà *quán thân trên thân* rồi. Ở đây mình không sử dụng Tứ Niệm Xứ quán thân trên thân mà tự nó đã nằm trên đó rồi. Tự nó quay về Tứ Niệm Xứ. Do đó thì tiếp tục tu, tu xả, xả riết. Xả riết thì bắt đầu cái thời gian mà nó quay vào thân con, thì nó sẽ trọn vẹn nó tăng lên. Khi mà nó được tỉnh thức, rồi nó đến định tĩnh, thì bắt đầu con thấy khi mà tâm được định tĩnh ở trên Tứ Niệm Xứ rồi, thì con tăng lên, nó không bao giờ có niệm xen vô nữa. Nó nhiếp phục tất cả những cái niệm và tất cả những cảm thọ đau ở trên thân của con. Thì bây giờ là đúng pháp, thì chỉ còn có thời gian tu nữa thôi. Mà nhớ giữ hạnh cho trọn vẹn, thì con sẽ tiến tu tốt.

Hôm nay Thầy nhắc nhở như dạy về phần con mà các thầy đều nghe rõ cái pháp tu rồi đó. Nó không còn xa đâu, cố gắng như vậy đi, thì nó không uổng một đời tu mấy con. Con còn hỏi Thầy gì thêm nữa không? Cố gắng về tu tập cho đúng như cái lời mà con trình bày với Thầy và con sẽ tập tu. Nếu mà con giữ gìn đúng hẩn hoi hoàn toàn, Thầy sẽ kiểm tra lại kỹ lưỡng. Thầy sẽ biết được trạng thái tâm con, Thầy khích lệ cho tu tập mau. Nhớ kỹ nha con.

2- CÁCH THỨC TU TẬP CHÁNH NIỆM TỈNH THỨC

(14:58) Rồi, bắt đầu bây giờ tới phần con, có gì con trình bày Thầy con.

Tu sinh 2: Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Trước khi mà con trình bày, con xin đánh lễ sám hối.

(15:15) Con biết cái tội con, mới vô mà tại sao cứ ham tu quá, thành ra con thành tâm sám hối với Thầy. Mong Thầy hoan hỷ tha cho con vì không biết. Thầy biết chừng nào có khả năng được thì Thầy dạy cho tu con báo lại cho Thầy. Con cũng biết cái lỗi đó, nhưng mà giờ Thầy khích lệ, sách tấn con mới dám xin Thầy hoan hỷ, từ bi, tha thứ. Con xin trình bày.

Trưởng lão: Con cứ trình bày cách thức tu cho Thầy nghe.

Tu sinh 2: Hôm trước con có trình bày qua ba câu hỏi với Thầy. Thầy xác nhận câu hỏi thứ nhất là trên tỉnh thức thôi, thành ra con lấy ý thức nhìn vào cái thân và nhìn vào cái cảm giác trên thân, Thầy nói đó là tỉnh thức.

Lúc đó con về con tập trung, con không có

nhìn nữa. Con chia hai. Con lại tập trung hết vào thân, cái cảm giác rung động, thì con cảm thấy nó rung động mạnh hơn lúc trước, nó cũng bám vào thân nhưng nó bị chia hai. Hôm qua tới nay con tập lại, con bám hẳn vào thân đặng không chia để nhìn nó được an trú vào ở ngay cái chỗ cảm giác toàn bộ trên thân hành. Tác động của bước đi và cái hơi thở nó rung động tự nhiên chứ không phải là để mình hướng hơi thở vào cái bước.

Trưởng lão: Ủ! Con cảm nhận được.

Tu sinh 2: Con trình bày thêm, là lúc đầu nó chưa định tĩnh cao thì nó chỉ cảm nhận ở toàn bộ thân thôi. Sau mà đi một chập, thì nó cảm nhận luôn cả sự rung động của cái ý thức của mình biết cái nào nữa nó tác động nhưng mà cái đó thỉnh thoảng thôi, không có thường... (không rõ).. cái đó thỉnh thoảng bám chặt vào thân thì được rồi.

Trưởng lão: Trong khi đó, con bây giờ đó, thật sự ra thì con tập như hiện giờ đó, khi con mới vào tập, thì con nên tập cái sức mà nhiếp tâm và an trú. Bắt đầu con tập như thế này:

- Con đi kinh hành mười bước, rồi con ngồi xuống con hít thở năm hơi thở.
- Rồi con đứng dậy, con đi kinh hành mười bước. Và con tập trong một ngày một đêm. Rồi thử

coi trong cái sự tu tập của con, coi nó có những cái.

(18:24) Thầy dạy như vậy để coi cái nghị lực của con, nó có thấy rằng cái sự tu tập này nó có mệt nhọc hay không? Hay là nó có khó khăn không? Thì con sẽ tập để trong một ngày một đêm, rồi hãy trình lại Thầy.

Ví dụ như con đi mười bước, từ đây lại kia mười bước, rồi con ngồi xuống. Con đừng thấy cực khổ. Con ngồi xuống, rồi con hít thở năm hơi thở. Đừng ngồi nhiều, đừng có thêm bớt, đúng năm hơi thở đúng đây thôi. Đếm cho đúng năm hơi thở. Và khi đi thì đúng mười bước, ngồi xuống thôi. Tập một ngày một đêm.

Rồi cái tâm trạng của con trong khi tập như vậy, con nhận xét nó. Nó suy nghĩ gì, nó nói gì ở trên cái phương pháp này, thì con sẽ trình lại Thầy. Để Thầy nắm được cái tâm lý của cái người mà quyết tâm tu, để mà giúp con đi tới cái chỗ mà tu tập cho tốt hơn

Ở đây thì về Định Niệm Hơi Thở, thì con đã trình bày cho Thầy vừa rồi đó, thì *“Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”*. Nghĩa là con hít vô, thở ra thì con thấy toàn thân con. Trước kia thì nó có hai phần *“hơi thở”* và *“thân rung động của con”*. Còn bây giờ

thì cái phần “*rung động*” thì con thấy rõ ràng hơn. Nhưng mà có nhờ hít thở mà con thấy sự rung động. Cho nên bám vào hơi thở thì không có bám như trước nữa. Nhưng mà thấy toàn diện cái sự rung động của thân.

Cũng như đi kinh hành, con thấy cái sự rung chuyển của thân con. Tức là cái thân con nó nghiêng qua nghiêng lại, nó rung chuyển đó. Còn cái sự rung động thì nó nhẹ, ở trong nội thân con. Còn cái rung chuyển, tức là nó nghiêng qua ngã lại, đó là sự rung chuyển của thân con, con cũng cảm nhận được. Thì cái điều này là cái điều đã thực hiện được cái đề mục thứ tư của Định Niệm Hơi Thở “*cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô hay là cảm giác thân hành tôi biết tôi hít vô, cảm giác thân hành tôi biết tôi thở ra*”. Hay hoặc “*cảm giác thân hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, con hiểu chỗ đó. Đó là cái đề mục mà đức Phật đã dạy chúng ta để chuẩn bị tu trên Tứ Niệm Xứ, chứ không phải gì khác hơn hết.

(20:30) Mà bây giờ con cảm nhận được rồi, thì khoan! Ở đây chúng ta còn chuẩn bị cho những cái tư thế chắc ăn hơn, chắc chắn hơn. Là chúng ta phải rèn luyện nghị lực, để trong khi mà chúng ta đi tới cái cuối cùng gặp những khó khăn, mà không có đủ nghị lực thì mình sẽ không vượt qua. Cho nên mình chuẩn bị cho có đầy đủ nghị lực. Rồi kể đó thì chúng

ta lại chuẩn bị những cái pháp xả, chứ không khéo chúng ta ôm pháp cái này thì nó sẽ bị ức chế. Mà ức chế thì tưởng nó sẽ phát hiện trên con, thì con sẽ bị chặn đường không tiến tới được nữa. Các con hiểu không?

Cho nên vì vậy mà trong khi con thực hiện được *đi mười bước và ngồi xuống hít năm hơi thở*, rồi kinh hành trở lại. Nếu mà thấy được, mà con tu tập được thì Thầy sẽ cho con tu tập nữa tháng hoặc một tháng, trên cái pháp này để rèn luyện cái nghị lực của mình. Nếu mà rèn luyện được nghị lực của mình thì Thầy dạy qua con cái Định Vô Lậu.

Tức là con sẽ triển khai cái bài học đầu tiên. Con sẽ triển khai cái tri kiến của con bằng cái phương pháp là con sẽ làm những bài Nhân Quả Thảo Mộc, rồi Nhân Quả Con Người, đường đi Nhân Quả, và Đạo Đức Nhân Quả. Những cái bài đó, Thầy sẽ giúp đỡ cho con có cái dàn bài để con tự triển khai tri kiến của con trên những cái hiểu biết cho nó sâu sắc. Vì khi mà hiểu biết, thì tự nó xả được cái ác pháp, và cái lòng ham muốn của mình. (21:51) Thì Thầy dẫn dắt con từng bước, để sau khi con trở về những cái pháp tu Tứ Niệm Xứ “*trên thân quán thân*” nó sẽ thành tựu trọn vẹn mà không bị ức chế, không bị rơi vào Tướng. Chịu khó đừng vội vàng, chịu khó tu tập, Thầy sẽ hướng dẫn con.

Bây giờ về tu cái pháp, nghĩa là con tu ba mươi phút, thì con nghỉ ba mươi phút. Rồi con tiếp tục con tu, tu duy nhất một pháp “*đi mười bước, ngồi xuống thở năm hơi thở*“, cứ đếm đúng đúng quên. Và cứ thực hiện như vậy trong một ngày đêm để rồi trình lại Thầy. Thầy thấy được thì cho tiếp tục, mà Thầy thấy chưa được thì Thầy sẽ sửa lại cho con để thực hiện được, rèn luyện được nghị lực của con. Rồi, con cố gắng. Nhớ cái pháp nghe con. Rồi, bắt đầu bây giờ, cái gì con?

Tu sinh: (thưa hỏi)

3- TRẠNG THÁI TRÊN THÂN QUÁN THÂN

(22:42) Trưởng lão: Phần con xong rồi phải không con? Con cố gắng nỗ lực phần con. Còn Trí Thiệu con?

Trí Thiệu: Con có chướng ngại chút, con trình Thầy đó. Có chướng ngại một tí, nó xả, Nó có dính mắc một chút Có hai hơi thở, hơi thở lúc đầu mình ngồi .. đến đúng giờ đi kinh hành, chừng nó vô được cái hơi thở như loại Thầy nói, đó là loại hơi thở khi mình thoải mái dễ chịu có thể ngồi lâu. Con vô được hơi thở đó thì con ngồi thở một tiếng rưỡi, một tiếng, hai tiếng gì đó, nó thân thọ đều thanh thản

(23:37) Trưởng lão: Nó nhiếp phục hết hả con, cái đó bây giờ nhiếp phục hết những tham ưu.

Trí Thiện: còn ban ngày không có, cũng có mà một ít thôi, vậy con duy trì hơi thở đó được không?

Trưởng lão: Được con, cái đó là cái hơi thở nhiếp phục được, mà “Trên thân quán thân” thì cái hơi thở đó để nhiếp phục tham ưu. Tức là nó nằm ở trên cái phương pháp Tứ Niệm Xứ để “*trên thân quán thân*” đó.

Trí Thiện: Khi mà có hơi thở đó thì thấy con người nhẹ nhàng, nó cảm thấy thoải mái. Lúc đó mình biết rõ, không hôn trầm, không thù miên nữa.

Trưởng lão: Tức là nó nhiếp phục. Con nghe nó “*trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu*” chứ gì? Mà khi nó nhiếp được ở trạng thái đó, nó mới nhiếp phục được. Chứ còn hiện giờ mình đang tu tập mà thấy nó nhiếp phục, mà mình cứ một hơi chuyện này, một hơi chuyện khác, nó bất an ở trong thân tâm của mình thì làm sao gọi là nhiếp phục. Còn nó hiện ra rõ ràng, con thấy cái tướng trạng của “*trên thân quán thân*” mà bây giờ nó thấy thoải mái, nó dễ chịu. Có thể từ một giờ, hai giờ, nó một cách rất là dễ dàng mà không còn khó khăn. Tức là nó nhiếp phục được rồi đó, nó mới được vậy. Chứ còn nó nhiếp phục không được thì nó đâu có được đâu. Đó thì con đã nhận thấy được “*trên thân quán thân*” rồi. Cái đó là cái rõ ràng của cái pháp Tứ

Niệm Xứ rồi. Mà mình biết đó, nhưng mà nhiều khi nó không vô. Mình tập quán, mình cũng nương vào hơi thở mà không lọt trong đó đâu.

Trí Thiện: Nhiều lúc nó không vô được.

Trưởng lão: Nó không vô. Mà tới chừng nó vô được cái chỗ đó gọi là “*trên thân quán thân*” rồi. Cho nên vì vậy mà hiện giờ Thầy kêu các con xả đó. Mấy con xả mà nó hết rồi đó, nó không còn chướng ngại ở trên thân tâm thì nó sẽ vô đó đó, nó không có chày đâu khỏi đâu. Thì nó sẽ nó an trú được ở trên thân tâm con, nó rất là an ổn, tức là đi vào pháp. Mà như vậy đó con sẽ thấy rằng, khi mình xả mà mình được đi vào cái này thì con thấy cái thời gian nó đâu có lâu. Con thấy nó dễ dàng quá mà, một hai tiếng đồng hồ con thấy nó không có cái thời gian dài đâu.

Cho nên khi đã nhận được “*trên thân quán thân*” con thấy nó dễ nhiếp phục tham ưu con đã nhận ra được cái trạng thái từ một giờ đến hai giờ rồi, thì sau này nó không. Con biết rồi mà, bởi vì mình đã có sống ở trong đó rồi, mình biết cái trạng thái đó rồi. Thì khi mà nó lọt vô đó, thì bắt đầu bây giờ mình cứ lo mình xả, để tự nó lọt, chứ mình đi tìm nó được không? Nó không muốn vô, con vô được không? Đâu có vô được đâu. Thì yên tâm mà nỗ lực tu, tu lần lượt xả tâm cho sạch thì nó sẽ tới, nó sẽ vào đó. Lúc nào mà nó vào được rồi đó, coi như tâm

không phóng dật, mà nó ở “*trên thân quán thân*” nó lúc nào cũng vậy thì con vô cái nó dính, vô là dính. Cái tâm nó thanh tịnh hoàn toàn mới vô được. Nhớ như vậy thì mấy con sẽ không việc gì.

4- TRƯỞNG LÃO SÁCH TẮN TU SINH TU TẬP

(26:07) **Trưởng lão:** Còn bây giờ Chơn Tịnh sao con?

Chơn Tịnh: (Thưa hỏi)

(26:12) **Trưởng lão:** Vậy hả con? Ráng con! Cái phần con ráng cũng bôn ba quá nhiều rồi, phải ráng nỗ lực tu. Thầy thấy cũng lớn tuổi rồi, không còn nhỏ nữa đâu, phải tự cứu mình. Bây giờ là các con đã nhận xét hết rồi. Tuy rằng các con được nghe, thì mấy con lại học thêm, hiểu thêm từ huynh đệ của mình để tập luyện, thì nó đem lại sự lợi ích cho chính mình chứ gì, mấy con. Cố gắng, mỗi người đều có một khả năng để cứu lấy mình đó. Mà Thầy đã dạy mấy con để cứu mình thoát ra cái thân nghiệp quá khổ, mang cái thân này quá khổ. Nó trói buộc mình. Nó như một cái nhà giam, nó luôn luôn nó trói buộc mình. Mình không có ra khỏi nó đâu. Cho nên phải cố gắng mình vượt ra khỏi cái thân nghiệp này, thì coi như là mình không còn ở trong cảnh địa ngục này. Ở mang cái thân này là mang cái địa ngục đó mấy con. Đi đâu nó cũng mang theo hết đó, cho nên

khổ lắm, nhớ chưa? Còn mấy con về tập, nhớ lời Thầy dạy, mấy con tập đúng pháp Thầy dạy, Thầy sẽ giúp đỡ các con tới nơi. Chớ còn không khéo, không ai cứu các con đâu. Thầy không phải mà dạy chơi đâu, mà Thầy dạy chịu trách nhiệm với cái phương pháp của mình dạy các con đó. Mấy con cố gắng, chớ còn Thầy không làm sao tu cho các con được. Nếu tu được, Thầy sẽ tu dùm cho các con. Vì ai cũng có cái nghiệp riêng của mình. Mình tạo nhân quả thì bây giờ mình phải trả nhân quả đó, mình phải chuyển nhân quả đó, chứ không có người khác chuyển dùm được. Thầy là người hướng dẫn cho các con chuyển nhân quả của mình, cho nên các con ráng cố gắng. Thôi bây giờ mấy con trở về lo tập tu, để mất thời giờ nhiều lắm mấy con. Được nghe thì phải về tập tu thật sự, nhiệt tình, nhiệt tâm tinh tấn tu tập.

Tu sinh: Kính bạch Thầy! Chiều mai con trình với Thầy ...

Trưởng lão: Chiều mai hai giờ con đến đây sẽ gặp Thầy trình bày pháp. Còn riêng con, Thầy sẽ trả lời, Thầy sẽ mang tới thất con. Thầy sao cái bài pháp này cho con để con đọc. Rồi các con ra về.

20- PHƯỚC TỐT NHẤT LÀ PHƯỚC GIẢI THOÁT

1- HẠNH ĐỘC CƯ MANG LẠI BÌNH AN RẤT LỚN

(00:00) Để dựng lại cái chánh pháp, đem lại cái nền đạo đức cho loài người, mà mấy con cứ không có giữ hạnh không đúng như ước ao của Thầy, thành ra cái mộng mấy con cực lắm.

Cho nên thấy mấy con mà nỗ lực tu, giữ trọn độc cư là Thầy mừng lắm. Mà đem lại cái sự bình an cho mấy con tu rất lớn. Bởi vì giữ hạnh độc cư là giới luật, nó luôn luôn, nó bao cái Tu viện chúng ta, nó đem lại sự bình an, nó không có bị động. Còn chúng ta nói chuyện là nó sẽ bị động rất lớn, là khó tu tập lắm.

Con ngồi xuống đi con, Nguyên Tịnh ngồi xuống đi. Còn bên kia mấy con có thưa hỏi Thầy gì không con? Các con có lỗi lầm gì cứ thưa hỏi Thầy, còn không thì thôi, ráng về tu, chứ không có gì hết con.

Tu sinh: Thưa Thầy, từ hôm trước cho đến nay thì con xuống đây, thì con cũng có lỗi lầm rất nhiều. Con nghĩ là tại lương tâm của mình, thấy mình cũng có nhiều sai sót. Có gì hôm nay con đi hỏi lỗi với Thầy, con cũng hứa với lương tâm là chỉnh đốn lại đàng hoàng, để sửa chữa lại bản thân mình. Bước tiếp theo thì con ráng tu Tứ Niệm Xứ cho tốt rồi vào đây gặp Thầy.

Trưởng lão: Được rồi con, ráng cố gắng đi con. Mấy con phải cố gắng giữ gìn ít nói chuyện. Trong khi làm việc chung nhau, đừng nói gì hết, làm công việc cứ làm. Có điều kiện gì thì lấy cái cây hoặc cái búa, cái đục, cái đinh phát ra thôi. Mình không có nói chuyện gì ngoài đời, mà cũng không nói chuyện gì trong cái sự tu tập nữa.

Chỉ khi nào cần thiết hỏi những phương pháp tu thì cứ hỏi thẳng Thầy thôi. Huynh đệ mình có hỏi cũng nói qua nói lại, cũng bao nhiêu đó thôi. Nhiều khi người này hiểu đặc tướng của mình nói ra, rồi người kia tu nó trật, nó sai, nó không đúng. Cho nên những cái gì mà cần biết tu tập đúng sai thì đừng hỏi với nhau. Mấy con hỏi với nhau là mình tu không được, người khác tu không được. Còn con thì trong chùa, thì chắc chắn là nó sẽ bị động, nên cố gắng khắc phục hết, mình đừng cho bị động.

(2:46) Tu sinh 1: Thưa Thầy cũng cả năm rồi

mà con không biết pháp hành của con đúng hay sai, con cũng không biết. Mà pháp hành con để quên ở nhà, để cho Thầy coi sao cho con tu cho nó đúng. Nhưng mà Thầy giảng thì con không có nghe, nhưng mà khi con tu thì đủ thứ tiếng kêu ở trong lỗ tai: tiếng hát, tiếng rên, tiếng la, cũng đủ thứ hết... Xin Thầy chỉ cho con, dạy cho con.

Trưởng lão: Buổi chiều hai giờ, con đến đây gặp Thầy. Thầy kiểm tra lại, rồi Thầy phát hiện âm thanh trong tai con là những cái chướng nghiệp, cái chướng duyên gì, hoặc là con do tu sai mà nó thành ra Thinh tướng. Để rồi Thầy dạy cho con cách thức phá, để biết cách tu. Chứ không khéo rồi ngày qua tháng lại nó trôi mất đi. Rồi tu theo cái hiểu biết của mình, nó sẽ đi lạc đường, nó lầm lỗi rồi uổng phí một cuộc đời, uổng phí công sức tu mà nó chẳng được gì. Cho nên hai giờ chiều nay con đến chỗ này gặp Thầy. Thầy sẽ kiểm điểm riêng một mình con, rồi Thầy sẽ giúp, để uổng phí cuộc đời con lắm. Lớn tuổi rồi, không còn lâu nữa đâu. Nhớ chiều nha con, chiều đến đây, Thầy sẽ giúp cho.

Còn riêng con, con tu hành hôm đó tới nay sao con?

Tu sinh 2: Con thấy khi nào nếu tâm mình yên thì nó đỡ đỡ một chút. Mà tâm không yên thì nhiều khi nhiếp tâm chưa được.

Trưởng lão: Con phải kiểm điểm lại qua những cái pháp tu tập coi nó ra sao. Chứ không khéo tu nó dậm chân tại chỗ mất, nó không tiến đâu. Chứ nếu mà nó tiến được thì nó tiến dữ lắm, mà nếu nó không tiến được thì nó đứng chững đó.

(4:52) Lúc thì còn hôn trầm, lúc thì nó còn niệm khởi, lúc thì yên yên được chút. Cho nên coi chừng để chỉnh đốn lại cái pháp tu và xem xét lại qua những cái giới hạnh của mình. Coi nó còn sơ sót cái gì mà cố gắng khắc phục lại. Con cố gắng khắc phục thì mới tu được, chứ không khéo uổng hết một đời người cũng mang tiếng tu mà không có được những gì, uổng lắm.

Tu sinh 2: Sau khi tỉnh được chừng nửa tháng, rồi quay qua quay lại vài ngày thì hôn trầm bắt đầu tấn công.

Trưởng lão: Cái điều đó phải kiểm nghiệm lại, chứ còn cái sức tỉnh thì luôn luôn lúc nào nếu mà tỉnh thì càng lúc nó càng đi tới nó tỉnh, chứ nó không có lui. Mà nó mà lui, lúc được lúc không, thì coi chừng nó có sai pháp đó, tu có trật chỗ nào đó, chớ không phải không đâu. Và kiểm điểm lại cho lúc nó càng đúng cách thì chắc có lẽ là tiến bộ. Nhất là cái Giới luật, cái Đức hạnh đó con, khó lắm, phải giữ cho trọn, kỹ lưỡng hẳn hoi. Nhứt là cái Giới luật, thứ hai là phòng hộ mắt - tai - mũi - miệng - thân - ý,

đừng có nhìn ngó vào thất ai. Đừng có quan tâm đến người khác mà chỉ lo cho mình, thì tâm nó sẽ không bị phóng dật. Mặc dù là nó phóng dật qua thất người khác, nhưng mà điều kiện nó cũng gây cho mình, mặc dù là không nói chuyện, chứ nó cũng gây cho mình bất an ở trong tâm. Và nó trôi sụt là cũng do cái tâm mà mình không phòng hộ sáu căn mắt - tai - mũi - miệng - thân - ý của mình. Phải cố gắng về vấn đề đó cho nó cụ thể hơn thì con sẽ tu rất tốt.

Còn riêng Mật Hạnh thì con cố gắng ở trong thất nỗ lực tu, con. Bởi vì không tu thôi, mình tu thì quyết phải làm kỳ này sẽ tu tập cho được, cho tới nơi tới chốn. Giờ giấc thì Thầy thấy con rất đúng, nghiêm chỉnh, giờ nào ra giờ nấy, giờ ngủ ra giờ ngủ, giờ thức ra giờ thức. Có cái điều kiện là phải sống độc cư cho trọn vẹn hơn chút nữa, thì cái sự tu tập xả tâm của con sẽ tiến bộ nhiều. Đẹp bớt hết những cái tham, sân, si của mình xuống hết, thì con đường tu nó sẽ mau lắm, chứ không có lâu đâu. Cố gắng đi con, để không phí hết cuộc đời của mình.

Còn riêng con, con...

2- TÂM VÔ LẬU CHẤM DỨT TÁI SANH LUÂN HỒI

Tu sinh 3: Mô Phật. Bạch Thầy, không biết con tu làm sao, pháp tấn công hay sao mà trong

mình mảy nó ngứa quá.

(7:30) Trưởng lão: Con bị ngứa hả con?

Tu sinh 3: Dạ ngứa, mà đi xét nghiệm thì không có gì hết.

Trưởng lão: Có lẽ là một là cái nhà của con bị bụi bặm không? Hai là nếu mà có không có thì có thể do hành một cái pháp mà cái thọ hành nó làm con ngứa. Khi con không tu thì có ngứa không?

Tu sinh 3: Nó ngứa làm cho mình không tu được.

Trưởng lão: Không tu được. Nghĩa là có tu cũng ngứa mà không tu cũng ngứa?

Tu sinh: Khi không tu thì nó đỡ, đi Thân Hành Niệm thì nó không ngứa, nhưng mà buông Thân Hành Niệm ra thì ngứa.

Trưởng lão: Như vậy là cái bệnh do cái bệnh ngứa, chứ không phải là do cái pháp tu. Khác pháp tu là khi con không ôm pháp thì nó không ngứa, mà ôm pháp vô tu thì nó phát hiện ra, cái đó gọi là Thọ hành. Thực hành pháp thì cái cảm thọ ngứa do nó sanh ra. Còn mình ở đây thì con tu ôm cái pháp Thân Hành Niệm vô tu, thì nó lại không thấy ngứa mà xả ra thì ngứa, đó là do cái bệnh.

Coi chừng con bị nóng gan con, có thể không? Phải xem xét kỹ lại về cái vấn đề đó, còn nếu không thì con phải ôm pháp, con đẩy lui nó. Có đủ lòng tin thì mình đẩy lui nó được, chứ bây giờ mấy con chưa có đạo lực đâu, cho nên nó rất khó. Con hãy dùng cánh tay con sẽ đẩy lui bệnh, con nhắc: *“Thọ là vô thường, cái bệnh ngứa trong thân con phải lui ra, không có được ngứa nữa. An tịnh thân hành, tôi biết tôi đưa tay ra. An tịnh thân hành, tôi biết tôi đưa tay vô”*.

Rồi con cứ tác ý như vậy, cứ năm lần. Bên tay đây năm lần thì bên tay kia năm lần, rồi con tác ý lại một lần: *“Thọ là vô thường, cái bệnh ngứa nơi thân này phải đi không được ngứa nữa, cơ thể phải bình thường không có ngứa. An tịnh thân hành, tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô”*. Nghĩa là con chịu khó tu tập pháp đó, ôm cái pháp đó đẩy lui bệnh. Dù bây giờ con biết con có bệnh ngứa rồi, thì con ôm cái pháp đó con tu tập một tuần lễ. Cứ tu khoảng ba mươi phút thì con nghỉ. Con nghỉ rồi cái khoảng ba mươi phút rồi con tiếp tục con tu. Trong ba mươi phút nghỉ, thì nó có chướng ngại gì đó, thì con tác ý, con đuổi những cái tâm con, cái niệm gì đó thì con đuổi cái tâm con bằng tư duy suy nghĩ.

(9:56) Vì con đến trễ, con không có học được

cái lớp Chánh Kiến. Cho nên con tùy theo, hiện bây giờ con hiểu nhân quả, con hiểu các pháp vô thường, các cảm thọ vô thường. Do đó, con tùy theo đó mà con tư duy con xả những cái niệm đó ở trong tâm con. Còn về cái phần bệnh ngứa con, thì con dùng cánh tay mà con cứ nghĩ ba mươi phút, rồi tiếp tục tu ba mươi phút, thì cũng dùng cái này thôi đừng có tu các pháp khác. Chừng nào đầy hết cái bệnh ngứa rồi thì con mới tu các pháp khác.

Vì bệnh ngứa con nó là cái chương nghiệp, cho nên con tu pháp khó lắm. Vì vậy mà con chỉ dùng pháp mà đẩy lui bệnh thôi. Tức là phá hết cái phiền não, cái đau khổ trên cái thân ngứa của con thôi. Đó thì con cứ chuyên nó, thì một thời gian, tuần lễ nó sẽ hết. Bền chí, đừng có sợ nó mà pháp không hết đâu. Nó sẽ hết, cái gì nó cũng đẩy lui được hết à. Nhưng mà phải bền chí, phải đủ niềm tin, phải hàng ngày tập luyện thì nó sẽ được kết quả.

Tu sinh 3: Con sợ những cái này là dị ứng ngoài da, cái xà bông mà tắm...

Trưởng lão: Thì Thầy muốn hỏi đó là nếu mà cái thất nó bị ấy đúng đó thì mới dùng xà bông. Còn nếu mà nó bệnh trong gan thì phải uống thuốc. Chớ có xà xà bông.

Tu sinh 3: Nếu mà bệnh gan là phải dị ứng

nhiều hơn.

Trưởng lão: Nó dị ứng.

Rồi còn Thanh Trí, con. Bây giờ con thì rất bận, cho nên cũng ráng có những thời giờ bỏ ra thì giờ mình cố gắng, mình tập tu trong những giờ mình tập con. Chứ đừng có phí, mình lo làm riết, rồi mình bỏ, mình không tu thì uổng lắm.

Tu sinh Thanh Trí: Dạ thưa Thầy, pháp Tứ Niệm Xứ con vô không được, chắc giờ con chuyển qua pháp Xả.

Trưởng lão: Pháp Xả, con. Thí dụ như chẳng hạn nào như con tu pháp Xả, con tu Tứ Niệm Xứ không vô, con tu pháp Xả là tốt nhất. Trong buổi tối, con sẽ dành cho nó chừng khoảng độ ba mươi phút con tập. Buổi khuya con cũng vậy, rồi con làm việc, có vậy thôi để mà tập luyện xả.

Ngồi chơi để coi suốt ba mươi phút, coi tâm mình nó có niệm gì? Thân mình nó có chướng ngại gì? Rồi mình dùng các pháp mình xả, đẩy lui nó thôi, cho nên nó không có tập trung. Cho nên nó dễ dàng lắm con, nó không khó. Mà phải tập, để nó đủ duyên đó. Khi nào mà đủ duyên rồi thì mình sẽ vào trong thất, mình sống trọn vẹn độc cư phòng hộ. Để mình nỗ lực, mình đi cho tới nơi tới chốn, để uổng phí cuộc đời.

(12:33) Mặc dù là con có công phổ biến cho mọi người biết được Chánh pháp, biết được con đường đi mà Thầy dạy. Nhưng mà cái công đó nó cũng không có lợi ích bằng cái mà tâm Vô Lậu của con, cái phước báu lớn vô cùng. Nó vô lậu là nó không còn khổ đau, nó chấm dứt tái sanh luân hồi.

Cho nên con cũng có những lúc con cũng phải tư duy, suy nghĩ mình phải ráng tu tập. Bởi vì cái pháp mà quán thân, nó có cái sự nhìn lại cái thân của nó, cho nên nó bị ảnh hưởng. Trước kia con tu tập, cho nên nó dễ sanh ra những cái trạng thái tương.

Cho nên bây giờ tu pháp xả thì dễ lắm, nó không có gì hết. Có niệm thì xả, có cảm thọ thì xả, chứ không có gì. Xả bằng tri kiến, xả bằng pháp tác ý, con có pháp rồi không sợ nữa. Cho nên ngồi chơi, ít ra mình cũng dành một buổi mình ngồi chơi một tiếng. Rồi mình coi thử coi thân tâm mình nó như thế nào để xả thôi. Có vậy, con nỗ lực con, đừng phí. Dù sao đi nữa một ngày mình cũng có được một giờ, hai giờ trong bốn thời. Thì sáng, trưa, chiều, tối khuya, con ít ra cũng được bốn tiếng đồng hồ tu, nó không đến nỗi đâu con.

Nhớ lời Thầy, rồi mình lo mình làm sẽ đem lại sự lợi ích cho mọi người, truyền lại những cái Chánh pháp cho mọi người biết. Nếu không có con thì thật sự ra thì cũng khó có mọi người biết được

cái tin tức, biết được những cái lời Thầy dạy đâu. Nếu không có con đưa lên mạng thì chắc ít có người biết tới. Thầy thì không có thời giờ mà làm công việc đó được.

Thành ra đây cũng là cái duyên phước. Nhưng mà dù sao đi nữa cái phước tốt nhất là cái phước giải thoát cho chính bản thân con. Cái phước đó phước lớn nhất. Vì vậy mà nếu phước đó mình không tu thì chắc không bao giờ có, nên đòi hỏi phải ráng tu. Cho nên con qua bên khu đó con ở, Thầy thấy nó yên rồi, nên ráng mà nỗ lực tu.

Sau đó thì nó còn có những cái duyên để mà chúng ta được yên ổn tu hơn nữa. Rồi có những người trợ giúp làm việc nhiều hơn nữa. Để con đường Phật pháp được chấn chỉnh và được phổ biến rộng, để giúp cho mọi người thông suốt được Chánh pháp của Phật. Thì những gì khó khăn đầu tiên, thì con về đây với Thầy đều là gánh vác những cái khó khăn, những cái sự cực nhọc hết sức. Thầy nói rằng phải có người trợ giúp với nhau thì đỡ lắm. Nay có mình con thôi, không còn có người nào giúp. Cho nên ráng cố gắng con, nhớ lời Thầy đừng bỏ cái thời gian tu. Trong buổi ít ra con cũng được ba mươi phút hay một giờ, thì Thầy mừng lắm.

(15:18) Tu sinh Thanh Trí: Dạ. Con hứa sẽ thực hiện theo lời dạy của Thầy.

Trưởng lão: Ư.

3- XẢ TÂM RỒI SẼ TỰ TRỞ VỀ TỨ NIỆM XỨ

Trong các con mà người nào tu pháp Tứ Niệm Xứ mà bị ức chế, nó có chướng ngại thì mấy con đừng có tu pháp Tứ Niệm Xứ, mà tu Tâm Xả mấy con. Xả tâm, mình ngồi tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Mình ngồi chơi không tu pháp nào hết. Nhưng mà luôn luôn tỉnh thức, quán xét thân tâm mình, có thì mình xả, không có, thôi ngồi chơi. Ngồi chơi suốt ngày, cũng không có ai rầy rà gì mình hết đâu. Nhưng mà có chuyện gì ở tâm mình, ở thân mình, ở các cảm thọ, các ác pháp bên ngoài tác động vào, đều là mình có đủ pháp ngăn chặn, mình xả nó được ngay. Cho nên vì vậy mà tu pháp Xả rất là dễ, không bị ức chế chút nào, không trụ tâm chỗ nào cả hết.

Cho nên nó không có chướng ngại chút nào hết. Nhưng khi mà xả hết rồi thì tâm mình nó quay trên thân nó, tự nó định trên thân nó. Thì lúc bấy giờ chúng ta không muốn tu Tứ Niệm Xứ, thì Tứ Niệm Xứ nó sẵn sàng nằm trước mặt chúng ta rồi, thì trong tâm tay chúng ta nắm được rồi. Do đó chúng ta không còn bị ức chế nữa. Thì chúng ta giữ gìn cái Tứ Niệm Xứ đó mà chúng ta đạt được kết quả cuối cùng của sự tu tập, chứ không gì hết. Bởi vì con đường Chánh pháp của Phật dù sao đi nữa, chúng ta cũng trở về Tứ Niệm Xứ của chúng ta thôi, không

có đi ra khỏi Tứ Niệm Xứ đâu.

Cho nên đầu tiên chúng ta cũng trên Tứ Niệm Xứ mà tu Tứ Chánh Cần. Những cái pháp mà tu trên Tứ Niệm Xứ như đi kinh hành cũng trên Tứ Niệm Xứ mà tu, chứ đâu phải ngoài Tứ Niệm Xứ mà tu đâu? Rồi cuối cùng thì Tứ Niệm Xứ trên Tứ Niệm Xứ để nhiếp phục tham ưu, thì đó là nó phải là nhu nhuyễn, thuần thục lắm mới đi tới Tứ Niệm Xứ trên Tứ Niệm Xứ. Tức là cái giai đoạn cuối cùng của Tứ Niệm Xứ.

(17:32) Vậy hôm nay các con được thọ hưởng pháp của Phật như vậy mà không ráng tu thì rất uổng mấy con, phải cố gắng. Mỗi đứa đều hứa với Thầy cố gắng để đền đáp ơn Phật, ơn Thầy, chứ Thầy biết làm sao hơn? Chỉ mấy con có lòng thành trước Phật, trước Thầy, xin hứa con sẽ cố gắng con thực hiện. Đời sống con, con đã coi như là con đã hy sinh cho Phật pháp hết rồi. Mà nếu mà con thực hiện không đúng thì cái đời sống hy sinh con chẳng có nghĩa lý gì hết.

Con hy sinh, con phải thực hiện cho đúng Chánh pháp của Phật, như lời Thầy dạy, thì chắc chắn mấy con không phụ ơn Thầy, không phụ ơn Phật đâu. Mấy con sẽ làm được. Mấy con phải cố gắng. Không khéo cuộc đời mấy con không biết đi đường nào? Lang thang muôn nẻo mà không biết

đi về đường nào để đến đích cuối cùng của sự giải thoát này. Thầy chỉ hướng dẫn mấy con, mà mấy con không tu thì thôi, Thầy cũng đành chịu. Cho nên phải ráng cố gắng nha con, mỗi đũa đều cố gắng cứu mình.

Đến đây thì coi như là không còn gì nữa, mấy con đã sám hối thì phải cố gắng giữ gìn. Từ đây về sau đừng phạm phải độc cư nữa mấy con. Đừng vui gì trên đời này nữa mấy con. Ăn ngày một bữa để sống, có gì ăn nấy, không khen ngon, khen dở. Ăn để sống, để tu mấy con, để ra khỏi nhà sanh tử, để chấm dứt luân hồi, để không còn khổ đau nữa, đó là cái điều quan trọng rất lớn cho kiếp người. Phải ráng, Thầy mong như vậy lắm. Rồi bắt đầu bây giờ mấy con trở về lo tu tập.

Tu sinh 5: Dạ thưa Thầy, con tu tiếng đầu thì bắt đầu thấy tâm thanh thản lắm. Con để đó không tác ý gì nữa, nhưng khoảng chừng mười phút hay hai mươi phút sau thì bắt đầu tâm phát khởi niệm. Con quay qua tác ý thanh thản được không Thầy?

Trưởng lão: Không được. Để chiều, buổi chiều hai giờ đến đây Thầy chỉ dạy con tu. Con nói như vậy là để Thầy kiểm tra kỹ lại hết, rồi Thầy sẽ giúp cho. Bây giờ mấy con cứ về, rồi chiều Thầy kiểm tra lại. Thầy chịu khó không có sao đâu. Còn mấy con thì cứ về tập tu, như những cái pháp của

mình đã tu. Yên tâm, có gì thì đến xin gặp Thầy, Thầy sẽ dạy cho. Yên tâm đi mấy con, bây giờ mấy con trở về lo tu tập.

Tu sinh: Xin phép Thầy.

Trưởng lão: Rồi mấy con. Con ra đi con.

